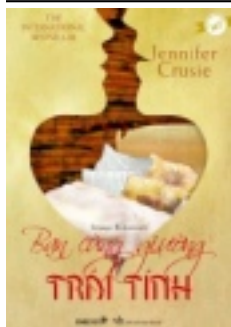

Bạn Cùng Giường Trái Tính

Contents

Bạn Cùng Giường Trái Tính	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	20
4. Chương 4	26
5. Chương 5	37
6. Chương 6	42
7. Chương 7	53
8. Chương 8	63
9. Chương 9	69
10. Chương 10	77
11. Chương 11	85
12. Chương 12	95
13. Chương 13	111

Bạn Cùng Giường Trái Tính

Giới thiệu

Hai con người khác biệt nhau hoàn toàn cố gắng lại lực hút của trái tim, nhưng mọi điều kháng cự c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-giuong-trai-tinh>

1. Chương 1

Khi Tess Newhart mở cánh cửa căn hộ của mình, Nick Jamieson đang đứng đó – cao, sẫm màu, đặc thẳng và vui mừng một cách đáng nghi khi thấy cô, vẻ mặt hồ hởi của một người đàn ông dễ chịu tương phản với bộ quần áo được cắt may hoàn hảo của anh. Cô thận trọng nhìn anh, chống lại cơn choáng váng bất thường của sự khuây khỏa, niềm hạnh phúc và nỗi ham muốn đang vọt lên trong cô chỉ bởi vì anh đã trở lại.

Rồi anh mở rộng cánh tay để ôm cô.

“Tess!” anh nói, tươi cười với cô. “Em trông tuyệt quá!”

Tess nhìn xuống sự luộm thuộm và những giọt mồ hôi lấm tấm của mình. Quá nhiều cho khuây khỏa, hạnh phúc và ham muốn. Cô đảo mắt nhìn anh, tất cả những nghi ngờ của cô được khẳng định. “Tốt.” Cô đóng sầm cửa lại trước mặt anh và cài cả hai chiếc then xin màu.

“Ồ kìa, coi nào, Tess,” Nick gọi qua cửa. “Đã một tháng rồi. Thật ra là một tháng, một tuần và hai ngày, nhưng ai đang tính vậy ta? Được rồi, anh đang tính. Anh nhớ em. Anh vẫn gọi điện nhưng em sẽ không gọi lại. Vậy là công bằng sao? Anh nghĩ chúng ta nên nói về chuyện này.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Tess kiên quyết nói với cánh cửa, nhưng cô đan tay qua những lọn tóc đỏ ngắn ngắn của mình. Nếu Nick không có bản tính của một con chuột ranh ma điều khiển như thế, anh sẽ là điều duy nhất cô cần ngay lúc này, thay vì là điều cuối cùng cô muốn. Nhưng hiển nhiên là có cái tính nết ấy, và nếu anh đang đứng trước cửa nhà cô với vẻ duyên dáng như thế ắt là bởi vì anh muốn điều gì đó. Và điều gì đó chắc chắn không phải là cô. Điều gì đó để làm với tiền bạc, thăng tiến, địa vị hoặc là tất cả bọn chúng. Cô lắc đầu và quay lưng bước qua tấm thảm cũ rách màu xám đến với cái ghế và cuộc đàm luận dang dở của mình.

“Anh chàng uyên bác đó là ai đấy? Chủ nhà của cậu à?” Gina DeCosta nằm ườn trên chiếc trường kỷ lộn nhộn của Tess, mái tóc đen ngỗ ngược rợp xuống mắt cô, cơ thể nhỏ nhắn mất hút trong cái áo phông đen thùng thình, và đôi chân cô bị quấn trong cái xà cạp đen chặt giống như những miếng băng gạc. Cô đuổi người một cách cẩn trọng và nhảnh nhó.

“Còn tệ hơn.” Tess ngồi xuống chiếc ghế bành lụ khụ của mình, nó rên rỉ dưới sức nặng của cô, và vắt chân lên nhau. “Cậu biết không, mỗi lần mình nghĩ rằng cuộc đời mình đã đâm xuống đáy, lại có ai đó kéo xuống thấp hơn nữa.”

Nick nện vào cánh cửa. “Coi nào, Tess. Mở cửa đi.”

“Chàng này là ai đấy?” Gina nói.

“Nick, nhưng mình không muốn nói về chuyện này. Với anh ta và gã chủ nhà, mình có thể chẳng bao giờ mở cánh cửa đó lần nữa.” Tess vỗ nhẹ lên lòng mình, và một con mèo mun to bự nhảy vào tay cô, phục hồi lãnh thổ nó đã mất khi Tess đi mở cửa. “Xin lỗi, Angela,” Tess rì rầm với con mèo.

“Tess?” Nick gọi. “Thôi nào. Chúng ta hãy cư xử như người lớn. Hay em có thể là người lớn và anh sẽ giả vờ như thế. Tess?”

Gina nhướn mày với cánh cửa. “Sao cậu lại né tránh Nick?”

“À.” Tess nghĩ trong một phút. “Nó như thế này này.” Cô đứng lên, hất con mèo khỏi lòng lần nữa.

“Mình đã mở cửa và anh ta nói – ” cô mở rộng hai cánh tay và nhe răng cười với Gina. “ – Tess, em trông tuyệt quá! ”

Gina nhìn đồng mồ hôi của Tess. “À há.”

“Chính xác.” Tess quăng mình trở lại ghế bành. “Cậu biết không, mỗi lần mình thấy Nick, tâm trí mình nhìn anh ta và nói, ‘Đúng vậy, anh ta vui tính, nhưng anh ta cũng là một con chuột đói, vậy nên tránh xa anh ta ra,’ và rồi cơ thể mình nhìn anh ta và nói, ‘Xin chào, đồ đẹp mã, đến với Mẹ đi.’” Cô lắc đầu. “Mình cần phải có buổi nói chuyện dài với cơ thể mình mới được.”

Gina nhìn mới mồ hôi lần nữa. “Mình không nghĩ nó sẽ nghe cậu đâu. Nếu cậu mặc cho mình thế này, mình sẽ không nghe cậu đâu.”

“Quên quần áo đi,” Tess nói. “Cậu đang bắt đầu nói như Nick.”

“Được rồi. Chủ đề mới. Sao cậu lại chờ ông chủ nhà?”

“Mình đã tố cáo ông ta với ủy ban nhà ở.” Tess mỉm cười, tươi tỉnh bởi ý nghĩ đó.

“Hả, chuyện đó thật bất lợi,” Gina nói. “Ông ta đã làm gì?”

“Vấn đề là cái ông ta đã không làm.” Tess thay đổi tư thế trong chiếc ghế khi cô cảm thấy hào hứng về câu chuyện những tội lỗi của gã chủ nhà. “Ba căn hộ trong tòa nhà này đã bị phá hoại từ hai tháng trước, và Ray thậm chí không thêm sửa khóa cánh cửa dưới sảnh. Bất kỳ ai cũng có thể vào đây. Ai đó phải làm điều gì đấy.” Cô tươi cười với Gina. “Và, mình nghĩ, còn ai tốt hơn mình nữa?”

“Tess?” Nick gọi lần nữa. “Ồ ngoài này không an toàn đâu. Nếu anh bị bóp cổ từ phía sau bởi vì em đang chơi trò khó khăn, em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.”

Cả hai người phụ nữ quay lại nhìn cánh cửa, và rồi Gina nhìn Tess. Tess nhún vai.

“Được rồi,” Gina nói, lơ đi chủ đề về Nick. “Vậy cậu đã làm vài chuyện. Đấy không phải là ngạc nhiên lớn. Mình chỉ ngạc nhiên là cậu đã làm một điều điên tỉnh như việc tố cáo ông ta.”

“À, mình đã nghĩ về việc tổ chức một cuộc diễu hành phản đối trong đêm bằng ánh nến,” Tess nói, bắt đầu nhảu nhở lại. “Mình đã nghĩ tất cả những người thuê nhà có thể đốt nến và diễu hành trên sự chuyên chế của Ray, nhưng nơi này là một chỗ không có lối thoát khí nên mình biết bọn mình sẽ không đời nào tiếp tục tới cửa trước được, vì vậy mình đã nghĩ về việc sử dụng bật lửa Bic thay thế, nhưng điều đó làm mình nghĩ về Stanley bên kia hành lang.”

“Stanley?”

“Cậu chưa bao giờ gặp Stanley?” Tess mở rộng nụ cười. “Stanley luôn luôn mặc cùng một chiếc áo phông và nó không che nổi cái bụng của ông ta, và cái bụng của Stanley không cuốn hút lắm. Thực ra, cái bụng của Stanley là thứ duy nhất mình từng thấy với bóng tối lúc năm giờ.” Cô tự lự. “Cậu có tin rằng ông ta cạo nó không?”

Gina nhăn mặt. “Cái đó thật thô thiển.”

“Mình cũng nghĩ vậy, đó là lý do mình không thể tưởng tượng Stanley với một cái bật lửa Bic. Một ngọn đuốc, có thể. Một cái Bic, không.” Tess mỉm cười lần nữa. “Nhưng rồi mình nghĩ, tại sao không đưa cho Stanley một cái chìa ba và để ông ta dẫn đầu cuộc diễu hành nhỉ?” Cô dừng tưởng tượng lại. “Cậu biết không, có nhiều Quasimodo trong Stanley.”

“Thôi nào, Tess, cho anh xin đi,” Nick gọi. “Anh đã quay lại để xin lỗi. Chuyện đó không được tính tí nào sao?”

Gina nhướn mày với Tess, nhưng Tess lắc đầu, vì thế Gina quay lại với Stanley. “Mình không nghĩ là Quasimodo có một cái chìa ba,” cô nói. “Trong phim ông ta không có.”

“Dù sao thì, cuối cùng mình cũng phải nghiêm túc trước khi có ai đó quanh đây bị thương,” Tess nói. “Nên mình hành xử như một người lớn và nộp đơn tố cáo.”

“Lựa chọn tốt đấy,” Gina nói. “Bị bắt giữ vì chìa dùi vào gã chủ nhà Ray chắc chắn sẽ có hại cho sự nghiệp của cậu.”

“À, thật sự thì sự nghiệp của mình đã phần nào kết thúc vào lúc này rồi.” Tess ngồi xụp xuống cái ghế của mình. “Mình vẫn chưa nói với cậu bởi vì đây là đêm đầu tiên cậu trở về từ chuyến đi và mình trông ngóng một đêm không có nỗi buồn, nhưng... mình mất việc rồi.”

“Ồ, không.” Gina ngồi dậy, khuôn mặt cô trộn lẫn niềm cảm thông và nỗi lo lắng. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đừng hốt hoảng thế,” Tess nói từ sâu trong chiếc ghế. “Mình có một kế hoạch.”

“Mình chắc là cậu có,” Gina. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cắt giảm tài chính. Nhà lãnh đạo giáo dục do chúng ta bầu chọn đã quyết định rằng việc khuyến khích các quỹ dạy kèm tư nhân là không có tính giáo dục. Vì vậy từ giờ Quý sẽ chỉ sử dụng các tình nguyện viên thôi. Rốt cuộc thì toàn bộ vị trí có thể đi.”

“Tess, mình thật lòng lấy làm tiếc,” Gina nói. “Thật tình. Mình biết đám trẻ đó có ý nghĩa đến thế nào với cậu.”

“Này.” Tess ngồi thẳng dậy và nhìn Gina với giọng châm biếm. “Mình vẫn chưa xong mà. Lũ trẻ không bỏ đi. Và mình cũng không. Mình chỉ phải tìm một công việc giúp trả mớ hóa đơn và dành cho mình những buổi chiều rỗi rãi để mình vẫn có thể làm tình nguyện ở đó.” Cô nhăn nhó. “Mình đã xem Người đàn bà đẹp trên TV, và Julia Roberts đã có khoảng thời gian tuyệt vời rất cụ thể với Richard Gere và mình đã suy nghĩ nghiêm túc về việc kiếm một cái móc câu, nhưng rồi mình nghĩ, ba mươi sáu có vẻ hơi già một chút để tìm trên mấy con phố.”

Nick gõ cửa lần nữa. “Tess? Em muốn anh quỳ gối sao? Anh sẽ quỳ gối. Anh sẽ quỳ gối hoàn toàn. Em chưa bao giờ trông thấy anh quỳ gối – em đã bỏ đi trước khi anh có thể cho em xem. Thôi nào, Tess, để anh vào đi.”

Gina quay đầu về phía cửa. “Nếu cậu đang nghĩ về chuyện bán mình lấy tiền thì đi mở cửa đi. Anh ta cũng giàu mà, phải không?”

Tess gật đầu. “Gần đây mình chưa kiểm tra, nhưng vì mình biết Nick và sự ham thích tiền bạc của anh ta, anh ta vẫn giàu.”

“Lấy anh ấy đi,” Gina nói.

“Không,” Tess nói.

“Sao không?”

“À, trước tiên là, anh ta chưa hỏi mình,” Tess trả lời. “Và anh ta là một luật sư Cộng hòa, nên mẹ mình sẽ từ bỏ mình. Và nữa là – ” Tess cau mày “- mình luôn cho rằng sẽ là một ý kiến sáng suốt khi kết hôn với người nào đó không cố gắng kiếm được một cô thiếu nữ danh giá tại buổi tiệc chiêu đãi. Cứ gọi mình là điên khùng đi nhưng – ”

“Với cậu, nỗi lo lắng đó là vô cơ. Lấy anh ấy đi.”

“Cậu không biết Nick,” Tess nói. “Anh ta có thể quyến rũ cả Mẹ Teresa ấy.” Cô nghiêng đầu về hướng cửa và lắng nghe một lúc. “Và dường như không có quyền lựa chọn nữa đâu. Mình nghĩ anh ta đã mệt và đi rồi.” Cô cố gắng một cách khó khăn để không thất vọng. Dù sao chăng nữa, cô cũng không có ý định mở cửa.

Tuy nhiên, có vẻ không giống Nick khi từ bỏ cái hành lang nguy hiểm đó, hay là không nhỉ. Dầu sao, anh chắc là không nhớ cô nhiều lắm.

Chết tiệt.

Nick dựa lưng vào bức tường bên ngoài cửa phòng Tess và phân tích tình huống. Việc đập cửa rõ ràng là không giúp anh tiến thêm tí nào, về duyên dáng của anh cũng đang bị bỏ bom, đây là một kinh nghiệm mới mẻ với anh. Điều quái gì sai ở đây nhỉ? Có lẽ cô vẫn bức bối, nhưng cô không thể bức bối kiểu đó. Không phải Tess. Tess sẽ phun trào mọi thứ và rồi quên nó đi. Cô chưa từng hờn dỗi trong đời. Vậy có chuyện gì đó khác đang giữ cô không ngã xuống chân anh. Nick nhăn nhó với ý nghĩ ấy. Được rồi, cô chưa bao giờ ngã xuống chân anh. Nhưng cô cũng chưa bao giờ đóng sầm cửa vào mặt anh cả.

Cô đang buồn bức về chuyện gì đó.

Thật không ổn. Anh thích Tess, và ý nghĩ rằng cô không vui làm anh bận tâm. Anh nén lại suy nghĩ lướt qua về nỗi lo lắng cho cô và rồi quay lại với vấn đề của chính mình.

Cô không buồn bức với anh. Cô không sầm cửa vào mặt anh theo cách ấy, vậy có điều gì khác. Chắc hẳn một trong số những người cần giúp đỡ của cô gặp rắc rối. Và khi anh cố gắng nói câu ngu ngốc về vẻ ngoài tuyệt vời của cô – trong khi cô thật sự trông kinh khủng – cô đã bị chọc tức và đóng sầm cửa. Được rồi, vậy thì anh xứng đáng với cánh cửa. Giờ tất cả những gì anh phải làm là làm cho cửa mở ra lần nữa, dành cho cô một chút thông cảm, và anh sẽ vào trong.

Nếu anh chờ nửa giờ và gõ cửa tiếp, cô có thể mở, nghĩ rằng anh đã đi.

Và nếu anh có những bông hoa hoặc kẹo hay là thứ gì... Không. Không phải với Tess. Tess sẽ không bị ấn tượng với mấy trò hòa giải thông thường. Anh nghĩ về vấn đề đó thêm một phút nữa và rồi rời đi, quan sát cái hành lang tối tăm với sự khinh thường khi anh bước đi.

“Mình nghĩ cậu nên để anh ấy vào,” Gina nói. “Những luật sư giàu có không mọc trên cây dâu.” Cô uốn chân phải lên một cách cẩn trọng. “Này, cậu có cái gì dưỡng cơ không? Bắp chân của mình đang giết mình đây.”

“Ngay bây giờ mình không có thời gian để chơi đùa với Nick. Mình phải thực hiện kế hoạch của mình.” Tess đứng lên và đi vài bước băng qua căn hộ bé xíu của cô tới chỗ phòng tắm, bước qua mấy chồng sách bừa bộn, một đồng tất không cùng đôi, một bó các bài luận được phân loại một phần và một tấm áp phích mới hoàn thành một nửa viết rằng Tôi Đọc Sách Cấm. “Mình có cơ hội kiếm một công việc dạy học, nhưng mình không biết liệu có được không. Mình không thật sự đủ điều kiện, và sẽ phải làm việc với một đám trẻ nhà giàu, nên chắc hẳn chúng sẽ nghĩ mình là người ngoài hành tinh, nhưng tiền nong thì tốt và giờ giấc rất tuyệt.”

Khi tìm thấy kem dưỡng cơ, cô quay ra đưa nó cho Gina rồi thả mình trở lại chiếc ghế.

Gina phun chút kem lên ngón tay. “Cứ theo đi. Nó đáng mà.” Cô nhăn nhó khi xoa kem lên bắp chân mình.

Tess ngồi dậy, quên bồng vấn đề việc làm của mình. “Cậu ổn chứ? Mình đã nghĩ đây chỉ là chứng chuột rút thông thường của những vũ công thôi.”

“Không, mình không ổn,” Gina nói. “Mình ba lăm rồi. Mình không bật trở lại nhanh như mình trước đây nữa.” Cô xoa hai bắp vế lần nữa, cau mày vì nhức nhối. “Mình đang bắt đầu thật sự ghét cơn đau. Mình chưa bao giờ thích cả, nhưng giờ thì mình bắt đầu ghét nó.”

Tess không chắc nên nói gì. “Mình có thể giúp gì không?”

Gina cười. “Cậu không thể. Đó là do tuổi tác.”

“Đừng lố bịch thế,” Tess bắt đầu, nhưng Gina phẩy tay trong im lặng.

“Bạn yêu quý, mình là Bà ngoại Moses của nhóm đấy.”

“Đừng lố bịch thế,” Tess lại bắt đầu. “Cậu luôn luôn làm việc. Cậu chưa bao giờ rời công việc cả. Có bao nhiêu vũ sư có thể nói thế?”

“Mình chưa bao giờ rời công việc bởi vì mình luôn luôn trình diễn, mình chưa từng ốm, mình chưa từng bối rối, và mình chưa từng trốn khỏi buổi diễn ở New Jersey để kết hôn.” Gina duỗi chân, cơn đau biểu hiện trên mặt cô dịu đi một chút. “Nhưng đó không phải là điều sẽ cuốn mình đi mãi mãi.” Cô nhún vai. “Dĩ nhiên, cả đôi chân mình nữa.” Cô nhìn chăm chăm vào chúng như thể chúng là thứ gì đó cô đã vớ được trong đồng đồ giảm giá và giờ thấy hối hận. “Mình không nghĩ mình từng muốn làm một thứ kìm kẹp khác nữa.”

“Cậu đang đùa.” Tess im lặng trong nửa giây và rồi nói tiếp. “Cậu muốn làm gì?”

“Mình muốn kết hôn,” Gina nói.

Tess chìm trong chiếc ghế của mình. “Kết hôn? Đây là tin mới đấy.”

“Không hẳn. Mình đã luôn muốn kết hôn,” Gina băng khuàng nói. “Chỉ là mình muốn có sự nghiệp trước đã.” Cô hé môi cười. “Mình đã có một sự nghiệp lớn. Giờ thì mình muốn một chút yên bình tĩnh lặng. Một chút đảm bảo.” Cô nhìn Tess, đột nhiên trở nên yếu đuối. “Cậu biết đấy, một chút yêu thương. Mình chưa bao giờ tìm thấy ai đó trên đường, nên không hẳn ngạc nhiên khi mình nghĩ về chuyện đó. Nhưng giờ mình sẵn sàng rồi. Mình muốn một ngôi nhà với những đứa nhỏ và toàn bộ những trách nhiệm.”

“Đây là lý do cậu chưa bao giờ rời khỏi nhóm diễn?” Tess nói. “Bởi vì nghĩ về tất cả những người chưa từng vào được ...”

“Mình chưa bao giờ rời khỏi nhóm.” Gina dựng chân lên lần nữa và nhăn nhó. “Mình không bao giờ muốn trở thành ngôi sao. Mình không bao giờ muốn tất cả những sự chú ý đó. Mình chỉ muốn là một phần của

buổi diễn. Và đó là điều mình muốn lúc này. Mình không cần một chàng to lớn, có địa vị. Mình chỉ muốn tìm một người tử tế, không cần có địa vị và là một phần màn diễn của anh ấy.”

“Như một người bệnh vực quyền phụ nữ, ắt hẳn mình nên nói điều gì đó ở đây,” Tess nói. “Nhưng mình sẽ không nói, vì đây là cuộc đời cậu.”

“Cảm ơn,” Gina nói. “Mình cảm kích điều đó.”

“Mình biết vài anh chàng rất khá ở Quỹ đây,” Tess bảo. “Dĩ nhiên giờ họ cũng mất việc rồi, nhưng họ...”

Gina lắc đầu. “Mình có thể tự lo chuyện này, Tess. Quên việc sắp xếp cuộc đời mình đi.” Cô bắt một cái nhìn khác quanh căn hộ. “Thêm nữa, cậu nên sắp xếp cuộc đời cậu trước.”

“Mình á? Mình không sẵn lòng kết hôn. Thậm chí mình chưa từng nghĩ về việc ấy.” Tess cũng nhìn quanh căn phòng. “À, hiếm khi mình nghĩ về chuyện ấy.”

Đôi mày Gina dựng lên. “Hiếm khi?”

“À, mỗi lần như thế này rồi thì mình có vài hình ảnh tưởng tượng về mình đang đeo tạp dề và nói ‘Chào anh, anh yêu, ngày hôm nay của anh thế nào?’ với một chàng tuyệt vời người sẽ ngay lập tức làm tình với mình trên sàn bếp.”

Gina trông lúng túng. “Nghe như là Betty Crocker Does Dallas ấy.”

“Mình biết.” Tess nhún mày. “Mình không nghĩ mình được chuẩn bị để làm vợ. Ý mình là, đôi lúc mình cũng cô đơn, và mình bắt đầu nghĩ xem sẽ tốt đẹp ra sao nếu là một người của gia đình và nướng bánh anh đào cho ai đó, nhưng rồi điều này dẫn sang điều khác, mình có thêm vài ý tưởng về ai đấy xé tạp dề của mình và hắt nước anh đào vào người mình, và mình mất hứng.” Cô quay lại với Gina. “Ngoài ra, mình không thể nướng bánh. Vậy nên mình không nghĩ về chuyện kết hôn nhiều lắm.”

Gina cau có với cô. “Làm sao mà cậu có thể thấy cô đơn hả? Cậu nghĩ công việc của mình là cứu giúp mọi người trên thế giới. Cậu phải biết nhiều người dễ chịu hơn – ”

“À, đôi khi cũng tốt khi không cứu mọi người,” Tess nói. “Đôi khi mình nghĩ sẽ thật tốt làm sao khi được chăm sóc và sống trong một ngôi nhà, thay vì một căn hộ, và quan hệ nồng nhiệt hàng đêm.” Tess ngừng lại. “Mình phải thoát khỏi vấn đề tình dục này. Nó đang ám ảnh tâm trí mình. Sự nghiệp, Tess, tập trung vào sự nghiệp.” Cô lắc đầu. “Giờ thì mình đang nói như Nick.”

“Nói về Nick, sao cậu sắp cửa vào anh ta thế? Đó có vẻ là một đám nhà-riêng hoàn hảo đấy chứ.”

Tess cười. “Hiển nhiên là cậu không biết Nick. Lý do duy nhất anh ta xây nhà là vì luật công lý. Thực tế, đó là nguyên nhân anh ta đã xây một ngôi nhà.” Cô dựa đầu vào chiếc ghế, ngẫm nghĩ. “Khung nhà đã được dựng lên vào lúc mình bỏ anh ta. Bọn mình đã dạo bộ qua đó một lần, và mình đã cố gắng hình dung nó sẽ trông ra sao, và anh ta cố gắng hình dung xem nó sẽ tăng giá bao nhiêu trong năm đầu tiên.” Tess nhún nhủ. “Đó không phải là một khoảnh khắc tuyệt diệu của bọn mình.”

“Các cậu đã có những khoảnh khắc tuyệt diệu sao?”

“Ừ,” Tess nói, nụ cười nhạt dần. “Bọn mình đã có. Thật sự có một vài cái.” Cô đột ngột đứng lên và đi tới chỗ ngủ của mình.

“Tess?” Gina gọi.

“Đây,” Tess nói khi cô quay lại. Cô ngồi bên Gina trên một góc trường kỷ và chỉ cho cô một bức ảnh. Đó là Nick, một vệt bùn đọng trên cằm anh và mái tóc rũ xuống đôi mắt anh, trong chiếc áo cộc tay cũ với ống tay áo bị cắt phẳng, đang ngồi trên mặt đất với đôi tay ôm quanh Tess từ phía sau, cằm anh đặt trên vai cô. Tess thậm chí còn luộm thuộm hơn: mớ tóc đỏ dựng thẳng lên và khuôn mặt cô lấm lem, và không trang điểm tí nào. Nụ cười của cô chiếm trọn cả gương mặt, và trông cô như mười tuổi vậy.

“Các cậu đang làm gì đấy?” Gina hỏi, bối rối.

“Đây là ngày đầu tiên bọn mình gặp nhau.” Tess mỉm cười với bức ảnh. “Một buổi picnic. Chơi mò bóng. Anh ấy đang mặc cái quần jean chuột gặm và cái áo cộc còn cũ mềm hơn cái áo của mình, và mình đã nghĩ

anh ấy nghèo và vui tính, như chàng hoàng tử trong thần thoại của mình.” Cô bật cười. “Nhóc ơi, mình đã sai.”

Gina cầm tấm ảnh và nhìn Nick thân mật hơn. “Kể cả với mớ luộm thộm đó, anh ấy vẫn tuyệt đẹp mà, Tess.”

“Mình biết,” Tess nói. “Nhưng bề ngoài đâu phải là tất cả. Mấy cái nếp nhăn chết tiệt anh ấy tỏa ra quanh mắt khi mỉm cười đã quăng mình lên mây, nhưng anh ấy chắc chắn không phải là hoàng tử.” Cô lắc đầu và thở dài. “Mặc dù mất khá nhiều thời gian trước khi mình hiểu được. Ý mình là, bọn mình rõ ràng không phải là cặp đôi hoàn hảo. Bọn mình đã đi đến buổi opera này vào cái đêm bọn mình chia tay, và một nhà báo chụp ảnh bọn mình.” Cô tươi cười với Gina. “Thật ra gã nhà báo chụp ảnh Nick và vợ được mình bởi vì mình đang đứng kề bên anh ấy. Cuối cùng nó làm nên một trang sử xã hội về cặp đôi của ngày.” Tess mở rộng nụ cười khi nhớ lại tấm ảnh. “Nick trông như một ông em họ của Kennedy. Mình trông như một cây củ cải với mái tóc đó. Khắp nơi ở Riverbend, người ta nhìn bức ảnh và nói, “Anh chàng này thấy gì ở cô nàng nhỉ?” Tess lại lắc đầu. “Một điều hiển nhiên là bọn mình không thuộc về nhau.”

Gina đưa tấm ảnh lại cho cô. “Mình vẫn không hiểu vụ hoàng tử.”

Tess quay về với cái ghế của mình, nhìn ngắm bức ảnh một cách buồn bã. “Có nhớ mình đã bảo cậu mình sống ở một khu nhỏ khi mình còn bé không?” cô nói, đầu ngón tay vuốt lên rìa tấm hình. “Ừm, mẹ mình không để mình đọc truyện về Cinderella hay mấy chuyện thần tiên khác. Bà đã nói chúng thật nam quyền và phân biệt giới tính, và mình đã thất vọng thật sự, vì vậy một người bạn của bà, một người tên là Lanny, đã sáng tạo câu chuyện này cho mình và ông ấy gọi là CinderTess.” Cô bật cười thành tiếng.

“Đễ thương quá,” Gina nói. “Nhưng mình vẫn không hiểu vụ hoàng tử.”

“À, CinderTess tự mình tới vũ hội mà không có bất kỳ bà tiên đỡ đầu nào bằng cách cứu giúp mọi người và mấy con vật những người hóa ra có thể giúp cô ấy,” Tess giải thích. “Nhưng cô cảm thấy có trách nhiệm với họ và những vấn đề của họ, vậy nên khi cô đến vũ hội, và cô là người nhảy đẹp nhất ở đó – ”

“Không xinh đẹp nhất sao?” Gina hỏi, tươi cười.

“Bề ngoài chỉ là hơi hợt. Những người phụ nữ thật sự được đánh giá qua những công việc khó khăn và kỹ năng,” Tess nói một cách nghiêm nghị, và rồi lại nhăn nhó. “Mình đang đến đâu nhỉ?”

“Cô ấy là người nhảy đẹp nhất...” Gina nhắc.

“Vậy nên trong khi cô đang thu hút được mọi sự chú ý vì là người tuyệt nhất, cô đã thuyết trình về các vấn đề. Có một cái là về môi trường và một cái là về sự nghèo đói, mình nghĩ vậy. Mình chưa bao giờ thật sự để tâm đến mấy phần đó và chỉ lắng nghe duy nhất những khúc hay ho – về hoàng tử.” Cô lại mỉm cười, nghĩ ngợi. “Mình đã không quan tâm về phần khôn ngoan đúng đắn. Mình chỉ muốn một câu chuyện thần tiên với một hoàng tử.”

Gina bật cười. “Ai mà không chứ? Vụ hoàng tử ở đâu?”

“Có hai người trong số họ buồn chán với mấy bài thuyết giáo. Nhưng hoàng tử thứ ba nói rằng cô rất đúng và giúp đỡ cô – đây là đoạn mình luôn thích – anh ấy có những nếp nhăn này...” cô khiến khuôn mặt mình trở nên hài hước với nếp nhăn ở khóe mắt. “... ngay đây, và anh ấy hứa với cô là anh sẽ giúp cô thực hiện những điều tốt hơn và rằng cô sẽ vui cười mỗi ngày nếu cô lấy anh, nên CinderTess biết anh ấy chính là người đó.” Cô nhìn xuống tấm ảnh. “Mình chắc rằng Lanny có ý tốt, nhưng mấy cái nếp nhăn đó đã chơi trò vui vẻ quái quỷ với cuộc đời mình từ khi mình gặp Nick.”

Ai đó gõ cửa.

“Hẳn là ông chủ nhà,” Gina nói. “Ráng đừng làm ông ta bị thương nặng nhé.”

Tess tung bức hình vào góc bàn và đứng lên, đẩy nhẹ con mèo đang cẩu kính của mình ra khỏi lòng lằn nữa, nhưng khi cô mở cửa, đó là Nick.

“Anh biết em đang bức bối, vậy nên anh sẽ không làm phiền em lâu đâu.” Anh mỉm cười với cô, đôi mắt sẫm đầy ắp vẻ duyên dáng tự tin mà cô thấy hoặc đáng ghét hoặc hấp dẫn không thể cưỡng lại, phụ thuộc

vào lý do anh sử dụng nó với cô. Có những nếp nhăn ở khóe mắt anh, và vài lọn tóc đổ qua đó làm anh trông ngang tàng và quyến rũ.

Tess chắc chắn là anh biết mình trông ngang tàng và quyến rũ.

Tuy nhiên, anh ta cũng biết cô bồn chồn, và điều đó đang bộc lộ.

Nụ cười của anh mở rộng hơn khi cô ngập ngừng. “Anh đã mang đến cho em vài thứ làm em vui lên,” anh nói, đưa cho cô một hộp đồ ăn Trung Quốc.

“Cái gì đây?” Tess hỏi, đón lấy nó, biết rằng mình không nên nhưng cô đã bị yếu lòng.

“Pot stickers,” Nick nói. “Suất đôi.”

“Ồ.” Tess chớp mắt. “Anh vẫn nhớ.”

“Anh nhớ mọi thứ,” Nick nói, và vẻ mặt lưỡng lự của cô trở thành vẻ khinh thường.

“Nghe như một kiểu sở trường ấy,” cô nói. “Có thật anh quay lại để xin lỗi không, hay đây là chuyện gì đó mà anh và con chồn anh làm việc cho ấy bày đặt ra để làm cho xong vài thỏa thuận?”

“Park á? Thật vui là em đề cập đến Park – ” Nick nói, và Tess sầm cửa vào mặt anh lần nữa rồi quay về ghế, thả món Pot Stickers lên bàn khi cô ngồi xuống.

“Anh ta thật vô vọng,” Tess bắt đầu, và rồi nhảy dựng lên khi Nick mở cửa và đóng nó lại đằng sau anh, tay cài mấy cái then xỉn màu.

“Để ý cửa chứ, em ngốc quá,” anh nói. “Đây là khu vực kinh khủng. Ai đó đều có thể vào đây.”

“Ai đó đã làm rồi đấy.” Tess đặt tay lên hông, vẻ như phẫn nộ. “Đi ra đi.”

Nick hướng tới chỗ bếp, chỉ dừng lại để vỗ nhẹ lên đầu Gina. “Chào, nhóc. Thật vui được gặp lại cô. Cô trông tuyệt quá.”

Gina rạng rỡ và bắt đầu nói gì đó, nhưng anh di chuyển cùng lúc. Cô kiểm tra lại mình, nụ cười nhạt dần, và rồi cô bối trong ví cho tới khi tìm thấy thời kẹo cao su.

“Xin lỗi?” Tess gọi sau anh. “Tôi không mời anh vào.”

Nick quay lui ngay lập tức và hôn cô. Cô dịu đi trong anh chỉ một chốc lát, tự dành cho mình một giây ném trái hơi ấm của anh trước khi cô xé toạc anh ra như anh hoàn toàn xứng đáng được nhận. Nhưng trước khi cô có thể trả đũa, anh buông cô ra và lại hướng về căn bếp nhỏ xíu của cô lần nữa. “Chúa ơi, nơi này thật là bừa bộn,” anh nói. “Còn chai bia nào của anh trong tủ lạnh không?” Anh bước ngang qua con mèo khi nó cuộn tròn trong lòng Tess. “Chào, Angela. Cố gắng đừng nhảy lên tao nhé.”

Tess nhìn Gina.

“Dứt khoát là đến lúc nói chuyện với cơ thể rồi,” Gina nói. “Nếu cậu có một cái tạp tề, cậu nên xé bỏ nó đi.”

Tess giật mạnh gấu áo xuống và hạ thấp cằm, cố gắng làm mình trông gay ẩn tượng. “Anh đã bị cự tuyệt,” cô nói to với Nick. “Rời khỏi đây.”

“Em không thể cự tuyệt một lời cầu hôn em chưa được nghe,” Nick nói từ phía bếp.

“Anh đang cầu hôn á?” Tess nói trong sự hoài nghi. “Tôi không tin.”

Lông mày Gina nhướng lên. “Hôn nhân?” cô thì thầm với Tess trong khi ngậm viên kẹo cao su. “Chiếm anh ta đi.”

“Dĩ nhiên không phải là hôn nhân,” Tess nói với Gina. “Anh đang đề nghị cái gì?” cô hỏi Nick. “Bất cứ cái gì, câu trả lời là không, dĩ nhiên, nhưng tôi muốn biết mình từ chối cái gì.”

“À, không phải hôn nhân.” Nick bước tới dựa vào ngưỡng cửa với chai bia của anh, cười với cô, cực kỳ cuốn hút, tự tin một cách vô tư và hết sức gợi cảm. Dừng lại, Tess tự nhủ, và neho mắt nhìn anh.

“Anh cần một người hẹn hò cuối tuần,” anh nói và mở rộng nụ cười. “Anh đã nghĩ đến em trước tiên.”

“Vì sao?” Tess nói, cố gắng dập tắt những tiếng xì xèo đã bắt đầu trong cô khi anh mỉm cười.

“Bởi vì anh cần em,” Nick nói. “Cuộc đời anh trống rỗng từ khi em đi.” Anh mở nắp chai bia và bắt đầu uống.

“Cuộc đời anh chưa từng trống rỗng, thậm chí sau khi tôi đi.” Tess ném cái nhìn tới Gina. “Có một ngày mình đi đón anh ta ở sân bay, và một nữ tiếp viên đang hôn tạm biệt anh ta. Cậu sẽ nghĩ anh chàng này đang đi chiến đấu. Cô ta đã làm mọi thứ chỉ trừ việc đề nghị có con với anh ta ngay tại chỗ đó.”

Nick nghẹn bia. “Cô ấy chỉ là một người bạn thôi,” anh nói, nuốt xuống. “Anh là một người thân thiện.”

“Tôi nhận ra rồi,” Tess nói, bắt chéo tay. “Ra khỏi đây mau.”

“Tess, em yêu.” Nick cúi xuống và mỉm cười. “Cưng. Bé con.”

“Nhóc, anh hẳn là gặp rắc rối thật rồi,” Tess bảo.

“Tùy ý em,” Nick nói. “Anh cần em. Một dịp cuối tuần. Không có điều kiện gì kèm theo.”

“Không sex,” Tess nói, lơ đi cơ thể mình. “Đề nghị đó không được nhắc lại.”

“Bất cứ điều gì em nói,” Nick đồng ý. “Nếu đó là cách em muốn, không sex.”

Tess quay lại với Gina. “Điều này ắt là tệ. Mình nghĩ anh ta gặp rắc rối thật.”

“Nên dĩ nhiên cậu cần phải cứu anh ấy.” Gina cười e thẹn với Nick. “Tôi hoàn toàn tán thành. Vì mọi bản năng làm nhà cải cách hăng hái của cô ấy sẽ bắt cô ấy làm vài việc tốt.”

“Cô biết không, tôi luôn luôn thích cô,” Nick nói với Gina, và cô đỏ bừng mặt vì hài lòng.

“Thật tình mình không quan tâm liệu mình có cứu anh ta hay không, nhưng nếu mình đi cùng anh ta cuối tuần này, mình sẽ phải theo dõi,” Tess nói. “Nếu đó thật sự là một rắc rối lớn, mình có thể cảm thấy được trả thù cho cái vụ cô dâu thời chiến với nàng tiếp viên đó.”

“Em chiếm cả trái tim,” Nick nói với cô.

“Mặc dù nó không giúp gì trong cái tối anh đã cho tôi leo cây tại buổi biểu diễn của Quý.” Tess nhăn mặt. “Và hiển nhiên nó cũng chẳng giúp gì cho cái buổi anh đã ruồng bỏ tôi ở bãi đậu xe tại Music Hall. Tôi biết những người phụ nữ sẽ chọc thủng lốp xe và đầu độc bia của anh chỉ vì buổi tối cô đơn đó.”

Nick giặt mình và nhìn xuống chai bia trong tay mình.

Tess quan sát anh với trái tim đang nôn nao và sức nóng đang ngày càng tăng. Không thể chối cãi anh là điều quyến rũ nhất trong căn hộ của cô. Thực tế, anh là điều quyến rũ nhất trong đời cô. Dĩ nhiên, bề ngoài chỉ là hơi hợt. Đặc biệt với Nick kẻ có nhiều khuôn mặt hơn cả phù thủy.

Cô ném một cái nhìn ngập ngừng tới Gina, người vẫn đang duỗi dài trên trường kỷ.

Gina nhai kẹo. “Làm đi.”

“Để xem.” Tess quay qua Nick. “Cho tôi biết chi tiết. Và chuyện này còn hay hơn là tốt đấy.”

“Nó thật kinh khủng,” Nick nói.

Gina quăng chân lên sàn, nhăn nhó và đứng dậy. “Nghe bóng gió như mình nên đi.”

“Không phải đâu,” Tess nói cùng lúc khi Nick nói, “Cảm ơn cô. Cô có những bản năng cực kỳ.”

“Ê.” Tess nói, nhưng Gina đã cầm ví lên.

“Dù sao mình vẫn phải đi,” cô bảo Tess. “Mình yêu cậu, nhưng mình không muốn lảng vảng quanh khu nhà cậu sau khi trời tối, và mình thật tình cần dưỡng chân nhiều hơn. Gọi mình sau nhé và hãy kể mọi thứ.”

“Em biết đấy, cô ấy một phụ nữ thông minh,” Nick nói khi cô đã về.

“Đó là người phụ nữ anh đã bảo rằng đang phí đời trong mấy bộ đồ múa,” Tess nhắc nhở anh.

Nick cau mày. “Anh đã nói không hẳn như thế. Anh đã nói rằng vũ đạo không phải là một sự nghiệp lâu dài, và một ngày nào đó cô ấy sẽ gặp rắc rối nếu không lên kế hoạch trước.”

“À há, vài người sống chỉ sống cho một khoảnh khắc.” Tess ngồi lại chiếc ghế và cố gắng quên đi rằng ngay lúc này đây Gina đang gặp rắc rối bởi vì cô ấy đã không lên kế hoạch. Một trong những điều khó chịu về Nick là anh thường đúng.

“Anh đã sai. Anh xin lỗi.” Nick mở miệng nói tiếp, nhưng Tess lắc đầu.

“Quên đi. Em đang trong tâm trạng tồi tệ và em sẽ xóa sạch vụ đó cho anh. Giờ thì, giải thích chuyện phiền phức này đi.” Cô nghiêng cổ nhìn anh. “Nhưng đừng có đứng tận đó.” Cô ra hiệu cho anh tới gần.

“Ngồi đi.” Cô nhìn anh ngồi dựa vào tường trên sàn bên cạnh ghế của cô, cơ thể to lớn của anh thậm chí vẫn duyên dáng trong vẻ chán nản. Cô tươi cười. “Chuyện này tốt đấy. Anh hiểu những yêu cầu cơ bản.”

“Xuống đây với anh và anh sẽ lấn qua,” Nick nói, và Tess cảm thấy xốn xang.

“Cút đi,” cô nói.

“Quên điều anh vừa nói đi,” Nick bảo. “Đó là phần sinh đôi xấu xa của anh thôi.”

“Phần sinh đôi xấu xa duy nhất mà anh có là gã khó chịu anh làm việc cho ấy,” Tess nói.

“Vui đấy, nếu em đề cập đến Park...” Nick lại bắt đầu.

Không có vẻ gì có một thảm họa với Nick khi anh đi bộ tới văn phòng mình tại hãng Patterson và Patterson vài giờ trước đó. Thả bộ tới hãng Patterson và Patterson luôn khiến anh cảm thấy tốt. Có điều gì đó trong khung cảnh của những tấm ván lát tường màu gỗ nhập khẩu cực kỳ đắt giá, những tấm thảm phương đông nhập khẩu cực kỳ đắt giá, những món đồ kiểu cổ cực kỳ đắt giá và sự giúp đỡ đắt giá của người thư ký trầm lặng ngoan ngoãn phục tùng làm anh cảm thấy như một vua trộm. Và chiều hôm đó, cuộc sống đặc biệt tốt đẹp: một chiến thắng quan trọng và mau lẹ không ngờ tại tòa án, một khách hàng hồ hởi và một buổi chiều đột nhiên anh có thể tùy ý sử dụng. Nếu mà dòng chữ trên cửa viết là Patterson, Patterson và Jamieson, cuộc sống sẽ hoàn hảo.

Và rồi mọi thứ bắt đầu xuống dốc.

“Tôi trở lại, Christine,” anh nói với cô thư ký của mình.

Christine ngược nhìn anh, mái tóc đen đẹp đẽ không chỉ cuốn hút bề ngoài.

“Không, đừng dậy,” anh nói trên đường vào văn phòng. “Tôi có thể tự đi.”

Christie hướng chân theo anh, mang lại ấn tượng là dù thế nào cô cũng làm thế. “Ngài Patterson ở đây hôm nay,” cô bảo anh. “Và Park muốn gặp anh.”

“Cô để đó đấy.” Nick rũ áo khoác và thả nó lên ghế. Anh ngồi vào bàn, liếc nhìn khung ảnh với nụ cười nửa miệng, và rồi dựa lưng vào ghế, giật mạnh cà vạt. “Bố Park lại cầu nhàu cậu ấy nữa, nhưng cô quá lịch thiệp để nói thế. Không kể là bọn tôi trả cô một gia tài.”

“Tôi cần tăng bốc đấy,” Christine nói mà không đổi giọng. “Và tôi sẽ không gọi chuyện đó là cầu nhàu đâu. Còn hơn là kinh hoàng.”

Nick nói lỏng cà vạt và thở dài thoải mái hơn. “Tôi ghét cà vạt. Một vài phụ nữ đã nghĩ ra chúng để trả thù.” Anh liếc nhìn Christine. “Cô sẽ không làm gì với nó đấy chứ?”

“Có,” Christine trả lời. “Anh cũng có vài lời nhắn từ phụ nữ. Không có cái nào của Tess.”

Đôi mắt Nick nhảy tới bức hình trên bàn và rồi quay lại với Christine. “Sao tôi lại muốn nghe tin từ Tess?”

“Bởi vì anh vẫn gọi cho cô ấy và cô ấy không gọi lại,” Christine nói với vẻ kiên nhẫn hết sức và rõ ràng. “Những lời nhắn ở trên bàn anh. Park ở trong văn phòng của anh ta. Đang đi tới đi lui.”

Nick bỏ qua mấy tin nhắn. “Có điều gì tôi nên biết trước khi gặp cậu ấy không?”

“Làm sao tôi biết được?” Christine nói, hướng chân về phía cửa lần nữa. “Tôi chỉ là một thư ký.”

“Phải rồi,” Nick nói. “Và cô đừng quên điều đó.”

Christine lờ anh đi.

“Nick!” Park bước tới từ đằng sau chiếc bàn đồ sộ và vỗ lưng anh, hình ảnh của một anh chàng bãi biển Ivy League, đậm đầu với tuổi bốn mươi và chiến đấu với nó từng phút. “Ông bạn! Ông bạn! Compadre? ”

“Compadre? ” Nick lắc đầu và duỗi chân lên cái ghế da phía trước bàn Park. “Chuyện này hẳn là tẻ. Cậu không nói tiếng Tây Ban Nha.”

“Thế còn cộng sự thì sao?” Park nói.

Nick bắt chéo chân trên tấm thảm kiểu phương đông, cố gắng trông hồ hững trong khi nhịp tim đang dội lên. “Cộng sự nghe sẽ rất hay,” anh nói. “Điều này có nghĩa là chúng ta đã có vụ Welch?”

“Chúng ta chưa chính thức có vụ đó.” Park ngồi lên cạnh bàn và cúi xuống vỗ vai Nick lần nữa. “Nhưng không vấn đề, phải không? Cậu vẫn có thể thắng. Cậu sẽ chỉ phải làm vài việc nhỏ thôi và – ”

“Cái gì?” Nick nói đầy ngờ vực, trái tim anh chìm xuống bởi giọng điệu của Park.

“À, sẽ có ích đấy nếu cậu kết hôn,” Park bảo.

“Tớ đã bảo cậu rằng cậu không nên dùng tất cả đồng thuốc dành cho tuổi bảy mươi ấy,” Nick nói. “Cậu đang thể hiện một dẫn chứng.”

“Vui ghê nhỉ.” Park dừng lại. “Welch đã gọi Bố. Ông ấy muốn gặp gia đình chúng ta. Đặc biệt là gia đình cậu. Ông ấy thích cậu.”

“Chúng ta không có gia đình,” Nick nói. “Hoặc là tớ không có. Ít nhất cậu có thể trình cho ông ấy bố mẹ cậu. Chuyện này là sao?”

“Tớ chẳng biết,” Park nói. “Chúng ta được mời tới nơi ở của ông ta tại Kentucky – tối thứ sáu và thứ bảy – nhân giới thiệu cuốn sách mới của ông ấy, và Bố nói rằng Welch đã bảo ông rất rõ ràng là muốn chúng ta mang vợ đến. Đặc biệt là cậu. Thế cậu đã nói gì với Welch vậy hả?”

Nick nhún vai. “Tớ không biết. Tớ chắc chắn là chỉ có điên rồi mới bảo với ông ta tớ đã kết hôn. Ông ấy tới văn phòng tớ do một cơn bốc đồng, ông ấy nói, và vì vài lý do ông ta đã thật sự như một gã con hoang, cấu kính như điên, và khi tớ đang bộc lộ sự duyên dáng, cố gắng kiếm được một thỏa thuận với ông ta thì đột nhiên, ông ta – ” Nick dừng lại, cố gắng diễn đạt chính xác chuyện đã xảy ra. “Ông ta trở nên ngọt ngào với tớ. Mỉm cười, gật đầu, trở thành Ngài Dễ chịu.” Nick cau mày khi anh nhớ lại buổi nói chuyện. “Tớ đã xem xét lại nó trong đầu, nhưng trời ạ, tớ không thể nhớ chính xác mình đã nói gì. Tớ chỉ đang giải thích những kế hoạch chúng ta có để đàm phán hợp đồng cho cuốn sách mới, rồi bỗng nhiên ông ta là một người tử tế. Và giờ thì ông ta muốn gặp gia đình chúng ta? Chuyện này thật là buồn cười.”

“Không, đây là Norbert Nolan Welch, nhà văn Mỹ xuất sắc,” Park nói. “Đây là vụ bố mình muốn, đã luôn luôn muốn, và sẽ làm mọi cách để có. Đây là điều chúng ta rất muốn và nếu chúng ta phải kết hôn để có nó, chúng ta sẽ làm.”

Nick nheo mắt. “Sao chúng ta lại muốn làm thế?”

Park cựa quậy trên bàn. “Bởi vì nếu chúng ta có, bố tớ sẽ về hưu.” Anh dừng lại một khắc, một vẻ sung sướng cực kỳ lan tỏa trên khuôn mặt.

“Tại sao?” Nick hỏi.

“Ông ấy đã cố gắng có Welch nhiều năm rồi.” Park nhún vai theo kiểu không có gì phải giải thích. “Ông ấy sẽ cân nhắc ra đi theo kiểu đó. Rời khỏi hăng sau khi có được hồ sơ của một trong những tiểu thuyết gia xuất sắc nhất nước Mỹ là ý tưởng của ông ấy về sự rút lui hoàn hảo. Nghĩ về những bài diễn thuyết tại bữa tối về hưu của ông ấy. Nghĩ về sự khoe khoang ông ấy có thể.” Park nhìn Nick với vẻ có lỗi. “Nghĩ về việc cuối cùng cậu trở thành cộng sự.”

Nick thẳng người trên ghế, cố gắng một cách khó khăn để không nhảy lên vì ý nghĩ ấy. Có tham vọng, điều đó tốt; nhưng nếu có tham vọng thống thiết, sâu thẳm, không giấu giếm, điều đó thật tệ và đó là điều bí ẩn với anh. Anh biết nó thật tệ bởi vì nó làm anh có vẻ lo âu và dễ bị tấn công, và bởi vì Tess đã bảo anh rằng nó đáng bị chỉ trích hết sức đúng và có những lần anh đã nghĩ có lẽ cô có lý. Hơi hơi thôi, nhưng vẫn có lý. Mặc dù, trong một thời gian dài, nó chẳng có vấn đề gì cả; lòng ham muốn thành công là điều đã điều khiển anh, và chừng nào mà anh không thật sự bắt đầu đả thương người khác để đạt tới đỉnh cao, anh vẫn có thể sống với nó. Bí quyết là không phản bội nhu cầu sâu kín của mình, vì vậy anh giữ giọng mình thờ ơ như có thể khi hỏi, “Tớ sẽ là cộng sự nếu chúng ta có chữ ký của Welch?”

“Không nghi ngờ gì,” Park nói. “Chúng ta có thể dừng việc lén lút vận hành nơi này sau lưng Bố. Chúng ta có thể dừng việc dọn dẹp những sai lầm của ông ấy. Và chúng ta chắc chắn có thể để cậu làm cộng sự. Với việc bố tớ về hưu, không có vấn đề gì về chuyện cậu không phải người trong gia đình. Dù sao thì, sẽ không còn là một hăng luật gia đình nữa.”

Đó chính xác là điều Nick muốn, nhưng như mọi thứ khác anh từng muốn trong đời, có một cạm bẫy để đến với nó. Luôn luôn có một cạm bẫy. Đôi khi Nick thấy mệt mỏi với đồng cạm bẫy chết tiệt đó.

Anh dựa lưng vào ghế và lắc đầu với Park. “Nhưng tớ sẽ chỉ là cộng sự nếu chúng ta có vụ này, điều chắc chắn sẽ không xảy ra, và cả hai chúng ta đều biết thế. Cậu biết không, cậu có thể gợi ý cho bố cậu rằng tớ nên được trở thành cộng sự cho dù tớ không phải người trong gia đình. Quá lâu cho nó rồi, bất kể ông ấy nói gì.”

Park trông thất kinh. “Bất đồng với bố tớ à?”

“Phải rồi,” Nick nói. “Tớ quên. Vậy tớ phải làm gì đây?”

“Kết hôn.”

“Không.”

“Bố tớ nghĩ đến lúc rồi.” Park có vẻ như muốn tự sát. “Ông ấy nói rằng chơi bởi chỉ dành cho tụi trẻ. Ông ấy nói đàn ông không kết hôn ở tuổi bốn hai trông thảm hại.”

Nick nhún vai. “Đó là vấn đề của cậu. Tớ ba tám.”

“Ông ấy nói bất kỳ kiểu gì hơn ba lăm đều có vấn đề.”

Nick cố giữ kiên nhẫn. “Park, không có ý, nhưng tớ không mong bố cậu chia mũi vào tình trạng hôn nhân của tớ. Tớ chỉ muốn trở thành cộng sự.” Anh nghĩ một phút. “Và nhiều tiền.”

“Và cậu sẽ có,” Park cam đoan. “Chỉ cần cậu có vụ Welch.”

“Phải.”

“Vậy kiếm một bà vợ đi,” Park nói.

“Không.”

“Thế còn về một vị hôn thê nghiêm túc? Cậu không thể nghĩ tới một người nào trong số những phụ nữ đang hẹn hò sao?”

“Thế còn về một sự thất hứa nghiêm túc khi tớ đổi ý sau tuần này?”

“Cậu không biết bất cứ ai có thể giả vờ trong một dịp cuối tuần sao?” Đôi mắt Park nài nỉ. “Bố đã nói chúng ta phải kiếm những phụ nữ hiểu biết văn học.”

“Tess,” Nick nói ngay lập tức, và Park lằm bằm.

“Không phải Tess. Bất cứ ai ngoài Tess.”

“Dù sao thì cô ấy chắc chắn sẽ không làm,” Nick nói. “Cô ấy hầu như thôi nói chuyện với tớ ngay sau khi tớ từ chối – ” Anh bắt mình dừng lại. “Mà này, cậu có cái gì để chống lại Tess chứ?”

“Tớ chỉ ghét thấy cậu tự giới hạn mình với chỉ một phụ nữ. Đừng bao giờ giới hạn bản thân. Đó là lý do tớ muốn cậu có vụ Welch. Những chân trời mới.”

“Tớ vẫn chưa thấy chính xác mọi thứ tớ muốn nơi những chân trời của Tess,” Nick nói.

“Tess không tốt cho cậu,” Park nói. “Phụ nữ có đầu óc là tin xấu. Họ làm cậu sao lãng bằng thân thể họ và rồi họ - ”

“Tess là người tuyệt vời để gây ấn tượng với một nhà văn,” Nick nói. “Cô ấy là giáo viên tiếng Anh. Cô ấy đánh dấu tới tất cả những phản đối kiểm duyệt đó.” Anh nghĩ về lần cuối anh gặp cô, giữ chặt một tấm biển đề rằng ‘Kích Dục chỉ là Sản Phẩm Của Đầu Óc Người Xem’. Cô đang mặc chiếc áo len dài tay màu xanh biển, và tâm trí anh ngay tức khắc lao vào những ý nghĩ khêu gợi, những ý nghĩ an toàn nhất anh có thể nghĩ ra khi ở quanh Tess. Cô không tế nhị, vụng về, bộc trực và mất kiểm soát, nhưng có điều gì đó nơi cô kéo anh trở lại với cô, và anh hi vọng đó là vì cơ thể cô, vì nếu nó là điều gì khác, anh sẽ gặp rắc rối lớn.

Park vẫn đang nói. “Phản đối có lẽ không ổn. Nó được cho phép à?”

Nick thả mình xuống ghế. “Park, cậu có chú ý gì khi ở trường luật không đấy?”

“Chỉ với những thứ tốt đẹp thôi. Tớ đã biết là mình sẽ không bênh vực những người phản đối.” Park nhướn mày. “Cậu thấy gì ở cô nàng nhỉ?”

Nick định nói và rồi dừng lại. Park sẽ không bao giờ hiểu sức cuốn hút của nhu cầu đầy say mê hào hứng của Tess là cứu thế giới, mặc dù anh chắc chắn hiểu được sức cuốn hút của sự hăng hái đầy say mê của cô với cuộc sống, sự hăng hái đã lôi cuốn mọi người cô gặp cho đến khi họ hầu như đã làm những điều ngốc nghếch không ngờ ở bãi đậu xe Music Hall...

Quay lại với câu hỏi của Park. Bám vào mấy trò cơ bản thôi. “Cô ấy có đôi chân tuyệt vời.”

Park đặt tay lên vai Nick và vỗ về anh như một người cha. “Cái đó không đủ để xây dựng một mối quan hệ.”

“Ồ?” Nick nói, ngạc nhiên bởi bằng chứng đột ngột này về sự sâu sắc của người bạn mình. “Vậy là gì?”

“Bộ ngực,” Park nói, và Nick cảm thấy anh chỉ đùa phần nào. “Bộ ngực là thứ quan trọng nhất với phụ nữ. Quần áo của họ sẽ không treo đúng nếu không có chúng.”

Nick gật đầu. “Cảm ơn, thưa Bố. Tớ sẽ nhớ.”

“Mặc dù cô ấy có đôi chân cực kỳ,” Park tiếp tục. “Tuy nhiên, cậu tốt hơn nên thoát ra mà không - ”

“Cậu nhìn cặp chân Tess? Tớ đã nghĩ cậu không thích cô ấy.”

“Tin tớ đi, ngay khi cô ấy mở miệng, tớ ngừng nhìn ngay. Cậu đã làm gì - pha trò với cô ấy cả đêm à?”

Nick nhanh chóng cân nhắc việc giải thích rằng anh chưa từng qua đêm với cô, và rồi loại bỏ ý nghĩ đó. Nó sẽ mở ra một chủ đề hiếu kỳ hoàn toàn mới với Park, và sau buổi nói chuyện cổ vũ của cha mình, Park đã hiếu kỳ đủ rồi.

Park tấn công lại. “Cậu có thể gỡ rối vụ này trong mấy ngày cuối tuần. Chỉ đừng để Tess làm thế. Cái miệng của cô ấy làm mình lo lắng. Cô ấy tuyệt đối không tế nhị, và luôn nói sự thật bất kể là nói chuyện với ai.” Anh lắc đầu trong sự ngạc nhiên phần nộ. “Dứt khoát không phải kiểu người của chúng ta.”

Nick nhìn bạn mình với sự nhẩn nại. “Tại sao tớ lại có cảm giác là nếu tớ dính với cậu, một ngày nào đấy tớ sẽ thức dậy với mái tóc gọn gàng, mặc cái quần đeo màu đỏ và lằm bằm, ‘Tham lam là tốt?’”

“Chẳng có gì sai với lòng tham cả,” Park nói. “Với sự tiết chế, dĩ nhiên. Giờ thì, đi kiếm một cuộc hẹn cuối tuần đi. Và nhớ Welch là nhà văn đấy. Cô ấy phải đọc gì đó ngoài những tin tức xã hội.”

“Thật không? Vậy cậu sẽ mang theo cái người quái quỷ nào thế?” Nick hỏi.

“Ồ. Ý hay.” Park cau mày. “Cậu kiếm cho tớ một cái hẹn nhé?”

2. Chương 2

“Để em nói thẳng,” Tess nói từ trong chiếc ghế bành của mình khi Nick kết thúc màn giải thích và vết tích còn lại duy nhất của món Pot stickers là cái hộp trống rỗng và một ký ức mùi vị. “Anh muốn em đóng vai hôn thê của anh để lừa gạt một trong những nhà văn Mỹ đương đại xuất sắc nhất để anh có thể tiến thêm một bước trên đường tới đỉnh cao hoài bão của anh.” Cô nghĩ về nó trong một phút. “Chuyện này có lẽ hay đấy, em có thể đeo tạp dề.”

Nick trông lúng túng. “Không, em sẽ không đeo. Đây là một bữa tiệc sang trọng. Sao em lại đeo tạp dề?”

Tess nhún vai. “Được thôi, không tạp dề. Nhưng đó là mất mát của anh đấy.”

Nick nhẹ nhàng di chuyển. “Tess, tập trung vào đây. Anh cần trông như người đang tiến gần đến một cam kết. Em cần hành động như người anh đã cam kết. Em có thể thực hiện không?” Anh liếc cô. “Dĩ nhiên em không thể. Sao anh lại không nghe Park nhỉ?”

“Bởi vì anh ta là đồ ngốc,” Tess nói. “Anh ta đã bảo anh là em không thể làm việc này? Đồ chuột cống. Em biết các anh đã gắn bó với nhau ở trường đại học, nhưng anh không nhận thấy anh ta là gã ngốc vô dụng à?”

“Vô dụng nghe hơi bị khắt khe,” Nick nói. “Không chín chắn thì có thể.”

“Anh ta đã làm gì? Cứu anh ra khỏi một tòa nhà đang cháy hả?” Tess lắc đầu. “Lassie cũng không chung thủy kiểu này với Timmy.”

“Cậu ấy làm hài lòng anh,” Nick nói. “Và cậu ấy dành hết mình cho hăng. Park có thể có những giới hạn, nhưng tin hay không thì, cậu ấy là một thiên tài với những hợp đồng. Và, phải, anh nợ cậu ấy. Lý do duy nhất anh vững vàng trong hăng là Park đã kéo anh vào đó với cậu ấy.”

“Em hiểu chuyện đó,” Tess nói một cách kiên nhẫn. “Và em ngưỡng mộ lòng trung nghĩa của anh. Nhưng từ đó đến nay anh đã lôi anh ta ra khỏi khó khăn bao nhiêu lần rồi? Anh không nghĩ là anh đã trả hết nợ rồi à? Đặc biệt khi anh ta coi hôn thê của anh như rác.” Thấy Nick dường như bối rối, cô thêm, “Người đó sẽ là em, nhớ không?”

“Phải rồi,” Nick nói. “Ít nhất, anh nhớ mình đã cho rằng đó là ý kiến hay. Xem đấy, anh đã lôi Park ra khỏi khó khăn nhiều lần. Và bọn anh sẽ làm mọi thứ ổn thỏa cùng nhau. Thật đáng ghét, bọn anh có thể giàu có nếu bọn anh tóm được vụ Welch này.”

“Anh đã giàu rồi,” Tess nói. “Đến lúc phải đạt tới một mức độ cao hơn. Một niềm thích thú mới. Một điều có nhiều giá trị.”

“Anh có những giá trị,” Nick quăng cái nhìn chán ghét xung quanh căn hộ. “Ngoài ra, nếu đây là loại cuộc sống em kiếm được với nhiều giá trị, anh sẽ bỏ qua. Nơi này là một đồng rác. Và em đã kiếm mớ áo đó ở nơi quái nào thế hả? Chúng làm em già hơn.”

“Ê,” Tess nói, bực mình vì phải bảo vệ đồng áo của mình một lần nữa. “Em đã trả cho những thứ này với đồng tiền lương thiện nhất ở một cửa hiệu giá rẻ lương thiện nhất.” Cô hất cằm lên. “Chỉ là vì, không như anh và Park, em không mua những bộ đồ chạy theo thời trang giá trên trời mà em không bao giờ chạy bởi vì em có thể đổ mồ hôi – ”

“Chờ chút,” Nick nói. “Anh có chạy.”

Nhưng Tess đang sôi nổi với câu chuyện. “ – sẽ là một sự lãng phí những món tiền phi nghĩa em đã dùng để mua chúng – ”

“Anh chống lại những món tiền phi nghĩa – ”

“Luôn luôn là một luật sư,” Tess nói. “Phản đối bị bác bỏ.”

“Coi này, bọn anh không lừa gạt những bà góa, trẻ mồ côi hoặc là bảo vệ bọn cường hiếp, những kẻ gây ô nhiễm hoặc là bất kỳ những thứ khác kiểu đó mà em luôn bận tâm,” Nick cau mày. “Bọn anh là luật sư, không phải những gã tội phạm, vì lợi ích của Chúa. Cho anh xin đi.”

Tess hạ giọng. “Xin lỗi. Em đã đi quá xa.” Cô nhìn anh, cắn môi, “Cái này như là chuyện đã từng xảy ra. Đây là mọi tranh cãi chúng ta từng có.”

“Anh biết,” Nick rầu rĩ nói. “Đó là điều tốt duy nhất khi không gặp em nữa. Anh không phải có cuộc tranh luận ngu ngốc này.”

“À, giờ anh cũng không phải có nó đâu,” Tess nói. “Cửa ở ngay đây. Và dù sao thì cuộc đính hôn này chưa từng dành cho chúng ta. Anh sẽ không để em đeo tạp dề, và sau vài năm, em sẽ phần nộ. Rồi một ngày, em sẽ cầm lấy một con dao phay và chúng ta sẽ giống như John và Lorena Bobbitt trong National Enquirer.” Nick chớp mắt nhìn cô, và cô thương hại anh nên bỏ lửng câu chuyện của mình. “À, cảm ơn vì đã lưu lại. Tạm biệt.” Cô chờ anh đứng dậy và bỏ đi, cảm thấy hết sức khổ sở lần đầu tiên kể từ lúc cô bỏ anh.

(John và Lorena Bobbitt: hehe cái vụ này mèo kiếm được trên net rồi: đại khái là cặp đôi này trở nên nổi tiếng vào năm 1993 vì bà vợ dùng con dao làm bếp cắt rời cái “của quý” của ông chồng)

Nick dựa đầu vào tường và nhắm mắt lại. “Anh không thể đi. Anh cần em.” Anh mở mắt và nhìn thẳng cô. “Chuyện này có thể giúp anh trở thành cộng sự, Tess.”

Tess cảm thấy đau nhói bởi niềm thương cảm dành cho anh. “Ồ, anh yêu. Khi nào anh sẽ ngừng chứng minh mình là số một? Anh không cần phải vất vả như thế này nữa. Hình ảnh của anh tồn tại trong xã hội. Anh là một Riverbend nổi tiếng. Người ta quý mến anh. Anh đã làm được rồi.”

Nick lắc đầu. “Không cho đến khi anh trở thành cộng sự. Anh biết rằng trong mắt em chuyện đó làm anh trở thành một gã xấu xa, một gã đầu cơ, một kẻ tư bản, một tên phóng đảng, nhưng anh sẽ không hạnh phúc cho đến khi anh thành cộng sự. Anh đã làm việc rất lâu vì điều này, và anh muốn nó.”

“Em biết.” Tess cau mày. “Điều em không hiểu là tại sao Park không dành nó cho anh.”

Nick lại dựa đầu vào tường. “Bởi vì Park không thể. Bố cậu ấy vẫn điều hành hãng, và Park sẽ trần truồng dạo qua đường phố trước khi cậu ấy đương đầu với bố hoặc là, lạy trời, bất đồng với ông ấy. Nhưng Park thể rằng bố cậu ấy sẽ về hưu nếu bọn anh có Welch là khách hàng, và sau đó Park có thể để anh làm cộng sự.”

Tess lúng túng. “Sao bố anh ta không muốn anh trở thành cộng sự? Anh rất tài năng. Và trên thực tế bây giờ anh đang điều hành cái hãng đó. Không có lý gì cả. Anh xứng đáng trở thành cộng sự.”

“Bố cậu ấy quan tâm đến lai lịch,” Nick nói cứng rắn. “Gốc gác của anh là những người lao động chân tay. Không phải loại người trở thành cộng sự của hãng luật Patterson.”

Tess lặng người. “Anh đang đùa. Ông ta không thể cổ hủ đến thế.”

“Chắc chắn ông ấy như thế,” Nick nói. “Đó là hãng luật của ông ấy. Ông ấy có thể làm bất cứ cái gì ông muốn.”

Tess ngồi sụp trở lại chiếc ghế và ngẫm nghĩ về Nick cùng những gì cô nợ anh. Lần đầu tiên họ gặp nhau, anh đã đụng vào đầu cô khi đang chơi bóng, và rồi ngồi lên cô để bắt cô từ bỏ quả bóng, bắt chước Bogart tẹt kinh khủng cho đến khi cô chịu thua vì cười quá dữ dội. Khi cô chia tay với anh chàng đang hẹn hò một tháng sau đó, cô đã gọi Nick và cố gắng không khóc, anh đã mang cho cô kem sô-cô-la cùng cuộn băng Ngôn ngữ của Sự yêu mến, và trở thành người bạn đồng hành trong khi cô nức nở suốt bộ phim. Và anh chưa từng nói bất cứ điều gì về vết thuốc cong mi cô đã để lại trên áo anh. Và hôm nay anh đã biết cô buồn chán về điều gì đấy nên đã mang đến món Pot Stickers cho cô.

Mặt khác, anh tôn sùng tiền bạc và danh vọng, và anh đã làm cô bẽ mặt vì từ chối cô ở bãi đậu xe.

Họ gần như không nợ nhau. Nhưng không hẳn. Bởi vì bất kể cô chắc chắn thế nào về chuyện cô đã kết thúc khả năng lãng mạn với anh – và mình rất chắc chắn, cô tự nhủ – anh là một người bạn. Nếu bạn bè cần bạn, bạn sẽ tới. Đó là nguyên tắc.

Tess cảm thấy cánh cửa nhà giam bắt đầu đóng lại với mình. “Ôi, chết tiệt thật,” cô lầm bầm.

Nick cúi xuống và tặng cho cô nụ cười tuyệt vời nhất, nó làm anh trông vô tư và dễ tổn thương. “Anh không đúng khi yêu cầu em việc này, nhưng em sẽ làm chứ? Vì anh? Cho dù là em không nợ anh gì cả?”

Tess cảm môi, trông anh quá ngọt ngào khi ngồi đó. Và gợi cảm. Dĩ nhiên, cô biết rằng anh biết mình trông vô tư và dễ tổn thương và ngọt ngào và gợi cảm bởi vì đó là ảnh hưởng anh đang nhắm đến, nhưng sâu, sâu, sâu tận bên trong, anh thật sự là một người ngọt ngào. Chỉ là anh có nhóm bạn cùng địa vị tồi tệ mà thôi.

Và nếu cô đồng ý, cô sẽ đi cùng anh một lần nữa.

“Được rồi, em sẽ làm,” Tess nói.

Nick ngồi sụp xuống trong niềm khuây khỏa. “Tạ ơn Chúa.” Anh tươi cười với cô. “Anh không cho là em cũng có thể kiếm một bạn hẹn cho Park? Ai đó đứng đắn?”

“Anh đùa đấy à.”

“Ai đó ở Quý?” Nick nói. “Ai đó đọc nhiều?”

“Em sẽ hỏi thử,” Tess nói. “Em sẽ phải đề cập rằng anh ta vô dụng, dĩ nhiên.”

“Tuyệt.” Nick đứng lên đi. “Nghe này, nếu có điều gì anh có thể làm cho em, cứ nói. Anh nợ em một món lớn cho vụ này.”

“Tốt. Giới thiệu em với người nào đó trong hội đồng DeckerAcademy.”

Nick nhìn cô chăm chăm. “Tại sao?”

“Em mất việc rồi,” Tess nói, và Nick lại ngồi xuống.

“Anh đã biết có gì đó không ổn. Anh rất tiếc, Tess. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cắt giảm tài chính,” Tess nói. Sự cảm thông của anh là một niềm an ủi không ngờ làm cho cô mất thăng bằng trong chốc lát, nhưng rồi cô hít thở sâu và cười với anh. “Nhưng ổn thôi. Em đã gặp một người đàn ông rất tử tế tại buổi phản đối kiểm duyệt cuối cùng.”

Nick trừng mắt với cô. “Đừng nói chuyện với mấy gã lạ chứ, em ngốc quá.”

“Và bọn em đã nói chuyện một lúc lâu, ông ấy là người đáng mến,” Tess nói, lơ đi sự cau có của anh. “Và ông ấy nói rằng nếu em cần việc làm, cứ gọi ông ấy, vì rõ ràng em là một giáo viên tuyệt vời.”

“Và chuyện này thì can hệ gì đến DeckerAcademy?” Nick hỏi, vẫn quắc mắt.

“Ông ấy ở trong ban điều hành,” Tess nói. “Tên ông ấy là Alan – ”

“Sigler,” Nick kết thúc. “Ông ta phải đến sáu mươi. Em đang làm gì để tán tỉnh đàn ông nhiều tuổi thế?”

“Nhưng em đã bảo ông ấy em không có chứng chỉ dạy học. Và ông ấy đã bảo thật tệ bởi vì ủy ban sẽ phải bỏ phiếu quyết định trường hợp của em, và có vẻ không có triển vọng lắm, nên em nghĩ nếu anh biết ai đây trong số...”

“Anh biết,” Nick trầm ngâm. “Thực ra, vài người trong số họ có thể sẽ ở chỗ Welch cuối tuần này. Ông ta là người quan trọng trong nền giáo dục cao cấp vì vài nguyên nhân.” Anh cau mày với cô. “Ăn mặc kín đáo nhé. Những người này không phóng túng đâu.” Anh tiếp tục ngẫm nghĩ, và Tess quan sát anh suy tính cho vấn đề của cô, cân nhắc nó trông đầu, kiểm tra nó từ mọi góc độ như thể nó là điều quan trọng cho sự nghiệp của anh, thay vì của cô, và cô lại cảm thấy được an ủi. “Anh sẽ làm những gì có thể,” cuối cùng anh nói. “Anh chỉ không hiểu tại sao em muốn làm việc ở Decker. Tất cả chúng là trẻ nhà giàu mà?”

“Tiền lương tốt,” Tess nói. “Và ngày học kết thúc lúc một giờ để họ có thể thực hiện vài dự án đặc biệt hay gì đó.”

Nick khịt mũi. “Câu lạc bộ đồng quê 101.”

“Em không quan tâm. Em có thể quay lại Quý lúc một giờ ba mươi. Nhiều đứa trẻ của em không đến cho tới lúc đó.”

Nick cau mày. “Hai việc? Em đang cố gắng làm gì – tự sát à?”

Tess hất cằm lên. “Em không thể bỏ Quý. Họ cần em. Lũ trẻ cần em. Em biết anh không hiểu, nhưng họ cần em.”

Nick im lặng một chốc. “Được rồi,” cuối cùng anh nói. “Để xem anh có thể làm gì.” Anh đứng dậy và nhìn xuống cô, nỗi lo lắng rõ nét trong mắt anh. “Nhưng em phải hứa với anh là em sẽ không tự chôn mình khi em có công việc này.”

Tess cắn môi. “Thấy không, đây là điều khiến em phát điên vì anh. Nói gì đấy mang tính vật chất đi để em có thể tự bảo vệ lại.”

“Đồng áo của em thật kinh khủng,” Nick nói. “Nhưng khuôn mặt em đáng giá cả triệu đô.” Anh cúi xuống hôn cô, và Tess cảm thấy một chút choáng váng của nỗi ham muốn anh luôn làm bùng lên khi miệng anh bao phủ miệng cô và lưỡi anh nhồn nhột trên môi cô. Anh có vị của món Pot stickers và bia và vị của Nick, cô mỉm cười chạm vào má anh khi anh di chuyển đầu để cắn nhẹ dái tai cô.

“Thật mê hoặc,” cô thì thầm vào tai anh, và anh tươi cười hôn cô lần nữa, cô cảm nhận sự ấm áp từ môi anh thấm vào tận trong xương.

Khi anh đi rồi, cô đắm đắm nhìn khoảng trống trong một lúc, tự hỏi cô đang đặt mình vào chuyện gì. Nick là một người đáng mến, cô nhắc mình, nhưng anh cũng được dành cho một người và chỉ một người – Nick. Anh rất thích cô, nhưng anh sẽ hồ hởi đá cô trong một phút nếu nó có nghĩa là trở thành cộng sự tại hãng luật chết chóc đấy.

Vậy nên đừng có mơ mộng viễn vông về anh ta, cô nghiêm khắc tự nhủ. Cô chỉ lợi dụng anh để gặp người của Decker và để anh làm bất cứ điều gì kiếm cho cô công việc đó, Cô sẽ không bắt đầu nghĩ về vòng tay anh nữa. Cái đó luôn dẫn đầu những suy nghĩ rời rạc, và cô vẫn phải quyết định làm gì về chuyện Gina, làm sao để bảo vệ những người thuê nhà khác, làm sao để cứu Quý, làm sao để kiếm được việc ở Decker...

Tess cuộn tròn trên ghế, tựa đầu lên đầu gối và ngẫm nghĩ sẽ cảm nhận tuyệt vời thế nào nếu ở trong vòng tay Nick lần nữa. Khi những ý nghĩ của cô bị cuốn đi từ chỗ được bảo vệ trong vòng tay anh đến làm tình trong đó, cô rên rỉ rồi với lấy điện thoại và quay số của Gina.

Không lý gì lại khổ sở một mình.

“Cậu sẽ làm chứ?” Gina hỏi khi Tess cho cô biết về đề nghị của Nick.

“Dĩ nhiên mình sẽ làm.” Tess giữ điện thoại bên tai khi cô ngồi lại ghế. “Anh ấy cần mình, Anh ấy là một gã hám tiền ngu ngốc và một tay sát gái, nhưng từ sâu bên trong anh ấy là một người tốt và anh ấy cần mình.” Cô ngoẹo ngoạy trong ghế, tìm kiếm một lời biện hộ tốt hơn cho việc gặp lại anh. “Anh ấy hẳn là không thật lòng muốn làm chuyện này. Đó là gã Park hư hỏng.”

Giọng Gina nghe ngờ vực. “Mình không nghĩ tất cả chuyện này là lỗi của Park. Nick lớn rồi mà. Anh ấy có thể nói không.”

“Nick không thể nói không với Park. Anh ấy đã là người giữ trẻ cho Park từ hồi đại học và nó đã trở thành thói quen rồi.” Sự nhấn nhó của Tess trở thành nụ cười khi cô nghĩ về nó. “Cậu sẽ không tin họ gặp nhau thế nào đâu.” Cô ngồi thẳng lên ghế khi sôi nổi với câu chuyện. “Nick đã kể cho mình anh ấy đang làm trợ giảng như một phần của chương trình học, khi Park xuất hiện, suýt bị tổng khởi tố vì cái luận văn Tiếng Anh thật sự quan trọng mà anh ta đã trượt. Nói về Moby Dick.”

“Đó là một con cá voi, phải không? Mình đã coi phim.”

(Bộ phim này dựa trên cuốn truyện kinh điển của Herman Melville nói về Thuyền trưởng Ahab và nỗi ám ảnh của ông ta với một con cá voi khổng lồ tên là Moby Dick. Con cá voi đã làm Ahab mất một chân nhiều năm trước và Ahab điên cuồng với khao khát giết con cá voi. Phim này có vẻ nổi tiếng thì phải, mèo thấy có khá nhiều phiên bản.)

“Ừ,” Tess nói. “Ngay khi Park chỉ cho Nick bài luận, giáo sư đã viết lên phía trên đầu, ‘Không may, Ngài Patterson, Ahab chết ở đoạn cuối.’”

“Park không biết Ahab chết?” Gina có vẻ lúng túng. “Ông ta chết trong phim mà.”

“Ừ, ông ta cũng chết trong Cliff Notes nữa,” Tess nói. “Nên Nick đã bảo ông ấy hỏi Park làm sao anh ta lại lỡ phần đó, và Park nói rằng khi anh ta còn bé, cha mẹ chỉ mua cho anh ta những đồ chơi có giáo dục, và một trong những trò chơi họ đã mua là Trò Moby Dick – ”

“Trò Moby Dick?”

“– nhưng trò chơi dành cho trẻ con, nên trong đó – ”

“Ahab làm được,” Gina nói nốt.

“Chính xác,” Tess nói, cười ngặt nghẽo. “Và Park đã viết luận văn dựa trên điều anh ta biết qua trò chơi. Cái đó không điên khùng sao?”

“Không,” Gina nói. “Mình nghĩ thật đáng buồn. Sao bố mẹ anh ấy chỉ mua những món đồ có tính giáo dục thôi?”

“Bởi vì cha mẹ anh ta muốn anh ta trở thành Chúa,” Tess nói, ngồi sụp xuống ghế. “Và Park không có chút đầu óc nào để làm một tiểu thiên sứ. Vậy nên anh ta dựa vào Nick, và Nick chèo chống toàn bộ hăng. Và đó là lý do tại sao mình ghét Park Patterson. Nếu không vì Park, Nick chắc chắn sẽ trở thành như một chương lý khu vực, làm điều đúng đắn cho nhân loại, thay vì chạy quanh những kẻ giàu có hư hỏng. Anh ấy hết sức tài năng. Thật lãng phí.”

“Đó là lựa chọn của anh ấy,” Gina nói. “Và dẫn đến vụ Welch này. Mình không nghĩ cậu có thể đổ lỗi cho Park.”

“Mình có thể đổ lỗi cho Park,” Tess nói. “Anh ta là người làm mấy cái thỏa thuận lớn kiểu đấy. Anh ta hứa với Nick là anh ấy sẽ trở thành cộng sự nếu họ kiếm được ông khách này.”

Gina có vẻ không bị thuyết phục. “Vậy sao cậu quan tâm? Mình nghĩ cậu nhổ vào mấy cái trò kinh doanh lớn. Đặc biệt những thỏa thuận của luật sư.”

“Đúng vậy. Nick thì không. Và anh ấy cần sự giúp đỡ của mình.”

“Vậy nên cậu vẫn dính vào anh ấy.”

“Không, mình không dính vào anh ta,” Tess ngồi dậy, càu nhàu. “Mình chỉ cảm thấy thương hại anh ấy.”

“Phải rồi,” Gina nói. “Và?”

“Và anh ấy làm mình cảm thấy tuyệt vời.” Tess dựa người lại một chút khi cô nghĩ về nó. “Được rồi, anh ấy làm mình cảm thấy thật sự tuyệt vời.”

“Và?” Gina hỏi thúc.

“Và anh ấy tác động mạnh đến mình,” cuối cùng Tess thừa nhận, nằm trở lại trong ghế. “Mình biết, mình nông cạn.” Cô thở dài. “Thật sự nông cạn. Mình biết anh ấy là một luật sư hám lợi, nhưng bọn mình đang nói về người đàn ông khiến mình muốn sửa soạn quần áo cho anh ấy. Cậu biết không, kiểu đàn ông làm cậu như ngồi cạnh một cái máy sấy, và anh ta mặc chiếc áo cộc khoét ống, rồi thì cậu nhận ra anh ta có đôi tay tuyệt nhất cậu từng thấy trong đời, và bỗng nhiên cậu nóng đỏ lên rồi mất trí, và chuyện đó hoặc là tình trạng mãn kinh phức tạp của bệnh Alzheimer hoặc là cậu đang bị nướng, và rồi sự náo nức chết tiệt bắt đầu và cậu biết mình đang bị nướng, rồi cậu phải lên gác khóa cửa lại, vì nếu cậu không làm thế, cậu sẽ xé áo và cắn bắp tay anh ta.”

Sau một khoảng lặng khá lâu Gina nói, “Cậu muốn mình chờ trong khi cậu đi tắm nước lạnh không?”

Tess lờ câu hỏi. “Đây là nguyên nhân mình không nên gặp lại anh ấy. Bởi vì chỉ là vấn đề thời gian trước khi mình lòi anh ấy đến một mặt phẳng gần nhất và bắt anh ấy làm theo cách của mình. Và chuyện đó sẽ thật tệ.”

“Ồ, phải,” Gina nói. “Nghe tệ nhỉ. Mình mong có được vài chuyện tệ kiểu đó.”

“Coi nào,” Tess nói. “đừng có cộc cằn với mình. Chuyện đó sẽ tệ. Ý mình là, mình đã bị anh ấy cám dỗ chỉ vì anh ấy làm mình cười và cảm thấy an toàn. Nếu mình ngủ với anh ấy và chuyện đó tuyệt vời, mình sẽ thật sự rắc rối. Bởi vì cùng lúc anh ấy làm mình điên cuồng với ham muốn, anh ấy quả thực không dành cho mình. Anh ấy nghĩ căn hộ của mình là đồng rác, và anh ấy bức mình về mớ quần áo ít tiền của mình, và anh ấy mặc những bộ đồ may đo và đeo đồng hồ vàng.”

“À há, đồng hồ vàng,” Gina nói. “Có một trở ngại thật sự đấy.”

“Cái đó là tượng trưng,” Tess phản đối. “Ý mình là, anh ấy có thể ngọt ngào thật, nhưng anh ấy cũng có thể là một gã quạu cọ, hám tiền. Và vấn đề là, những lần dối tiền dường như ngày càng lâu hơn và những lần ngọt ngào ngày càng ngắn hơn, và mình thật tình không tin cậu có thể thay đổi một người đàn ông, hơn nữa, mình là ai mà đòi thay đổi anh ấy? Anh ấy thích cách sống đó. Bọn mình còn hơn là có khoảng cách nữa. Ngoài ra, anh ấy sẽ không để mình đeo tạp dề.”

Gina thở dài. “Mình nghĩ cậu nên vứt bég đầu óc cậu đi và lấy anh ấy. Chúa biết, mình sẽ làm thế. Mình là người cần ai đó làm trụ cột cho mình.”

“Cậu thật vụ lợi làm sao,” Tess nói.

“Mình thực tế làm sao,” Gina nói. “Thế Park bao nhiêu tuổi?”

“Ôi, thôi nào.”

“Cậu mới phải thôi ý. Bao nhiêu?”

“Gần bốn mươi, mình nghĩ vậy,” Tess nói. “Nick ba tám, và mình nghĩ Park nhiều hơn một chút.”

“Mình thích những chàng nhiều tuổi hơn.”

“Gina!” Tess ngồi dậy và giữ chặt máy điện thoại. “Sau tất cả những gì mình nói về anh ta? Cậu sẽ không chứ.”

“Dĩ nhiên mình sẽ không,” Gina nói, cười. “Mình chỉ đang giật xích của cậu thôi. Chắc chắn cậu không thể thấy mình đi với một vài chàng thượng lưu chứ? Thật buồn cười.”

“Sao?” Tess nói, chuyển hướng một lát. “Có gì sai với chuyện cậu ở tầng lớp thượng lưu? Cậu phù hợp ở bất cứ đâu. Thực ra, giờ đó là điều mình nghĩ, cậu sẽ rất tuyệt với Park.” Cô bắt đầu nhăn nhó khi nghĩ về nó. “Anh ta luôn hẹn hò với những phụ nữ có đặc tính của cá bơn. Sẽ tốt cho anh ta nếu gặp một người phụ nữ thật sự.”

“Quên đi.”

“Mình không đùa đâu.” Tess xem xét lại ý tưởng và thích nó. “Nghe này, nếu cậu không bận cuối tuần này, mình có thể kiếm cho cậu lời mời tới một bữa tiệc đầy những chàng giàu có với tiềm năng làm chồng, và cậu sẽ gặp Park bởi vì cậu sẽ là người hẹn hò của anh ta.”

“Chúa ơi, không,” Gina nói, sợ hãi trong giọng cô rất rõ ràng thậm chí qua điện thoại. “Đàn ông giàu có á? Mình không muốn một chàng giàu có. Mình sẽ chia ra như một ngón tay cái bị đau ấy.”

“Cậu đang nói gì hả?” Tess hỏi. “Cậu sẽ không như thế. Và nhân nói về chia ra, cậu đã có vấn đề gì với viên kẹo cao su vậy? Cậu chỉ nhai kẹo khi cậu buồn chồn. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nick làm mình bối rối,” Gina nói. “Đấy không phải là lỗi của anh ấy. Chỉ là anh ấy luôn trông quá... hấp dẫn. Cậu biết không?”

“Mình biết,” Tess rầu rĩ nói khi cô chìm vào trong chiếc ghế.

“Nghe đây, mình cảm kích chuyện này, thật đấy,” Gina nói, lời lẽ tuôn ra trong sự hấp tấp, “nhưng mình không thể theo cậu vụ này. Thật tình mình sẽ chết mất.”

“Không, cậu sẽ không sao. Mình sẽ ở cùng với cậu. Ngoài ra, cậu cần chuyện này. Cậu muốn có chồng, cậu sẽ có một anh. Nơi này sẽ đầy rẫy những chàng giàu có. Một trong số họ có lẽ tốt. Nếu không, cậu vẫn sẽ có một dịp cuối tuần ăn đồ miễn phí.”

“Mình không cần nhiều đồ ăn.”

“Hơn nữa, chỉ là Park thôi,” Tess nói. “Anh ta có bộ não của một quả quất. Cậu sẽ làm tốt.”

“Mình không biết nữa,” Gina nói.

“Mình sẽ đưa số của cậu cho thư ký của anh ta,” Tess nói. “Chuyện này sẽ tuyệt với cậu.”

“Thôi được rồi, cảm ơn,” Gina nói. “Mình không biết chuyện này thế nào, Tess.”

“Tin mình đi,” Tess nói. “Đây sẽ là điều tốt đẹp nhất từng xảy ra với cậu.”

3. Chương 3

Trong hai ngày sau đó Tess dạy kèm ở Quỹ, nghiên cứu lai lịch và sở thích của những người thuộc hội đồng DeckerAcademy và cố gắng quên Nick cùng cuối tuần đang tới. Quên Nick là việc không dễ. Cô tự nhắc mình rằng anh đã vỗ về lên đầu Gina và làm cô ấy đủ bồn chồn để phải nhai kẹo cao su. Nhưng rồi cô cũng tự nhắc mình chuyện anh đã vội vàng mang Angela tới bác sĩ thú y khi nó bị một chiếc xe đâm phải và mặc dù nó đã cào cấu làm anh chảy máu qua chiếc áo da anh nhưng chưa bao giờ anh nói một lời mắng mỏ. Và rồi cô nhớ anh có đôi tay tuyệt vời nhất mà cô từng thấy ở đàn ông. Rồi tâm trí cô đi lang thang và cô lại đâm đầu vào rắc rối lần nữa. Thực ra, tâm trí cô đi lang thang khá nhiều, và luôn lang thang tới chỗ Nick, và cuối cùng thì những ý nghĩ của cô luôn trở nên nồng nhiệt hơn bất kể cô cố gắng bảo mình thoát ra, chúng thường dẫn dắt khi cô đang nằm cuộn tròn trong tư thế của một bào thai trên chiếc trường kỷ ngẫm nghĩ về những hành động nồng nhiệt không đứng đắn tại những nơi không trang nhã một cách đầy hứng thú với một chàng luật sư thận trọng đang sẵn lòng.

Vào thứ năm, cô hối hận vì đã gặp anh và nhắm tính từng giờ cho tới khi cô được gặp lại.

**

Nick hoàn toàn hiểu.

“Đây có lẽ là một sai lầm,” anh bảo Christine vào sáng thứ năm khi cô mang thư tới văn phòng anh và thả nó lên chiếc bàn gỗ mun đồ sộ.

“Hẳn rồi,” Christine đồng ý. “Park để lại một tin nhắn. Anh ấy đã có bạn hẹn vào tối mai với một người có đầu óc. Anh ấy nói cảm ơn anh.”

“Cô có ý gì ‘hẳn rồi’?” Nick gặng hỏi, đẩy chiếc ghế da quay lại để anh có thể nhìn mắt cô. “Thậm chí cô không biết tôi đang nói về chuyện gì.”

“Anh không chắc chắn về chuyện Tess,” Christine nói.

“Sao cô biết?” Nick nheo mắt đầy ngờ vực. “Cô biết không, đôi khi cô làm người khác sợ đấy, Christine.”

“Tôi sống để phục vụ,” cô nói.

Nick nhìn cô chằm chằm một lúc, cắn môi, gõ nhẹ bút lên mặt bàn. “Không chỉ vì mồm miệng của cô ấy,” cuối cùng anh nói. “Quần áo. Cô ấy hoàn toàn có khả năng bọc mình trong một tấm khăn trải bàn ở một cửa hàng giá rẻ và gọi nó là áo choàng Victoria.”

Christine chờ đợi, chăm chú nhìn vào không gian như thể đang nghĩ ngợi đến bộ móng tay.

“Christine...” Nick bắt đầu, mỉm cười với mọi sự quyến rũ trong khả năng của mình.

Christine tiếp tục đánh bóng một cái móng khác.

“Ê này, Christine,” Nick nói, bật ngón tay.

“Tôi đây,” Christine nói. “Đang chờ mệnh lệnh. Bất cứ cái nào.”

“Cô biết đấy, Christine,” Nick nói. “cuộc sống của một thư ký là một kiểu... muôn màu muôn vẻ.”

“Anh muốn tôi làm gì?” Christine hỏi thẳng.

Nick từ bỏ vẻ quyến rũ. “Tôi biết chuyện này không thuộc công việc của cô, nhưng hãy đi kiểm cho Tess một chiếc váy và giao nó cho cô ấy. Rồi cứ nghỉ ngơi cả chiều nay đi để tôi không cảm thấy có tội về việc bắt cô đi mua sắm thay vì đánh máy. Dẫu sao tôi sẽ chẳng có lấy một việc quái nào phải làm cho tới sau bữa tiệc.”

Christine đứng một cách kiên nhẫn. “Ồ đâu, cỡ nào, màu gì?”

Nick lấy một tấm thiệp từ bàn và bắt đầu viết. “Tôi không quan tâm ở đâu. Tôi không biết cỡ. Màu đen. Tao nhã.” Anh viết xong và đưa cho cô. “Cài cái này với nó.”

Christine đọc tấm thiệp. “Tôi cần biết cỡ.”

Nick cau mày. “Cỡ trung bình.”

Christine nhìn anh với sự coi thường, điều mà Nick thấy là một sự dịch chuyển đúng hướng, cần cho vẻ thờ ơ vốn dĩ của Christine với sự giao thiệp của con người.

“Cô ấy cao bao nhiêu?” Christine hỏi.

“Ừm... khoảng đến đây,” Nick nói, đưa tay lên ngang cằm.

“Khoảng năm thước tám,” Christine đoán. “Cô ấy nặng bao nhiêu?”

“Tôi không biết,” Nick nói. “Cô ấy không béo, nhưng không gơ xương. Cô biết đấy, mềm mại.” Anh có vẻ bối rối. “Cô ấy cỡ trung bình.”

“Ngực?” Christine hỏi.

“Phải.”

“Không, chúng lớn cỡ nào?”

Nick nhướng mày nhìn cô, cố gắng không nghĩ về bộ ngực của Tess. Anh đã vượt qua hai ngày, và anh đã bị điên đầu đủ rồi. “Chúng, ừm, hơn mức bình thường, tôi đoán vậy. Chúng ta phải nói về chuyện này à?”

“Cỡ mười, mười hai hoặc là mười bốn.”

“Lấy trung bình đi – mười hai.”

“Được rồi,” Christine nói, và chuyển hướng tới cửa, cầm tấm thiệp trên tay.

“Này,” Nick nói. “Cô không muốn lấy tiền trả cho vụ này à?”

“Không,” Christine nói từ cửa. “Tôi sẽ để nó trong visa của anh.”

Nick chớp mắt. “Cô có thể làm thế?”

Christine mỉm cười một cách lạnh lẽo và bỏ đi.

“Này, Christine,” Nick gọi sau lưng cô. “Nếu cô trở thành tội phạm, nhớ là tôi đối xử tốt với cô đấy. Christine?”

Không có gì ngoài sự im lặng đáp lời anh, nên anh quay lại vấn đề của mình. Bao nhiêu nguy cơ Tess có thể gây ra ở bữa tiệc? Càng nghĩ về nó, anh càng phiền muộn. Mời Tess đã là ngu ngốc rồi, và nhét cô vào một chiếc váy màu đen đắt tiền sẽ không giúp được nhiều. Không trừ khi anh kiếm cho cô cái khóa miệng màu đen đắt tiền đi kèm. Chuyện này là việc sẽ xảy ra khi mày để cảm xúc lấn át, anh xỉ vả mình. Chỉ vì anh muốn gặp lại cô – chỉ có cô lần này – anh đã mời cô đến một dịp cuối tuần vô cùng quan trọng. Sự nghiệp trên hết, anh nhắc nhở mình. Đừng quên lần nữa.

Rồi anh quay lại với nỗi lo lắng.

Chiều hôm đó, cửa hiệu phù phiếm nhất thành phố mang một gói đồ đến cho Tess.

Người giao hàng thiếu ăn có vẻ lo lắng khi anh ta đứng trên hành lang bên ngoài căn hộ của cô. “Trời, tiểu thư,” anh ta nói. “Thật cô sống ở đây à?”

“Đừng có nhút nhát thế,” Tess bảo anh ta, nhưng cô cũng boa cho anh ta nhiều hơn mức cô có thể trả, kháng cự cơn bốc đồng để đề nghị anh ta nhận đồ ăn thay thế. Rồi cô mang cái hộp vào trong phòng và mở ra.

Nick đã gửi cho cô một chiếc váy đen vải nhiễu. Nó dài tới đầu gối và viền hai bên với những dải buộc màu đen hòa trộn rất tuyệt với chất vải làm chúng gần như vô hình. Chiếc váy thật là đẹp nếu cắt đi phần kín kẽ, và Tess ghét nhìn nó. Khi mặc thử, cô còn ghét nó hơn. Nó hết sức vừa vặn khi những dải buộc được nói lỏng ra, và nó làm cô trông đoan trang và thành đạt. Cô muốn giết Nick, nhưng thay vì vậy cô lại gọi Gina.

“Ngừng chê bai đi,” Gina nói khi cô đến căn hộ của Tess. “Anh ấy chắc chắn biết cậu không có thứ gì dành cho loại chiều dài này. Anh ấy sâu sắc đấy.”

“Chờ khi cậu nhìn thấy thứ này,” Tess nói, kéo cô vào phòng ngủ.

Nhưng tất cả những gì Gina nói khi cô thấy cái váy là, “Nó đẹp thật. Suy nghĩ sâu sắc thật đấy, Tess.”

“Sâu sắc á, lạ trời. Anh ta hợm hĩnh. Anh ta nghĩ mình không có thứ gì lịch sự cả.”

Gina nhìn quanh phòng ngủ của Tess, nơi được trang bị một chiếc giường cột kết, một tá gối giá rẻ và Angela, rồi nhướn mày nhìn cô.

Tess nhăn nhó và vỗ tay. “Đó không phải là ý mình. Ý mình là anh ta cho rằng mình không có thứ gì lịch sự để mặc.”

“Cậu không có.” Gina thả mình lên giường và băng khuàng nhìn chiếc váy trước khi tấn công trở lại. “Coi này, Tess, anh ấy đã sửa soạn đồ cho cậu. Anh ấy biết quần áo của cậu trông ra sao. Anh ấy biết cậu mặc váy trông như thế nào. Anh ấy đã giúp cậu. Tắm thiệp nói gì?”

“Thiệp nào?”

“Phải có một tấm thiệp.” Giọng Gina nghe bức bối khi cô với tới cái hộp và sờ qua lớp giấy lụa cho tới khi thấy nó. “Đây này. Nó viết...” Cô ngáp ngừng khi kéo nó ra. “Nó viết, ‘Anh thấy cái này và biết em sẽ rất tuyệt với nó. Cảm ơn vì đã cứu đời anh. Nick.’” Gina cau có với Tess. “Và cậu không có ý bám lấy anh ấy? Đồ dở hơi. Mình sẽ làm bất cứ điều gì để có ai đó viết cho mình những tấm thiệp như thế này.”

“Đó là vì cậu không biết anh ấy như mình,” Tess cầu nhàu. “Ý mình là, nhìn cái váy xem. Nancy Reagan sẽ yêu nó. Anh ấy cố gắng biến mình thành một người Cộng hòa vào cuối tuần.”

“Nancy Reagan mặc quá tuyệt,” Gina nói. “Cậu là một đứa mù quáng. Nếu là Cộng hòa, cậu sẽ muốn đốt cháy cây thánh giá trên sân. Thử đi.” Cô đâm chiều nhìn chiếc váy lần nữa. “Sẽ tốt biết bao nếu có những trang phục thế này, cậu biết không? Những bộ đồ thật sự, không chỉ là hàng giá rẻ.”

Tess nhìn chiếc váy một cách hồ nghi. “Mình cho là thế.” Cô kéo nó lên một chút, trở nên vui vẻ hơn khi quan sát nó. “Chỉ một đêm thôi. Và có lẽ mình có thể thay đổi mấy cái dải buộc thành màu đỏ và hạ thấp viền cổ xuống.”

“Và rạch một đường ở cạnh bên rồi giả vờ cậu là Suzie Wong,” Gina thêm. “Sao cậu không thể cho sự đứng đắn một cơ hội?”

“Không đời nào,” Tess nói. “Cậu sẽ biết mình đã chết khi mình bắt đầu hành xử đoan trang.”

“Không biết sao mình chả lo,” Gina nói. “Nghe này, tất cả những gì mình kiếm được cho dịp này là cái váy len đen của mình. Cậu biết đấy, cái có thắt lưng ấy? Nó sẽ được chứ?”

“Chắc rồi.” Tess nhún vai. “Cậu mặc gì trông cũng tuyệt cả.”

“Không như cái này,” Gina nói, lướt ngón tay lên nền vải của chiếc váy lần nữa trước khi về.

“Nó không phải là loại váy người ta chỉ nhìn cũng biết là hàng tốt.”

“Gina, cậu mặc thứ gì trông cũng quá đáng yêu đến nỗi người ta không quan tâm cậu đang mặc cái gì.” Tess treo chiếc váy vào phía sau phòng để đồ. “Quên về vụ váy đi. Cậu sẽ rất tuyệt. Nick sẽ đón mình lúc bốn giờ. Cậu sẽ đi với Park, phải không?”

“Cậu sẽ không đến trễ chứ?” Gina nói, đột nhiên sự hốt hoảng làm giọng cô sắc nhọn. “Làm ơn.”

“Cậu thậm chí sẽ không đi cùng bọn tớ,” Tess nói. “Có gì khác với cậu đâu nếu tớ đến trễ hay không?”

“Tất cả những người đó.” Gina nắm chặt hai tay với nhau. “Mình muốn họ nghĩ mình ưu tú. Mình cần cậu ở gần mình.”

“Không đâu nếu cậu muốn mọi người nghĩ cậu ưu tú,” Tess nói, và đóng cửa phòng chứa chiếc váy Nancy Reagan lại.

Nick không ngạc nhiên chút nào về chuyện Tess không ở nhà khi anh tới đón cô vào chiều thứ sáu. Anh đặt vali lên cửa rồi bấm chuông, và khi không có hồi đáp, anh dựa người vào tường chờ đợi. Tess luôn luôn trễ bởi vì cô luôn bị cuốn theo niềm say mê trong từng khoảnh khắc ở bất cứ nơi nào. Thời gian là tương đối theo Einstein và theo Tess.

Trong khi chờ, anh nghĩ về Tess và mọi cách cô có thể tác động đến cuộc đời anh, đặc biệt là cuối tuần này. Càng nghĩ về Tess và sự vui vẻ thăng thần của cô, anh càng căng thẳng. Anh nhắm mắt và nghĩ về chuyện ngừng lại toàn bộ vụ này, và rồi anh nghĩ đến Tess và chuyện dành cả cuối tuần với Tess và – nếu anh sắp xếp kế hoạch cẩn thận – qua đêm với Tess. Sự nghiệp trên hết, anh nhắc nhở mình, nhưng rồi anh cũng nhắc mình rằng người ta không chỉ sống vì sự nghiệp. Tối thiểu cô sẽ mặc đẹp trong bữa tiệc, và miễn là anh không rời khỏi cô, có lẽ anh có thể ngăn cô thực sự phá hoại cuộc đời anh, và ngoài ra, anh muốn ở cùng cô. Anh nhớ cô. Được thôi, cuối tuần với Welch chắc chắn không phải là nơi tốt nhất để phục hồi sự thân mật của Tess, nhưng đó là tất cả những gì anh có. Không có lý gì khi bị ám ảnh bởi sự khó đoán của cô. Đó là sự bất lợi cho việc ở cùng Tess. Tess sẽ dừng phóng túng khi cô dừng luộm thuộm và chậm trễ, và chuyện đó là không bao giờ. Đôi khi anh nghĩ đó là một trong những lý do anh nhớ có cô ở bên – sự lộn xộn của cô là một phần của niềm khuấy khuấy trong cuộc sống được sắp xếp cẩn thận của anh. Chuyện đó không có nghĩa là có gì sai với cuộc sống được sắp xếp cẩn thận. Anh đã trải qua hai mươi năm cân nhắc mỗi lựa chọn của mình và nó đã mang lại cho anh mọi thứ anh muốn.

Ngoại trừ trở thành cộng sự.

À, anh cũng sẽ có nó sớm thôi. Nếu có Welch là khách hàng, anh sẽ có nó, thậm chí nếu anh phải trói và khóa miệng Tess để làm. Và rồi anh sẽ có mọi thứ anh muốn.

Rồi thì sao?

Nick ngẫm nghĩ về tương lai của mình.

Anh nghĩ về lý thuyết của chaPark là những người đàn ông không kết hôn hơn ba năm tuổi đều ử rũ. ChaPark sai, dĩ nhiên, nhưng có lẽ ông có lý nếu ông đổi giới hạn tuổi đến bốn mươi. Hai năm nữa dành cho Nick. Có lẽ thật sự đến lúc bắt đầu nghĩ về hôn nhân. Không phải là anh không muốn kết hôn. Anh muốn. Cuối cùng. Khi sự nghiệp đã ổn định. Khi anh tìm được người phụ nữ phù hợp.

Nhưng giờ anh sẽ trở thành cộng sự. Và nếu anh làm được, anh sẽ cần ai đó là bà chủ, ai đó mở cửa nhà anh và chào đón mọi người vào, ai đó gọi cho hãng cung cấp thực phẩm. Ý nghĩ chợt nảy ra trong anh là nếu Christine có thể có được vài biểu cảm, chắc chắn là cách dễ nhất khi chỉ cần cải thiện tình trạng của cô ấy để làm vợ. Chúa biết, cô ấy không đòi hỏi và có khả năng. Không may cô ấy cũng là Morticia Addams mà không có chút hăng hái nào.

Điều anh cần là sự giao hòa giữa Christine và Tess.

Anh nghĩ về chuyện kết hôn với Tess và nhần nhở. Dĩ nhiên, cô sẽ phải có những bộ đồ khác, và anh sẽ phải để người giúp việc của anh tới mỗi ngày để dọn dẹp phía sau cô, và cô sẽ phải học cách im lặng khi cần thiết một cách khôn ngoan, nhưng cô cũng sẽ luôn ở xung quanh, cười đùa, sưởi ấm cuộc đời anh, sưởi ấm giường anh...

Đó quả là một ý nghĩ đầy hứa hẹn.

Anh nghe tiếng cửa đóng sầm phía tầng dưới, và rồi ai đó chạy rầm rầm trên ba cầu thang tới tầng của Tess, và rồi Tess lao tới, dừng chân khi cô nhìn thấy anh.

Trông cô như quảng cáo cho Gap, mặc dù anh biết tốt hơn là đừng nói với cô. Mái tóc ngắn màu đỏ ôm xung quanh khuôn mặt da trắng, và đôi mắt cô mở lớn đầy hối lỗi khi cô mỉm cười xin lỗi anh. Chiếc áo

phông xanh biển quá cỡ dài tới hông trùm qua chân váy ngắn vải thô màu xanh, và cô đang mặc cái áo khoác sợi thô xanh dương rộng thùng thình hết sức khinh khỉnh mà cô thích. Nó đã bị bào mòn tới mức dập dờn khi cô bước lại chỗ anh, nhưng chỉ lần này thôi, anh không quan tâm. Chỉ nhìn thấy cô là anh cảm thấy vui.

Bỗng nhiên ý nghĩ về cuộc sống với cô hứa hẹn hơn nhiều.

“Em xin lỗi,” cô nói khi tới bên anh. “Thật tình.”

“Thoải mái đi,” anh nói, khoanh tay để anh không chạm vào cô. “Chúng ta có thời gian.”

Tess dừng lại và đặt tay lên hông. “Anh đã nói bốn giờ là muộn nhất.”

“Bởi vì anh biết em sẽ trễ.” Nick nhìn chiếc đồng hồ Rolex của mình. “Nhưng bây giờ chúng ta phải đi thôi. Nói với anh là em đã sửa soạn rồi.”

“Em sửa soạn rồi,” Tess nói, nhường nhịn khi cô đi qua anh tới mở khóa cửa. “Em không thể tin anh đặt em vào tình thế này.”

Nick cầm vali và theo cô vào căn hộ. “VẬY đã có chuyện gì thế? Không, để anh đoán. Em đã ở Quỷ. Vài đứa trẻ cần giúp đỡ.”

Tess tươi cười. “Được rồi. Coi nào. Anh biết em mà.”

“Nhớ đấy.” Nick nhìn quanh rồi thở dài khi anh nhìn mở đồ linh kính trên trường kỷ. “Anh đã nghĩ vậy. Đưa cho anh cái thứ chết tiệt đó. Anh sẽ không mang nó tới Kentucky.” Tess trao cho anh cái túi, và anh cau mày nhìn áo khoác của cô. Quần áo của cô thật là không thể chịu nổi. “Chúng ta cũng có thể tạm quên cái áo khoác, chỉ cho cuối tuần thôi?”

“Không, đừng quá phách lối.” Tess vuốt ống tay áo với sự yêu mến. “Đây là một chiếc áo khoác tuyệt vời. Nó rất có ích và không bao giờ bạc. Và nó có nhiều kỉ niệm.”

“Chắc hẳn còn hơn những gì em có,” Nick nói. “Nó có mặt trên đời trước em lâu đấy.” Anh đẩy đồng hồ trên chiếc bàn ăn ọp ẹp của Tess và mở vali bên cạnh. Rồi anh bắt đầu chuyển quần áo của cô vào vali. “Dĩ nhiên, em mặc cái áo khoác đó trông tuyệt vời, nhưng em mặc cái gì cũng đều tuyệt cả.”

“Ồ xảo trá.” Tess tươi cười. “Em thích cái áo này. Nó là em. Em sẽ mặc nó.”

“Được, tốt thôi. Bất cứ điều gì làm em vui.” Nick nhét bộ quần áo cuối cùng vào vali rồi đóng lại. “Giờ thì, chúng ta sẵn sàng.”

“Nếu anh nói thế.” Tess lắc đầu. “Nhưng đồng hồ kia sẽ dễ hơn nhiều.”

“Trong mắt anh thì không.” Nick cầm cái vali. “Chưa kể đến lòng tự trọng của anh.”

Nụ cười của Tess nở rộng hơn. “Anh làm gì có lòng tự trọng.”

“Không có khi ở quanh em.” Nick cười lại với cô, bỗng nhiên ấm áp bởi vì cô sinh động biết bao khi đứng trước anh và bỗng nhiên vui sướng một cách quái quỷ chỉ vì ở bên cô. “Đây là lý do chúng ta nên bên nhau. Em có thể cứu anh khỏi sự buồn tẻ vô cùng.”

“Tốt cho anh,” Tess khoanh tay và nhìn anh với sự hoài nghi giả tạo. “Ai sẽ cứu em đây?”

“Anh,” Nick nói. “Quý thật, phụ nữ, em không thể nhận ra một anh hùng trong khi em có một người ngay trong phòng khách của mình sao?”

“Là anh á?” Tess nhướn mày.

“Là anh. Tưởng tượng anh trong bộ áo giáp. Tốt hơn nữa là tưởng tượng anh cởi bộ áo giáp ra và làm tình với em.”

Tess chớp mắt nhìn anh, và nụ cười của Nick trở nên quỷ quyệt.

“Không,” Tess nói. “Đừng có lộ bịch thế.”

Nick lắc đầu. “May cho em anh là một người đàn ông kiên nhẫn.”

“Chuyện đó chả liên quan gì đến em.”

“Được rồi, cứ thế. Chúng ta có thể đi chưa? Anh muốn có ít nhất một đôi nắp trục còn lại trên đường về. Mà này, sao em vẫn sống ở cái đồng rác này thế? Tỉ lệ tội phạm quanh đây phải ở mức mất kiểm soát.”

“Không đâu.” Tess đột nhiên mang vẻ có lỗi đủ để làm Nick tự hỏi liệu tỉ lệ tội phạm cao có thật sự đủ tệ để làm cô lo lắng. “Và hơn nữa,” cô tấn công, “nếu anh không mang cái xe quá đắt giá đó tới một khu thiếu thốn, anh sẽ không phải lo lắng về vài đứa nhóc ăn cắp mấy cái nắp trục xe của anh ngang bằng với tình trạng mất cân bằng kinh tế. Vậy đó.”

Nick cảm thấy sự phiền phức mang tên Tess quen thuộc lại đang mọc lên. “Vậy em đang nói rằng vài gã tội phạm có lý do chính đáng để trộm nắp trục của anh bởi vì hẳn ta không có nhiều tiền như anh?” Nick chuyển cái vali sang tay phải để ngăn mình siết cổ cô. “Luân thường đạo lý, thế hả?”

“Em chỉ đang nói – ” Tess bắt đầu, và rồi Nick nhớ đến cuối tuần và gơ tay lên.

“Chờ chút,” anh nói. “Chúng ta phải trải qua hai ngày cùng nhau. Trông em tuyệt vời, trông anh tuyệt vời, chúng ta rất thích nhau khi chúng ta không tranh cãi, và chúng ta đều bị sự hấp dẫn tình dục mạnh mẽ điều mà về phía anh, nghĩ rằng chúng ta nên tuân theo, vậy tại sao chúng ta không đồng ý với nhau là không dính đến những quan điểm chính trị cho đến khi, ừm, nói chuyện, đêm chủ nhật?”

“Cái gì mà sự hấp dẫn tình dục? Em không cảm thấy sự hấp dẫn nào cả.” Tess nhìn đi chỗ khác. “Và em không nói trông anh tuyệt vời.”

“Ha, anh không thế sao?”

Tess miễn cưỡng nhìn lại anh, biết rằng cô đã thua. Anh thật đẹp, vừa vặn trong bộ đồ rõ ràng là không có đường nối nào hết, mỗi sợi tóc sẫm màu nằm đúng vị trí không chệch vào đâu được. Chỉ khuôn mặt anh thôi cũng đã phản bội lại bất kỳ dấu hiệu yếu đuối nào của con người, chủ yếu vì anh đang tươi cười với cô. Nụ cười đó lần nào cũng chế ngự cô. Bộ trang phục và mái tóc thuộc về chàng Nick luật sư, anh chàng hóm hỉnh. Với anh ta, cô có thể kháng cự, không vấn đề. Nhưng nụ cười thuộc về chàng Nick đã cùng xem những bộ phim cũ và đưa khăn giấy cho cô khi cô khóc. Nó thuộc về chàng Nick người bắt chước Bogart tệ nhất thế giới và là người biết thế mà vẫn làm. Nó thuộc về chàng Nick người đã giúp một học sinh của cô thoát khỏi rắc rối với cảnh sát khi thằng bé bị bắt vì cố ý phá hoại trường, và là người đã đặt lòng kính Chúa vào thằng bé để nó không bao giờ đụng đến bình phun sơn lần nữa.

Nụ cười đang nói với cô rằng chàng Nick thật đã bị bẫy bên trong những bộ đồ thời thượng, chàng Nick anh-sẽ-trở-thành-cộng-sự-trước-tuổi-bốn-mươi. Có lẽ đó là lý do cô vẫn mừng rỡ, chống lại sự sẵn lòng của mình, về chuyện giật bộ đồ thời trang đó khỏi anh.

Cô run rẩy và bước tới cửa. “Được rồi, trông anh tuyệt vời. Em xin lỗi vì đã ác miệng. Em bồn chồn về cuối tuần này. Em không muốn làm anh thất bại.”

“Không đâu,” Nick nói.

Tess lắc đầu. “Em không giỏi nói dối. Hoặc là trở nên ngoan ngoãn. Và em nghĩ Norbert Welch là một gã hoài nghi khó chịu người tìm cách làm dịu sự tự ti của mình bằng cách cố ý chọc tức người khác với đồng thuyết bánh chọe của ông ta. Mặc dù chắc chắn em không nên đề cập đến chuyện đó cuối tuần này.”

“Hẳn là không,” Nick nói. “Nhưng dù sao thì chắc chắn em sẽ làm.” Giọng anh nghe cam chịu nhưng không tức tối. Thật ra, anh dường như khá vui vẻ.

“Anh thật tình lạc quan về chuyện này phải không?”

Tess nói, mỉm cười vì anh dường như vui thực sự. “Anh thật lòng nghĩ là chuyện này sẽ được việc.”

“Anh chỉ sung sướng vì lại được ở bên em. Anh nhớ em.”

Tess ngừng cười. “Ồ.”

“Anh biết.” Nick dựa vào tường, cái vali lủng lẳng ở tay kia. “Đừng nói. Em đã làm mọi thứ hết sức hoàn hảo khi không có anh.”

“Không, em cũng nhớ anh,” Tess thừa nhận. “Em ghét nó, nhưng đúng vậy.”

“Anh biết em nhớ,” Nick nói. “Mặc dù anh ngạc nhiên là em đã thừa nhận.”

“Em đang cố gắng nhớ xem sự tự tin của anh hay quan điểm chính trị của anh làm em khó chịu hơn,” Tess nói.

“Quên đi,” Nick nói. “Tập trung vào điều em thấy cuốn hút ở anh.”

Tess cầm lấy cái mắc treo chiếc váy-nhựa-dẻo của cô và đi ngang qua anh tới cửa. “Đó sẽ là tình bạn của anh, nếu dành cho em khả năng sửa soạn quần áo của mình trong tầng hầm mà không bị bóp cổ.”

“Cứ chống lại tất cả những gì em muốn,” Nick nói, theo cô ra ngoài. “Nó sẽ không làm em tốt hơn. Em luôn là tốt nhất, bé yêu.”

Anh nhả nhổ khi cô khịt mũi trong sự phẫn nộ giả tạo và khóa cửa lại sau lưng họ.

4. Chương 4

Chuyến hành trình tới Kentucky trong bóng chiều tà tháng chín thật là dễ chịu, và Tess để mặc tâm trí mình lơ đãng, mơ màng bởi ánh nắng ấm áp đang chậm chậm chuyển sang bóng tối nhá nhem mát lạnh bên ngoài cửa xe. Xe của Nick, một chiếc BMW đen, rất đắt tiền và rất phô trương, nhưng nó chạy êm như ru, cô thả mình sâu hơn vào chiếc ghế, thích thú sự tiện nghi của lớp vải da mềm như bơ.

“Em yêu cái xe này,” cuối cùng cô nói.

Nick nhìn cô trong nỗi ngạc nhiên. “Thật không? Một biểu tượng cực kỳ đắt giá của sự tiêu dùng phô trương sao? Anh không tin.”

“À, đúng là vậy. Nhưng không có nghĩa là nó không hấp dẫn.” Cô quay đầu nhìn anh. “Anh biết không, em cũng thích ở bên anh nữa. Những khi anh như thế này. Em có thể đi theo cách này mãi mãi.”

“Anh biết em dễ bị anh tác động,” Nick nói. “Chơi đúng bài, cưng, và anh cũng sẽ đưa em về nhà.”

“Anh làm trò Bogart tệ nhất thế giới.”

“Ừ đấy, nhưng anh đang tốt hơn.”

“Ừ, nhưng vẫn là tệ nhất.”

Nick tươi cười với cô, và Tess cảm thấy trái tim mình lao đảo một chút. Dừng đi, cô tự nhủ.

“Ý kiến làm việc cho Decker của em rất tuyệt,” Nick nói, khi băng lên cây cầu bắc qua sông Ohio. “Nó sẽ là một sự thăng tiến tốt cho em.”

“Đó không phải là sự thăng tiến,” Tess nói, ngẩng cổ lên như một đứa trẻ để nhìn mặt nước. “Em chỉ cần tự nuôi mình để em có thể làm việc ở Quỳ.”

“Em biết không, anh không hiểu,” Nick nói. “Dạy học là dạy học. Sự khác biệt duy nhất giữa Quỳ và Decker là ở Decker em sẽ nhận được tiền lương tốt và – thêm một phần thưởng – em sẽ không bị bóp nghẹt.”

“Không,” Tess nói. “Sự khác biệt là đám trẻ ở Quỳ cần em hơn đám trẻ ở Decker. Nhưng tất cả chúng đều là trẻ con, nên cũng không sao. Em thích trẻ con.” Cô tư lự nhìn dòng nước. “Em nghĩ mình thích sống trên một nhà thuyền.”

“Và Decker là một bước tiến lớn,” Nick tiếp tục. “Nếu Sigler thích em, em có thể thăng tiến dễ dàng hơn vào ban quản trị.”

“Em sẽ chết trước,” Tess nói. “Chính xác thì một cái nhà thuyền hoạt động thế nào nhỉ? Ý em là, hệ thống ống nước.”

“ – và với trí thông minh cùng sự tập trung của mình em có thể điều hành nơi đó trong một năm,” Nick kết thúc. “Anh nghĩ đây chính là điều em cần để gắn cuộc sống của em lại với nhau.”

“Cái gì?” Tess hỏi. “Điều hành nơi đó?”

“Em, trong ban quản trị của Decker,” Nick lặp lại. “Ý kiến tuyệt vời.”

Tess lắc đầu đầy hoài nghi. “Để em ra khỏi xe.”

“Sao?” Nick nói, giật mình. “Có gì sai?”

“Nghe em này, thật cẩn thận,” Tess nói. “Em không muốn điều hành Decker Academy. Em muốn dạy ở Quỹ nơi mà em tạo nên sự khác biệt. Để làm điều đó, hầu như em sẽ làm bất kỳ điều gì, nhưng em sẽ không, trong bất cứ hoàn cảnh nào, trở thành một nhà quản lý và đi quanh trong bộ đồ lịch lãm. Mớ đồ lịch lãm làm em ngứa ran. Thế đã rõ ràng chưa?”

Nick nhún vai. “Chắc rồi. Chỉ là một ý nghĩ thôi mà.”

“Anh có những ý nghĩ kinh khủng,” Tess nói. “Giữ chúng cho mình ấy. Giờ nói về căn nhà thuyền của em...”

“Em có một nhà thuyền?” Nick hỏi. “Em có nhà thuyền từ khi nào đấy? Em đang nói về chuyện gì?”

“Và người ta vẫn nói rằng giao tiếp là cơ sở của hôn nhân,” Tess buồn bã nói. “Chúng ta thật bất hạnh. Dĩ nhiên, em đã biết điều đó. Cái tạp dề là một lời cảnh báo nghiêm túc.”

“Anh vẫn không hiểu vụ tạp dề,” Nick nói. “Đây là một kiểu tưởng tượng Betty Croker à?”

“Em đã nghĩ về chuyện nướng bánh và rồi làm tình trên bàn ăn.”

“Em có thể nướng bánh sao?” Nick hỏi, hoài nghi.

“Không,” Tess nói. “Em đã bảo anh, đó là tưởng tượng.”

“Phải rồi,” Nick nói. “Nhưng em có thể làm tình trên bàn ăn. Anh nghĩ chuyện đó cần được thảo luận nhiều hơn. Sau này, trong bếp của anh.”

“Em cũng có thể làm tình trên ghế trước ô tô nữa,” Tess nói. “Không phải là điều anh sẽ biết được, Ngài Bảo thủ.”

“Nói về bảo thủ,” Nick nói, hấp tấp thay đổi chủ đề. “cảm ơn vì đã kiếm bạn hẹn cho Park.”

“Ồ,” Tess nói một cách vô tư. “Anh đã nói chuyện với anh ta rồi? Anh ta nói gì về cô ấy?”

“Chả có gì,” Nick ném một cái nhìn nghi ngờ vào cô. “Em đã làm gì? Cô ấy là ai?”

“Ôi, đừng lo,” Tess nói. “Đó là người phụ nữ có thể xử lý bất kỳ tình huống nào. Cô ấy sẽ làm những gì Park cần cô ấy làm.” Cô dừng lại với ý nghĩ đó. “Chờ chút. Park sẽ không xé rào trong lần hẹn hò đầu tiên đấy chứ?”

Về mặt Nick nói rằng “Chắc chắn anh ta sẽ làm,” nhưng anh nói. “Dĩ nhiên không đâu. Đừng lo.”

“Kể cho em về cái thỏa thuận cộng sự này đi,” Tess nói trước khi anh có thể hỏi thêm câu nào, và Nick mỉm cười rồi bắt đầu nói về ý nghĩa của việc gắn tên anh lên cửa.

Hai giờ sau đó, bóng tối đã phủ kín Kentucky, và họ đã tới ngôi nhà vùng quê của Welch, một viên ngọc với một ngôi nhà màu trắng vây quanh bởi những ngọn đồi gợn sóng, những hàng rào trắng tinh cùng rất nhiều những chú ngựa xinh đẹp khiến Tess hoàn toàn mong chờ trông thấy Liz Taylor bé nhỏ nức nở trên bờm ngựa bất kỳ phút nào.

“Trông như một cảnh phim ấy,” Tess nói khi Nick lái xe vào con đường nhỏ.

“The Long Hot Summer,” Nick nói. “Bộ phim hay tuyệt.”

“Với Welch trong vai Will Varner?” Tess ngẫm nghĩ. “Hay đấy.”

“Chắc chắn rồi,” Nick nói. “Và anh sẽ đóng phần Paul Newman còn em có thể là Joanne Woodward.”

“À há,” Tess nói. “Như em nhớ, họ không ngủ với nhau trong phim đó. Chỉ có nhiều sự căng thẳng tình dục thôi.”

“Họ ở bên nhau ở đoạn cuối,” Nick nói. “Họ ở trong phòng ngủ, cười đùa.”

“Họ sẽ kết hôn,” Tess chỉ ra.

Nick đỗ lại cạnh xe Park ở cuối đường. “Có thể được đấy.”

“Cái gì?”

Nick ra khỏi xe và đi sang mở cửa cho cô, nhưng cô đang vấp ngã trên nền sỏi.

“Anh nói, ‘có thể được đấy,’” Nick lặp lại khi giữ cô đứng vững.

“Kết hôn? Chúng ta? Anh có lẩn thẩn không?”

“Ừ,” Nick nói. “Nhưng nó chỉ là tình trạng mất trí điên khùng. Khi anh không ở quanh em, anh hành xử hoàn toàn người lớn. Đừng lo. Ham muốn sẽ ra đi khi anh trở về thành phố.”

“À, cho đến lúc đó, cố đừng có nêu ra bất kỳ gợi ý dở dẩn nào khác,” Tess nói. “Chúng ra đang ở nơi công cộng.”

Cô giật mạnh viền áo khoác và dậm bước.

“Em biết không – ” Nick bắt đầu, nhưng lúc đó cánh cửa mở ra, và anh ngậm miệng. Tess nhìn lên bắt gặp một khối đá già cỗi trong trang phục giản dị đang yên lặng chờ đợi phía trước cô, ánh sáng từ sảnh chiếu sau lưng. Ông ta trông như sự giao hòa giữa Abraham Lincoln và Lurch của Gia đình Addams.

“Xin chào,” Tess nói, giơ tay ra. “Tôi là Tess Newhart.”

“Hân hạnh, Cô Newhart,” người đàn ông nói, cúi đầu. “Tôi là Henderson, người hầu của ngài Welch.”

Ông ta bước lùi khỏi cửa, Tess hạ tay xuống và bước qua, bị đẩy từ phía sau bởi Nick và cái vali.

“Nếu các vị theo tôi,” Henderson nói, “Tôi sẽ chỉ phòng của các vị. Tôi hi vọng các vị sẽ thấy dễ chịu nhất trong lúc ở đây.”

“Ồ, tôi cũng vậy,” Tess nói, và rồi cau mày khi Nick đung cái vali vào cô để bảo cô ngậm miệng. “Em không biết người ta vẫn còn người hầu đấy,” Tess thì thầm với Nick khi họ theo Henderson lên cái cầu thang kiểu Cuốn theo chiều gió. “Anh nghĩ ông ta kiếm được người này ở đâu? Sears chẳng?”

“Đừng bắt đầu,” Nick nói, và Tess cười.

Cô lại cười khi đứng trong phòng mình và cánh cửa đóng lại sau lưng. Phòng ngủ lớn được bao phủ trong màu xanh Early American nhạt và mớ đồ bằng gỗ Early American đồ sộ. Chiếc giường chạm khắc tỉ mỉ nằm chình ình với đồng gối màu xanh biển thêu hoa hồng trên mỗi inch của một tấm vải thêu nói rằng “Những bàn tay để không bày trò Quỷ sứ.”

Nick đi tới qua căn phòng tắm nổi từ phòng anh để xem thứ gì quá vui như vậy.

“Tặng cho ông ta lời khen về tính hài hước,” Tess ra hiệu vào cái mẫu thêu. “Thật là một thứ đáng để treo qua giường.”

“Em biết đấy,” Nick nói, nhìn cô một cách đánh giá, “anh có đôi tay để không.”

Tess nhướn mày với anh, đầu óc nảy lên bởi những ý nghĩ bội bạc của cô về việc đôi tay đó có thể làm. “Anh có đầu óc để không đấy. Nó không giống nhau.”

“À, tới đây và để cả hai cùng bận rộn,” Nick tươi cười, và cô cảm thấy hơi thở nghẹn lại. Cô quay lại một bước.

“Em không nghĩ vậy,” cô nói.

Nick giật đầu hướng tới tấm vải thêu. “Nó chỉ là một thứ đứng đắn. Em sẽ không muốn anh kết thúc như trò chơi của quý sứ chứ?”

“Về phần em, anh đã chơi trò quý sứ rồi,” Tess nói. “Em không thể tin anh đang cố cảm dỗ em với cái mẫu thêu đó.”

“Anh chỉ nghĩ đó là một ý kiến đáng cân nhắc nghiêm túc.”

“À, anh sẽ có nhiều thời giờ để cân nhắc nó nghiêm túc tối nay,” Tess nói. “Trong phòng ngủ của anh. Cút đi.”

Tiệc trước bữa tối đầy người và tiếng nhạc sang trọng khi Nick dẫn nàng Tess-váy-đen vào căn phòng khách trang nhã nam tính của Welch. Nơi đó đầy vẻ phô trương của những món đồ gỗ đồ sộ, vải da màu nâu cà phê, bức tường màu be và đủ đồng thau để trang trí một dải băng. Welch đã trang hoàng ngôi nhà của mình bằng tiền, với da và những kệ rượu cùng những cái kệ chứa sách bọc da dê chưa-bao-giờ-mở, và rồi làm đầy nó bằng những con người với đôi môi cứng đờ mặc những bộ đồ thiết kế quá cầu kỳ những món chắc chắn có thể tự đứng mà không cần có họ.

Tess cảm thấy chính mình đang cứng lại và cô tự bảo mình hãy thoải mái, ngậm miệng và cư xử tử tế. Chỉ hai ngày thôi, và trông cô chắc hẳn chín chắn hơn trong chiếc váy đó, cái váy hoàn toàn bị ép buộc bởi Handerson, người đã xuất hiện trước cửa phòng cô và nhấn nhủ rằng quần áo của cô có thể đã bị làm bẩn trong lúc đỗ xe. Henderson quá tài năng trong việc xoay sở để làm nó nghe như thể những nếp nhăn là lỗi lầm của ông ta, và Tess đã trông qua chiếc váy bởi vì cô không thể chịu được việc làm ông ta thất vọng bằng cách bác bỏ lời đề nghị. Lúc này ông ta đang lặng lẽ đảm bảo rằng mọi người đều đã ở bữa tiệc, có rượu đầy ly và nâng đĩa bạc. Quan sát Henderson có thể đủ việc làm cho cả cuối tuần, Tess nghĩ khi Nick dẫn cô qua tấm thảm màu rượu tới chỗ quây. Thật quá hiếm thấy một người đàn ông chỉ đơn thuần là quan tâm tới mọi thứ và rồi lẳng lặng chìm vào hậu cảnh. Đây hẳn là lý do đàn ông thích có vợ. Vì cô không thích hợp để làm vợ, có lẽ một ngày nào đó cô có thể có một chàng Henderson. Có lẽ Nick sẽ tặng cô một người nhân lễ Giáng sinh. Đường như là tay sai của cô, nhưng cô phải chuẩn bị để chia sẻ ông ta với Gina. Gina sẽ yêu thích có một chàng Henderson.

Rồi cô thấy Gina đang đứng bên quây, ngược nhìn Park với khuôn mặt sống động.

Không hay rồi.

“Gì vậy?” Nick hỏi.

“Không có gì,” Tess nói. Park ắt hẳn đã bộc lộ sự quyến rũ trên đường tới đây. Cô nhìn anh ta và Gina trong một khoảnh khắc và rồi cố gắng bắt mình công bằng. Anh ta đang cúi xuống Gina, cười với cô, rõ ràng là say sưa chú ý tới cô ấy. Không kể cô đang thật sống động. Tuy nhiên, không có lý gì trong việc Gina dính líu với Park. Park làm cho những ngôi sao điện ảnh trông cũng đáng tin.

“Đó là Gina,” Nick nói, giật mình.

“Dĩ nhiên đó là Gina,” Tess nói, vẫn bực mình với Park. “Anh đã bảo em kiếm cho Park một bạn hẹn.”

“Anh đã bảo em kiếm cho anh ấy một bạn hẹn đứng đắn.”

“Này.” Tess chuyển sự khó chịu của mình sang gã luật sư Nick. “Anh đang coi thường người bạn thân nhất của em. Thu lại đi.”

“Anh thích Gina,” Nick nói, và nhìn trở lại quây rượu với một vẻ mặt bắn khoăn. “Nhưng thẳng thắn mà nói anh không nghĩ cách nói năng và khéo cao su của cô ấy hợp với loại tiệc này.”

“Cô ấy sẽ làm tốt,” Tess lạnh lùng, và thấy mắt lại phía quây, tức giận với Nick, với Park và với chính mình đã kéo Gina vào chuyện này.

“Ô, tuyệt. Tess Chân-thật đích thân đến,” Park nói khi họ tới. Anh ta nhìn Nick. “Tổ cho là cậu bắt buộc phải làm.”

Cơn giận của Tess bùng lên. Đây là cái gã ngu ngốc đã cò mồi Nick vào sự bông bột, và giờ anh ta đang cười cô. Tất cả sự đối kháng cô đang có với gã chủ nhà cùng những kẻ quản trị Quỹ và Nick châm ngòi khi cô chăm chăm nhìn Park. “Thật tuyệt được gặp anh, Park,” cô nói. “Tôi đã từng bảo rằng tên anh nghe như khu ổ chuột chưa?”

“Tess,” Gina nói yếu ớt.

“Vẫn tệ nhì như thế, tôi thấy rồi.” Park nói, trừng trừng nhìn lại.

“Vẫn nâu bóng như thế, tôi thấy rồi.” Tess nói. “Anh biết đấy, những nghiên cứu đã chỉ ra rằng việc tắm nắng quá mức – ”

“Gina, trông cô tuyệt quá,” Nick nói, mau lẹ đá vào mắt cá chân Tess.

“ – có thể dẫn đến ung thư da và già sớm,” Tess nói, tránh khỏi tầm với của anh. “Chỉ muốn anh biết thế.”

“Cảm ơn,” Park nói. “Tôi thật biết ơn.”

“Kìa, Tess,” Gina nói.

“Thôi nào, Tess,” Nick thăm thò. “Chơi đẹp đi.”

“Anh ta bắt đầu trước,” Tess nói.

“Ồ, đó là chín chắn,” Nick nói. “Em có thể làm ơn hành xử như người lớn không?”

“Tess,” Gina nài nỉ.

“Được, được. Tôi xin lỗi. Hãy thử lại.” Tess hít một hơi thở sâu và nở một nụ cười rạng rỡ khoe răng. “Xin chào, Park, thật vui được gặp lại anh.”

Park mím môi cười lại. “Luôn luôn dễ chịu, Tess.”

“Coi đây,” Nick nói, “không khó lắm, phải không?”

Tess bắn cho anh một cái nhìn khinh thường rồi nắm lấy cánh tay Gina. “Mình cần nói chuyện với cậu,” cô rì rầm trước khi quay lại nói với Park và Nick, “Gina và tôi sẽ đi tìm phòng phụ nữ để tô lại son môi.”

Cả ba người họ nhìn cô với sự ngạc nhiên khác nhau.

“Được rồi,” Tess nói. “Gina sẽ tô lại môi, còn tôi sẽ bắt đầu tô.”

“Được,” Gina nói, đón lấy ẩn ý của cô. “Sẽ ổn thôi.”

Tess kéo Gina lên gác tới phòng tắm của chủ nhân để tìm kiếm sự riêng tư. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cô quay lại nhìn Gina. “Mình lo cho cậu. Dính vào Park sẽ là một ý kiến tệ hại đấy.”

“Nhìn phòng tắm này.” Gina hướng tới những bức tường phủ trong những tấm lát sơn tay màu xanh lá dẫn đến bồn tắm bằng sứ khổng lồ xanh nhạt. “Mình không nghĩ mình từng thấy một viên gạch lát không có tẹo mốc nào trước đây. Nơi này thật là quá đẹp.”

Tess bị nhấn chìm bên dưới một trong cả tá những cây dương xỉ treo lơ lửng từ trần nhà và nhìn quanh, khó chịu. “Nếu rừng mưa nhiệt đới trông như thế này, mình sẽ ngừng việc cứu nó.”

“Ôi, Tess.” Gina chìm trong chiếc ghế mây bên cạnh bồn tắm. “Thừa nhận đi. Đây là thiên đường.”

“Không hề. Cậu chỉ bị choáng váng bởi mớ cây cối. Đây đơn thuần là một cái phòng tắm cực kỳ khoe khoang. Mình cược là Norbert Welch mặc một cái váy choàng khi ông ta ở trong này. Không, không đúng. Đàn ông không mặc váy choàng. Một cái khố.” Cô nghĩ về Welch vì cô đã nhìn thấy ông ta trên bức hình phía sau cuốn sách gần đây nhất của ông ta, nhỏ bé, khỏe mạnh và ảm đạm, và đang mặc khố. “Có lẽ không.”

“Ý mình không chỉ là bồn tắm,” Gina nói. “Ý mình là mọi thứ. Mọi thứ về cách sống của những người này. Park đã đưa mình ra ngoài ăn tối trước khi đi. Ở The Levee.” Giọng cô hạ dần và im lặng khi đến từ cuối cùng.

“Mình biết chỗ đó,” Tess nói, gật đầu. “Nick đưa mình tới đó một lần. Đồ ăn quá đắt, phục vụ vâng lời và rượu thật sự ngon. Nếu họ có sao, mình sẽ cân nhắc quay lại vì rượu.”

“Nó quá đẹp,” Gina tiếp tục, không nghe cô. “Và mọi người quá tử tế và không có giá nào ghi trong thực đơn.”

“Nếu cậu hỏi, cậu không thể trả được,” Tess nói. “Và họ không tử tế. Họ đang bòn rút. Nếu cậu không là ai cả, họ đã đập cậu rồi.”

“À, chuyện đó đúng,” Gina nói. “Mình không là ai cả. Nhưng khi mình đi với Park, mình là ai đó.”

“Cuộc nói chuyện này đang trở nên khó chịu đấy,” Tess kiên quyết. “Cậu không phải không-là-ai.”

Gina chậm rãi chìm vào chiếc ghế, chạm những ngón tay qua chất sứ không tìm thấy vết của bồn tắm bên cạnh khi cô nói. “Từ lúc Park đón mình, mình không lo lắng về điều gì nữa. Mình biết rằng chiếc xe sẽ không hỏng, rằng sẽ có đủ tiền trả cho đồ uống, rằng Park sẽ không vứt mình xuống ghế xe, và bất kể là mình không còn nhảy tốt như xưa nữa.”

“Đừng có đánh cược vào phần Park-và-cái-ghế-xe,” Tess nói, nhưng cô nghe như đang quẩn trí. Cô trượt lưng xuống cửa phòng và ngồi trên sàn, cố không xé toạc đường nối khỏi chiếc váy của mình. “Cậu cần nghiêm túc về chuyện từ bỏ nghề múa hả?”

“Ừ.” Gina gặp ánh mắt Tess. “Mình đã xong rồi. Mình mệt mỏi và bị đau. Mình vẫn luôn bị đau, mọi vũ công đều bị, nhưng bây giờ nó tệ hơn. Mình muốn ổn định và kiếm một công việc tử tế trong khu bán vé của nhà hát hoặc là thứ gì đó, và rồi tìm một người đàn ông tốt để có vài đứa trẻ và một cuộc sống thực sự.”

Tess dựa đầu vào cửa và nhắm mắt. “Nói với mình cậu không nghĩ Park là một người đàn ông tốt.”

“Nghe này.” Gina nghiêng đầu. “Mình biết rằng chuyện lấy Park không dành cho mình. Nhưng anh ấy là một người đàn ông tốt. Và anh ấy đã đối xử với mình như một nữ hoàng cả tối nay. Mình chưa từng ra ngoài với người nào như anh ấy.”

“Mình có thể tin chuyện đó,” Tess nói. “Không có ai như anh ta. Anh ta là Andrew Dice Clay với vẻ lịch sự.”

“Không đâu,” Gina khẳng định. “Anh ấy tử tế. Anh ấy là người tốt. Mình thích anh ấy.”

“Tốt thôi.” Tess nắm chặt hai tay trong sự báo động. “Tốt. Chỉ đừng nghiêm túc về anh ta. Đừng để ý đến anh ta.”

Gina cười rầu rĩ. “Ồ, không. Mình biết anh ấy không phải là tương lai của mình. Thực ra, mình đang xây dựng tương lai. Nhà hát Charles cần một thư ký. Mình có buổi phỏng vấn sang thứ hai.”

“Thư ký?” Tess có một hình ảnh sống động khủng khiếp về Gina bị trói buộc với một cái máy đánh chữ. “Cậu không thể đánh máy. Nghĩ gì khác đi.”

Gina ngồi sụp xuống ghế lần nữa. “Cậu có thể chỉ một lần khích lệ không?”

“Mình xin lỗi,” Tess nói, hoảng hốt nhìn khuôn mặt bạn cô. “Mình thật tình xin lỗi. Mình nghĩ cậu sẽ là một đóng góp cực kỳ với bất kỳ nhà hát nào. Mình nghĩ cậu là điều tốt nhất từng đến với Park. Mình nghĩ cậu là người bạn tốt nhất mình có, và mình thật sự xin lỗi vì mình đã là một kẻ vô công rồi nghề như thế. Cho mình một phút và mình sẽ khích lệ. Chỉ là mình đã không suy nghĩ.”

“Cậu không cần một phút,” Gina ủ rũ nói. “Park chắc chắn vẫn đang tìm kiếm một người phụ nữ khác, và cậu nói đúng, mình không thể đánh máy.”

Tess lắc đầu, lục tung suy nghĩ của mình để tìm điều gì đó tích cực. “Không thành vấn đề. Cậu biết rõ nhà hát hơn bất cứ thư ký nào có thể biết. Và cậu biết những người trong nhà hát. Họ hẳn là điên nếu không cho cậu làm trợ lý điều hành. Và mình nghĩ cậu nên bảo họ như thế.” Tess nhiệt thành với chủ đề đó. “Họ hẳn là điên nếu lãng phí cậu vào việc đánh máy và làm hồ sơ. Bảo với họ mọi thứ cậu đã làm, mọi thứ cậu biết, bảo họ - ”

“Tess...”

Tess dừng lại.

“Không sao,” Gina nói. “Phần công việc không ghê gớm đến thế. Nhưng làm ơn, để mình có một cuối tuần với Park mà không có chuyện cạnh khỏe nào.”

Tess nuốt xuống. “Cậu sẽ có.”

“Cảm ơn.” Gina cắn môi.

Tess chớp mắt trở lại mấy chỗ rách đã được tạo ra bằng cách nào đó khi cô không chú ý. “Nhưng nếu hấn ta không tốt với cậu, mình sẽ chê hấn làm đôi.”

“Anh ấy tốt với mình,” Gina nói. “Anh ấy thật sự tốt với mình. Anh ấy đã nói mình là người tốt nhất anh ấy từng hẹn hò và rằng mình làm anh ấy cười và rằng mình xinh đẹp. Anh ấy nghĩ mình xinh đẹp.”

“Cậu xinh đẹp.”

“Mình trông như người Ý,” Gina nói.

“Cậu là người Ý,” Tess nói, lúng túng. “Một người Ý xinh đẹp.”

“Mình biết,” Gina nói, u sầu hơn. “Nhưng Park chắc chắn là một trong số những chàng chỉ hẹn hò với những nàng da trắng theo đạo tin lành. Những nàng được giáo dục ở trường đại học nổi tiếng. Và anh ấy nghĩ mình xinh đẹp.”

“Hừm, quý thật, anh ta nên thế,” Tess nói. “Thậm chí mình không nghĩ Park là một gã hợm hĩnh đến mức chỉ hẹn hò với mấy ả tóc vàng Ivy League.” (Ivy League: hệ thống giáo dục gồm 8 trường đại học hàng đầu nước Mỹ)

“Cậu không hiểu,” Gina nói. “Mình thậm chí chưa từng tốt nghiệp phổ thông, và anh ấy vẫn lắng nghe mình. Anh ấy thật tuyệt vời.”

“Mình không nghĩ giáo dục là tiêu chuẩn quan trọng đối với người hẹn hò của Park,” Tess nói. “Và ai quan tâm cậu đã tốt nghiệp hay chưa? Cậu vẫn là người tuyệt vời và cậu đã đến mọi nơi nên cậu biết rất nhiều về thế giới. Dĩ nhiên anh ta phải lắng nghe cậu.”

“Cậu không hiểu,” Gina nói một cách vô vọng.

“Được rồi,” Tess nói, nhưng cô chìm đắm trong cảm nhận rằng mình đã hiểu, quá rõ ràng. Gina đã đổ Park và tất cả là lỗi của cô. Cô đã đưa họ đến với nhau. Việc tốt đấy, Tess, cô tự nhủ, rồi lắc đầu khi Gina tư lự nhìn cô. “Được rồi,” cô lặp lại. “Mình sẽ theo cậu lần này.”

“Tốt.” Gina lo lắng nuốt xuống. “Cậu nghĩ là mình nhai kẹo có ổn không?”

“Không,” Tess nói. “Nhưng quái quỷ gì chứ, cứ nhai đi.”

“Không,” Gina nói. “Mình sẽ không làm Park ngược. Nếu cậu thấy mình làm điều gì ngốc nghếch, nhớ cản mình nhé.”

“Đừng thay đổi vì hấn ta,” Tess nài nỉ, thất kinh. “Đừng làm thế. Cậu là một người tuyệt vời.”

“Chỉ dịp này thôi,” Gina nói. “Chỉ dịp này thôi.”

“Vào phòng tắm hơi bị lâu nhỉ,” Nick nói khi họ quay lại bữa tiệc, nhưng anh đang mỉm cười như thể anh nhớ cô, và cô cảm thấy dễ chịu rồi ngay lập tức đá mình vì cảm giác dễ chịu. Tuyệt thật, anh nhớ cô. Thì sao nào. Khi anh đặt cánh tay quanh người cô, cô quên bằng Gina và những vấn đề trong một khoảnh khắc chỉ bởi vì sức nặng và hơi ấm của tay anh trên lưng cô cùng với sự dễ chịu lại ở bên anh. Bình tĩnh, cô tự nhủ, cố gắng một cách khó khăn để không dựa vào anh. Vượt qua tuần này và thoát ra, vì người đàn ông này không dành cho mày. Anh ta có những nguyên tắc tệ hại và những tham vọng còn xấu hơn. Nhớ điều đó.

Nhưng những gì cô nói là, “Bọn em bị lạc trong mớ dương xỉ. Họ nên treo dao rựa trên cửa.”

“Ừm, đừng biến mất nữa,” Nick nói. “Chúng ta sắp dùng bữa tối.” Rồi anh cúi xuống và thì thầm vào tai cô, “Có hai thành viên hội đồng Decker ở đây. Để ý mình, chớ nói bất cứ điều gì tranh cãi và hãy cười với mọi người.”

“Ai là thành viên hội đồng Decker?” Tess thăm thì hỏi.

“Annalise Donaldson và Robert Tyler.” Nick gật đầu hướng tới một người đàn ông đẩy đà với mái tóc xám ở phía khác căn phòng. “Đó là Tyler. Anh vẫn chưa thấy Donaldson, nhưng bà ta ở đây. Welch đã nói vậy.”

“Donaldson, Tyler,” Tess nói. “Bà ta sưu tầm những mảnh đất thôn dã, ông ta là một fan lớn của Bengals.” Nick nhướn mày. “Và làm sao chúng ta biết?”

“Chúng ta đã nghiên cứu,” Tess nói. “Để em nói ‘hây. Tôi đã sẵn sàng.’”

“Bữa tối đã xong,” Henderson thông báo.

Hiển nhiên là Welch đã từ bỏ lớp vải da trong phòng ăn, nhưng đồ gỗ to tướng vẫn tràn khắp và giấy dán màu be phủ trên tường. Tess suy luận rằng có lẽ ông ta đã kiếm được một thỏa thuận với nơi cung cấp đồ gỗ và giấy dán tường, nhưng trước khi cô có thể chia sẻ lý thuyết của mình với Nick, Henderson đã chỉ chỗ ngồi cho họ. Tess ngồi kế bên Norbert Welch ở đầu bàn với Nick bên phải cô và Park cùng Gina ngang qua bàn, từng người ngồi xuống. Một người phụ nữ tóc vàng hấp dẫn tới chiếm cái ghế giữa Welch và Park.

“Vây đây là người phụ nữ bé nhỏ,” Welch nói với Nick khi họ ổn định, và Tess nhìn ông ta không tin được. Không ai trong đời cô từng gọi cô là người phụ nữ bé nhỏ.

Với một tác giả xuất sắc, ông ta trẻ hơn và nhỏ bé hơn nhiều những gì cô nghĩ, thậm chí sau khi nhìn ảnh ông ta trong bìa sách. Ông ta hẳn là mới hơn năm mươi và tầm mắt thấp hơn mắt cô tới vài inch, có nghĩa là ông ta cao năm thước sáu là hết mức. Nhưng khuôn mặt ông ta đầy vẻ huyền thoại. Ông ta trông như một con sư tử đực mang màu văn học: cái bờm dày của mái tóc trắng quá dài đến nỗi che khuất tai và rồi lượn sóng trở lại từ gương mặt méo mó với xương hàm vuông của ông ta, một kiểu mặt của võ sĩ quyền anh thất thường thứ được khắc trên mình sự cau có vĩnh cửu. Ông ta là người duy nhất trong phòng trông không có vẻ được tạo ra cùng với sự lịch thiệp.

Tess chớp mắt khi nhận thấy ông ta đang quan sát cô kĩ càng như cô đang quan sát ông ta.

“Thật vui được gặp lại ngài,” Nick nói khi anh với qua Tess để bắt tay Welch. “Tôi không nghĩ là ngài từng gặp hôn thê của tôi, Tess Newhart.”

“Tôi không nghĩ mình từng gặp,” Welch nói âm âm. “Vây cô là bà Jamieson tương lai.”

Tess chống lại ham muốn giải thích rằng mình sẽ giữ tên thời con gái, và rồi lý lẽ tranh luận rằng cô sẽ không lấy Nick. Thay vì vậy cô mỉm cười và nghe Nick thở nhẹ đầy khuây khỏa bên cạnh cô. “Là tôi. Cảm ơn vì đã mời chúng tôi tới nhà ngài. Chúng tôi hết sức thích thú. Và tôi không thể chờ nghe cuốn sách mới của ngài. Henderson đã bảo chúng tôi rằng ngài sẽ đọc nó vào ngày mai.” Cô bắt đầu hỏi ông ta xem ông ta mua được Henderson ở đâu và liệu họ có xài MasterCard không, nhưng Welch lên tiếng.

“Tôi cực là cô không thể chờ,” Welch nói. “Câu hỏi là, cô đã đọc cuốn sách nào của tôi chưa? Hay cô đang chờ coi phim?”

“Ồ, tôi đã đọc tất cả,” Tess nói. “Tôi được giao cuốn Lời hứa cuối cùng hồi đại học, và tự mình đọc hai cuốn khác. Dĩ nhiên từ nhiều năm trước. Từ cuốn Những buổi tối vỡ mộng đến nay là bao lâu rồi? Mười lăm năm?”

“Sao em không ngồi xuống, Tess?” Nick nói với cô một cách dứt khoát, kéo ghế ra cho cô. “Và nhớ em đang ở đâu.”

“Thu lại đi, Jamieson,” Welch ngắt lời anh. “Khi tôi không thể có, tôi sẽ để anh biết.”

“Quả thực tôi đang mong chờ nghe ông đọc,” Tess nói, ngồi xuống ghế.

“Bởi vì cô quá tán thành triết lý của tôi?” Welch hỏi, chọc cô.

“Không, tôi không hâm mộ triết lý của ngài,” Tess nói. “Tôi chỉ thích cách viết của ngài.”

Cô mỉm cười vui vẻ với ông ta, và Welch chớp mắt trong nỗi ngạc nhiên khó chịu. “Cảm ơn.”

“Không có gì,” Tess nói. “Nhà của ngài cũng rất đẹp. Ngài đã chọn tấm vải thêu trong phòng ngủ của tôi?”

Welch khịt mũi với nụ cười. “Cô thích nó phải không?”

“Tôi yêu nó.” Tess nói.

Welch lại cười rồi quay sang người phụ nữ bên trái ông. “Cô nên nhìn tấm thêu này, Tricia,” ông ta bảo cô, và cô ta thủ thỉ với ông, chỉ phớt lờ ông ta với ham muốn của một nhà sư tầm nổi tiếng hết sức rõ ràng.

“Ai đấy?” Tess hỏi Nick khi Welch quay đi và Henderson bắt đầu phục vụ.

“Đây là dấu hiệu tốt,” Nick rì rầm cùng lúc đó. “Ông ấy rất nghiêm túc với anh khi để chúng ta ngồi đây. Nhưng mà, Chúa ơi, Tess, để ý mồm miệng mình chứ. Vì anh hãy đừng phá hỏng vụ này.”

“Em nghĩ ông ta thích khi em nói lại,” Tess nói, nhưng rồi cô bị cuốn hút bởi Henderson. “Em muốn một người như thế,” cô thì thầm với Nick.

“Em sẽ làm gì với ông ta nếu em có?” Nick thăm thẳm lại. “Ký hiệu ông ta để chứng minh à?”

Tess thở dài. “Em chỉ thích cách ông ta kiểm soát vũ trụ. Anh biết không, trước bữa tối ai đó đã nói rằng thậm chí ông ta xem Welch ăn gì vì Welch có vấn đề tim mạch. Thậm chí Welch không cần phải tự mình ăn kiêng. Henderson lo vụ đó.” Cô lắc đầu trong sự ngưỡng mộ. “Sẽ tốt biết bao khi có một người đàn ông ở quanh chăm lo cho em như thế.”

“Này,” Nick chỉ vào mình. “Đừng có quên sự rõ ràng ở đây. Anh thì sao?”

Cô nhìn anh, ầm ập, vững chãi và đang mỉm cười kè bên cô, và nghĩ, bất cứ lúc nào, nhưng những gì cô nói là, “Anh dễ thương, nhưng anh không phải là Henderson.”

“Này,” Nick lại nói, nhưng Henderson bắt đầu phục vụ, và Tess chú ý cử chỉ của mình thật trang nhã qua gần hết món ăn đầu tiên.

Lúc đó Welch đẩy cái đĩa của mình lại và nói, “Vây, cô Newhart,” và Tess nhìn ông ta dò hỏi.

“Cô nói rằng cô không hâm mộ triết lý của tôi,” Welch tiếp tục. “Chính xác thì triết lý của cô như thế nào?” Ông ta nhìn cô dưới hàng lông mày, và Tess trông thấy sự thách thức rõ rệt trong đó.

Hãy tử tế, cô nhắc mình, Điều này quan trọng vì Nick. “Triết lý của tôi là cư xử sao cho mình được mời trở lại ăn tối lần nữa,” cô bảo ông ta.

“Món thịt bò thật ngon. Henderson nấu ăn cho ông à?”

“Không,” Welch nói, “và cô đang lờ câu hỏi.”

“À, tôi đang cố gắng cư xử,” Tess nói. “Nó luôn là một nỗ lực đáng kể với tôi. Giờ xin hỏi chính xác thì ông kiếm Hen – ”

“Chết tiệt cái trò cư xử,” Welch nói. “Hãy thể hiện một chút tâm hồn. Tôi biết cô đang ở dưới ngón cái của Jamieson ở đây, nhưng cô phải có vài ý kiến của mình chứ.”

Tess giữ chặt cả tá lời trả miếng đã nẩy lên trong cô. “Không thể nghĩ được một cái. Ông biết phụ nữ chúng tôi đấy. Triết lý ngắn, mua sắm dài.”

“Không vớ một người vì bộ não của cô ta phải không, Jamieson?” Welch nói, nhưng dán mắt vào Tess.

“Tess rất tài năng – ” Nick điềm tĩnh bắt đầu, nhưng Tess ra hiệu anh im lặng.

“Ngài định làm gì vậy?” cô hỏi Welch, và được đền ơn với một nụ cười tươi rói. “Tôi đã nghĩ thế. Ngài chỉ đang cố làm tôi gặp rắc rối. Thôi, quên đi. Chuyển cho tôi đĩa bơ.”

“Một phụ nữ không có lý luận,” Welch nói, đưa cho cô đĩa bơ. “Sao tôi không ngạc nhiên?”

“Được rồi, được rồi, tôi có một triết lý,” Tess nói, cố tham gia trò chơi vì lợi ích của Nick. “Ừm, nó không thật sự là của tôi. Nó là thứ tôi mượn. Tôi có một người bạn cách đây rất lâu từng nói rằng cách duy nhất

để sống cuộc đời là mong đợi điều tốt đẹp nhất mỗi ngày và chắc rằng tôi có một phần trong việc tạo nên điều đó. Nó vẫn đúng với tôi.”

“Ôi, Chúa ơi,” Park rên rỉ.

“Duyên làm sao,” người phụ nữ tóc vàng nói qua Tess, với vẻ rõ ràng là cô ta không nghĩ thế.

“Tôi nghĩ nó như vậy,” Gina nói, hành động dũng cảm thực sự vì cô đã im lặng, chăm chú nhìn cái đĩa của mình, kể từ khi họ ngồi xuống.

Tess quay qua cô, mỉm cười, nhưng Welch đã lại tấn công. “Nghe như mớ rác của những năm sáu mươi.”

Tess thấy mắt trở lại phía ông, và rồi cô cảm thấy bàn tay Nick giữ chặt đùi cô. Đừng nói gì, cô nghĩ, nhẹ gạt đầu, và Nick bỏ tay ra.

Cô nâng tóc vàng cười khúc khích. “Ồ, Norbert.”

Được cổ vũ, Welch tiếp tục. “Cô ấy hẳn là một trong số những kẻ ngốc nghĩ rằng văn chương nên phản ánh cuộc sống.”

Tess quắc mắt và mở miệng, nhưng bàn tay Nick đã quay lại trước khi cô có thể nói. “Tess dạy văn,” anh nói. “Tôi chắc rằng cô ấy có nhiều lý luận thú vị về nó, nhưng giờ thì – ”

Welch ngắt lời anh. “Nên giờ thì anh là người phát ngôn (spokesman) của cô ấy? Chuyện gì xảy ra với mồm miệng cô ta rồi?”

“Spokesperson,” Tess nói, “Và miệng tôi ở ngay đây. Chờ đợi thời điểm của nó.”

“Spokesperson?” Park nói, bối rối.

“Cụm từ không phân biệt giới tính.” Tess nhìn Welch đang trở nên đỏ ửng với sự bực mình và mỉm cười hân hoan vì phản ứng của ông ta.

Ông ta bắt được nụ cười tươi rói của cô và ngừng cau có, nhẹ gạt đầu với cô thừa nhận cú đánh. “Mớ rác đúng đắn khôn ngoan,” ông ta nói, chọc cô lần nữa. “Những từ ngữ ngu ngốc.”

“Quá rõ,” nàng tóc vàng đồng ý, hoàn toàn bỏ quên những cảnh tượng đang diễn ra trước mặt mình.

“Chế độ gia trưởng đã chết rồi, thưa các vị.” Tess rạng rỡ với cả hai người. “Đã từng có nó.”

Áp lực từ bàn tay Nick trên đùi cô tăng lên tới mức đau.

“Cái đó xuống địa ngục cho rồi,” Welch gắt gỏng. “Không phải trong nhà ta.”

Tess cười với Welch, cùng lúc cố gắng dịch chuyển chân khỏi Nick. “Ngài đang cố làm gì? Trở lại những năm năm mươi?”

Welch khịt mũi với cô lần nữa. “Có lý hơn là hồi tưởng những năm sáu mươi. Dĩ nhiên, cô thật sự là một kẻ cấp tiến, hẳn là phản đối tất cả.” Ông ta lắc đầu, rõ ràng đang chống lại một nụ cười nhả nhả khi ông ta nhìn cô từ dưới đôi mày, đầu hạ thấp như một con trâu sẵn sàng tấn công. “Cô thật sự nghĩ đồng phân đó có điểm gì tốt?”

Tess cảm thấy cơn giận phun trào và bức bối vì nó. Welch đang muốn cô trở nên điên cuồng, đồ dè già. Nếu cô muốn giúp Nick, điều tốt nhất cô có thể làm là ngậm miệng.

Cô ngậm miệng.

Nick lại bỏ tay ra, vỗ nhẹ lên gôi cô với sự biết ơn như anh đã làm.

Welch chăm chọc cô nhiều hơn. “Vấn đề của cô là cô đang ở nhầm thập kỷ. Thời hippy qua rồi, Tess. Từ bỏ đi.” (hippie: những thanh niên lập dị chống lại quy ước xã hội-khoảng những năm sáu mươi)

“Từ bỏ?” Tess nói, giữ chặt cơn giận của mình. “Vậy ai sẽ làm nếu tôi không làm?”

“Đó là điều tôi nghĩ – cô là kẻ tử vì đạo. Và cho cái gì? Dù sao thì tất cả những trò phản đối chả bao giờ hoàn toàn bất hợp pháp.” Welch nhăn nhó với cô. “Mớ rác những năm sáu mươi. Bây giờ tất cả chúng đã là dĩ vãng.”

“A, những giá trị không bị ảnh hưởng bởi thời gian,” Tess nói thách thức sự nhần nại. “Ngài có cái nào không?”

“Về món nướng thì sao nhỉ?” Nick nói. “Và nước xốt? Xin gởi lời khen của tôi đến đầu bếp.”

“Đừng xía vào, Jamieson,” Welch nói, và tiếp tục tấn công. “Phải, tôi có những giá trị. Công việc nặng, nỗ lực và thành công. Đó là giá trị của tôi. Và người ta sẽ hiểu được tôi xa hơn nhiều những ý nghĩ tự ái của cô.” Ông ta chăm chú nhìn cô, ngấu nghiến quan sát phản ứng của cô, nhưng đột nhiên Tess quá giận dữ để chú ý.

“Giá trị không phải là công việc,” cô nói ngắn gọn. “Người ta không mong là hiểu được ông ở bất cứ đâu. Người ta mong xác định rõ ông là ai. Và tôi thà có tự ái còn hơn là vô đạo đức.”

“Thật tình,” nàng tóc vàng nói.

“Bữa tiệc tốt đẹp khủng khiếp,” Park nói.

“À, tôi thà là vô đạo đức còn hơn phá sản theo nghĩa đen,” Welch nói lại. “Đúng chứ, Jamieson?”

Cả hai người quay qua Nick.

“Tôi không thích là cả hai,” Nick nói. “Chắc chắn tôi đang mong chờ nghe ngài đọc vào ngày mai, thưa ngài.”

Welch nhắm mắt trong niềm chán ghét. “Kiểu cách luật sư.”

“Đó là điều chúng ta đồng ý,” Tess nói, và ngạc nhiên khi thấy ông ta nhăn nhó với cô.

“Tốt cho cô,” Welch nói, và quay lại với nàng tóc vàng, cười cợt, và bắt đầu trò chuyện với cô ta.

“Tất cả mớ đó là về cái gì?” Tess hỏi Nick.

“Cái đó nghe như một khách hàng đang thoát,” Park rít lên qua bàn, quắc mắt.

“Ồ, không,” Gina nói, và bắt đầu ăn nhanh hơn trong nỗi lo lắng một cách vô thức.

“Cô sẽ làm ơn ngậm miệng cho đến hết tối chứ?” Park nói tiếp. “Tôi biết cô sẽ không làm thế vì tôi, nhưng hãy nghĩ cho Nick một cơ hội.”

Tess gặp ánh mắt Nick.

“Ăn đi,” Nick nói, Tess cầm đĩa lên và nhìn qua bàn cùng lúc thấy Gina đang kết thúc miếng nước xốt cuối cùng với ổ bánh mì nhỏ. Cô gắng tóm ánh mắt cô ấy và lắc đầu, nhưng Gina đang lơ đãng trong sự căng thẳng của mình. Đó cũng là lỗi của mình, Tess nghĩ, và cố đá chân bạn dưới bàn, nhưng thay vì vậy cô đụng cẳng chân Park.

Anh ta quay đôi mắt giận dữ vào cô ngay lúc nàng tóc vàng nói, “Bạn thân mến, cô đang làm gì thế?” với Gina.

Gina cứng người, ổ bánh vẫn trong tay.

“Cô ấy đang làm điều tốt nhất với món xốt tuyệt ngon này,” Tess nói với cái nhìn trừng trừng cố ý vào cô ta người cũng đang quắc mắt nhìn lại. Tess cầm lấy ổ bánh của mình, chuẩn bị làm thịt ổ tóc vàng nếu cô ta nói thêm một từ về Gina.

“Thật sao,” nàng ta lại nói, và Tess mở miệng nhưng Nick đã nói.

“Đó là cách duy nhất,” Nick nói và cũng cầm ổ bánh của mình lên. “Cậu không nghĩ vậy à, Park?”

Park vẫn đang nhìn cái đĩa của Gina với sự khó xử, nhưng anh ta tham dự. “Đương nhiên,” anh ta nói, nhìn quanh bàn tìm ổ bánh.

“Ôi, không,” Gina yếu ớt nói, thả ổ bánh của mình xuống.

“Cô ấy đúng đấy,” Welch nói từ cuối bàn. “Tốt cho cô, con gái. Tôi thích người phụ nữ biết ăn như thế nào.” Nụ cười của Gina quá yếu đến nỗi mờ nhạt.

Nàng tóc vàng nhìn lên từ miếng bánh mì trên đĩa của mình đến trừng trừng nhìn Tess, rõ ràng không chắc về sự thất lạc của mình với ổ bánh nhưng hoàn toàn chắc chắn về Tess.

Tess lờ cô ta đi và quay lại với Welch. “Tôi thích ngài,” cô nói. “Tôi xin lỗi về phần vô đạo đức.”

Welch tươi cười với cô, và cô cảm thấy Nick thoải mái hơn với một hơi thở dài bên cạnh cô và bắt đầu nói chuyện với cô nàng tóc vàng ngang qua bàn, làm phẳng những cảm xúc xáo trộn trong cô mà chỉ gã Nick bán hàng quý quýt có thể làm.

Tess nghiêng đầu về Welch. “Ông biết đấy, tôi không biết tên người phụ nữ đó,” cô thăm thò. “Cô ta là ai?”

Welch hạ thấp giọng để nàng ta không nghe thấy ông. “Tricia Sigler.”

“Sigler?” Tess nói, giật trở lại.

“Phải,” Welch nói, nhìn cô với niềm thích thú.

Tess cảm thấy bụng mình chùng xuống. “Có quan hệ gì với Alan Sigler không? Decker Academy?”

“Chồng. Ông ấy không thể ở đây tối nay. Cô ấy đến một mình.” Welch nhìn cô một cách tính toán. “Decker Academy liên quan gì đến cô?”

“Tôi đang nghĩ về chuyện tìm việc ở đó,” Tess nói. Cô cảm thấy đang tự đá mình. Nick đã cảnh báo cô. Gina đã cảnh báo cô. Quý thật, thậm chí Park đã cảnh báo cô. Là lỗi của cô khi gây thù chuốc oán với vợ của người đồng mình duy nhất cô có ở Decker. Ngu ngốc. Cô thở dài rồi nhận ra Welch đang quan sát mình và cô mỉm cười rạng rỡ để làm sao lãng ông ta. “Vây hãy nói cho tôi,” cô nói, “chính xác thì ông kiểm Henderson ở đâu vậy? Ý nghĩ đầu tiên của tôi là Sears, nhưng sau khi nhìn ông ấy làm việc, tôi chuyển suy đoán của mình tới Nieman Marcus.” (Sears: tên một hãng chuyên bán đồ gia dụng; Nieman Marcus: hãng bán đồ cho phụ nữ như khuyên tai, giày, ví)

Tiếng cười hô hố của Welch bao trùm lời rên của Nick, nhưng không có gì làm mờ đi cái nhìn nữ thần báo tử giận dữ của Tricia Sigler.

5. Chương 5

Hai giờ sau, Nick đứng nơi ngưỡng cửa phòng ngủ của Tess trong chiếc quần pijama và cố gắng quên đi cả tá lần suốt tối nay Tess đã trêu chọc Welch với sự đùa giỡn ồn ào, và cái cách đôi mắt Welch dõi theo cô xung quanh căn phòng ngay cả khi cô không nói điều gì xúc phạm ông ta. Thật lố bịch và nhỏ nhen nếu anh ghen tuông với Welch. Anh nên hồ hởi vì Tess rõ ràng là đang quyến rũ người đàn ông đó, nhưng mỗi lần anh nghĩ về chuyện Welch găm gừ với cô trong sự đánh giá rành rành ra đó, thật khó khăn để nhớ tại sao anh muốn bản hợp đồng, hay tại sao anh muốn bất kỳ ai đó vụng về như Tess, đặc biệt vì cô đang phủ mình trong khoảng ba mươi thước của chiếc váy ngủ flannel màu hồng và đang ngồi trên giường ngó anh đầy cảnh giác.

“Đây không phải là cách anh mừng tượng về đêm nay,” anh nói.

“Ô? Và anh mừng tượng thế nào?”

“À, để bắt đầu, em không mặc đồ flannel,” Nick nói. “Nhưng hiện giờ tạm quên nó đi. Em cứ phải tranh cãi với Welch hết cả tối thế à?”

“Ông ta bắt đầu mà,” Tess nói. “Và hơn nữa, em nghĩ ông ta thích thế. Anh biết không, em không nghĩ ông ta khỏe lắm.” Cô cau mày khi ý nghĩ của mình xoay quanh những triệu chứng. “Em không nghĩ việc ăn kiêng này là đủ. Có lẽ em nên nói gì đó với Henderson về chuyện cắt luôn rượu của ông ta nữa.”

“Không,” Nick nói, đi lại phía cô. “Chắc chắn là không. Em sẽ không nói gì với Henderson.”

“À, dù sao cũng không phải tối nay,” Tess nằm ườn ra giường và phẩy tay với anh. “Giờ anh có thể đi. Em sẽ có cả một ngày dài để chiến đấu với Welch vào ngày mai, và rồi có vụ đọc sách buổi chiều nữa. Em cần ngủ.” Cô sụp xuống dưới tấm chăn và tắt đèn ngủ, rồi quay lưng lại phía anh.

“Được rồi.” Nick ngồi lên giường và bật đèn lên. “Coi nào, Tess. Chúng ta cần nói chuyện.”

Khi anh ngồi kề bên cô trên giường, Tess cân nhắc chuyện cứ lờ anh đi, nhưng biết Nick mà, anh sẽ không thôi. Anh dựa lên cái gối bên cạnh cô, và cô quay qua để nói chuyện với anh và rồi hồi hận.

Đôi tay anh thậm chí còn gần gũi hơn là cô nhớ, bắp tay gọn gàng tẽ ra trên đường nét đáng yêu của đôi vai, hàm ý của bắp vai đầy hứa hẹn –

Cô quay người xa khỏi anh, cố thở lại, lơ đãng tự hỏi tại sao, với cô, luôn luôn là đôi tay, và tại sao anh phải có đôi tay tuyệt diệu như thế.

“Tess?”

“Đi ngủ đi.”

“Anh nghĩ chúng mình cần nói chuyện.”

“Đi ngủ đi.”

“Ý anh là,” Nick nài nỉ qua vai cô. “Chúng ta có nhiều chuyện cũ cần phải làm rõ. Em vẫn điên cuồng về vụ bãi đậu xe. Anh vẫn băn khoăn tại sao em không ra ngoài với anh. Anh nghĩ – ”

Tess quay qua và đụng vào ngực anh. “Anh đã ôm ấp em ở bãi đậu xe cho đến khi em phát điên vì ham muốn và rồi anh nói anh không muốn ngủ với em, nhưng mà anh không biết tại sao em không ra ngoài với anh? Và hãy ghi lại nhé, em đang dành cuối tuần với anh, vậy nên đừng cố thử mớ rác hãy-cho-anh-một-cơ-hội với em. Em đang giúp anh đấy, đồ vô ơn.”

“Coi đây, anh nghĩ chúng mình nên nói chuyện,” Nick nói, và ngay tức khắc cô mất trí bởi bắp cơ của anh và ngực anh ấm áp làm sao khi chạm vào má cô, hơi thở cô nghẹn lại lần nữa.

“Mặc áo vào, rồi chúng ta nói chuyện,” Tess nói và lại quay khỏi anh.

“Tốt thôi.”

Cô cảm thấy Nick rời khỏi giường, và trở lại sau vài khoảnh khắc. Cô kiểm tra qua vai mình. Cái áo đã được mặc. Nó không cài khuy, và anh có vòm ngực thật đẹp. À, thật ra anh có vòm ngực tuyệt vời, nhưng bộ ngực đó có thể chống lại được. Đôi tay mới làm cô yếu đuối. “Được,” cô nói, ngồi dậy và dựng cái gối dựa vào đầu giường sau lưng mình. “Nói chuyện.”

Anh đặt một cái gối khác cạnh gối cô và thoải mái dựa vào đó. “Chúng ta hãy xem xét vấn đề tệ nhất trước. Bãi đậu xe.”

“Chọn tốt đấy.” Tess chộp lấy cơn giận quá khứ để xoa dịu khao khát hiện tại. “Dứt khoát là em vẫn căm ghét cái bãi đậu xe chết tiệt ấy.”

“Ừm, trước tiên, anh chưa bao giờ nói là anh không muốn ngủ với em – ” Nick bắt đầu.

“Anh đã nói không.”

“Anh đã nói là anh không muốn làm tình với em trên ghế trước giữa bãi đỗ xe Music Hall bởi vì, giữa những điều khác, nó chống lại thứ phép tắc chết đấm.” Anh trừng trừng nhìn cô.

Tess giận dữ nhìn lại. “Đây là lời xin lỗi hả?”

“Không,” Nick nói. “Đây là lời giải thích. Anh còn hơn cả sẵn lòng nữa, hoàn toàn sẵn lòng, vô cùng sẵn lòng, đưa em quay lại nhà anh và làm tình với em cả đêm nếu cần, nhưng những gì em làm là nổi khùng – ”

“Có gì lãng mạn khi quay lại nhà anh chứ?” Tess hỏi, bực bội.

“Có gì lãng mạn khi làm chuyện đó ở ghế trước một chiếc ô tô thể thao?” Nick vặn lại. “Quý thật, thậm chí anh không chắc là có thể. Làm gì có đủ chỗ.”

“Chúng ta có thể tìm ra,” Tess nói. “Nhưng không, anh phải đứng đắn và có trách nhiệm”

“Ngoài ra, anh có một sự nghiệp quy củ ở đây”

“Và chậm hiểu và buồn chán”

“Điều anh nhận thấy không có nghĩa lý gì với em”

“Và hoàn toàn tẻ nhạt”

“Nhưng nó có nhiều ý nghĩa với anh”

“Không đề cập đến một nhận xét nghiêm túc là anh thật sự muốn em ít đến thế nào”

“Hay ít nhất đủ để anh không mạo hiểm nó để mà quan hệ trong một chiếc xe”

“Đấy là nguyên nhân em không thấy có lý do gì để theo đuổi mối quan hệ này”

“Và dù sao thì anh thích giường hơn”

“Vậy nên anh có thể lượn về giường mình ngay đi!” Tess bùng lên.

“Như cái này, giả dụ,” Nick kết thúc.

“Cái gì?”

“Anh nghĩ chúng mình nên làm tình,” Nick nói.

Tess nhìn anh không tin nổi. “Anh có nghe một lời nào em vừa nói không đấy?”

“Không. Anh đang giải thích ý mình. Em đã nói gì?”

“Ra khỏi giường tôi,” Tess ra lệnh.

“Tại sao? Anh vừa xin lỗi.”

“Không, anh không xin lỗi,” Tess nói. “anh đang giải thích gì đó cho em về sự nghiệp của anh. Đấy không phải lời xin lỗi. Đấy là một cái cờ đỏ. Sự thực là, nếu anh từng muốn bắt đầu tranh cãi với em, cứ nhắc đến chuyện đối với anh sự nghiệp quan trọng hơn em tới mức nào. Tin em đi, lần nào cũng sẽ được việc.”

Nick chớp mắt. “Hãy để anh thử lại. Anh xin lỗi nếu anh làm tổn thương cảm xúc của em vào cái đêm trên bãi đậu xe đó. Anh đã không nói không vì anh không muốn em. Anh đã nói không bởi vì nơi chúng ta đã ở. Anh biết em sẽ không đời nào hiểu chuyện đó, nhưng ít nhất hãy tin anh khi anh nói không phải do em.”

Tess nhìn lên khuôn mặt anh và nghĩ về việc anh có thể ngọt ngào như thế nào, đôi môi anh tuyệt vời làm sao khi ở trên môi cô, cảm xúc dễ chịu khi được ôm xung quanh anh, cô nóng tới mức nào nếu cuộn tròn trong anh và cô sẽ bắt đầu la hét ra sao nếu cô không có anh, và rồi cơn giận của cô bốc hơi. Cô dựa lưng vào chiếc gối, cố gắng một cách khó khăn để không run rẩy. “Được rồi. Em vẫn không đồng ý với anh, nhưng em tin anh, và có lẽ em đã quá khích, vậy nên em sẽ chịu trách nhiệm. Anh được tha thứ. Giờ anh có thể đi.”

“Có lẽ là quá khích?” Nick nói. “Em đã không thềm nói với anh trong sáu tuần bởi vì anh nói, ‘Hãy chờ mười lăm phút nữa,’ mà chỉ có lẽ là em quá khích?”

“Anh cũng muốn tranh cãi chuyện đó hả?” Tess hỏi.

“Không,” Nick nói, rút lui. “Anh không muốn tranh cãi bất cứ điều gì.”

Tess cố nghĩ điều gì khác để tranh luận với anh trong khi cô ngấm nhìn anh dưới hàng mi. Vấn đề với Nick là, bên cạnh sự thật là cô không bao giờ biết được khi nào anh là Alan Alda và khi nào anh sẽ là Donald Trump, càng ngày càng khó hơn để bắt đầu chiến đấu với anh bởi vì anh thật phù hợp ở đó trên giường với cô, và nếu cô với tay ra cô có thể có anh, và cô muốn anh.

Cô thật sự muốn anh.

Dính líu đến ai đó như Nick là một ý kiến tồi tệ. Anh thấy những việc cô làm là điên khùng; cô thấy bị tổn thương bởi vì anh muốn làm cộng sự hơn là muốn cô. Cô sẽ quên bảo vệ sự nghiệp của anh; anh sẽ quên cả tên cô khi theo đuổi nó. Toàn bộ ý tưởng đã bị kết tội sụp đổ.

Cô có thể nhìn thấy đường nét bờ vai anh qua làn áo pijama vẫn chưa cài khuy. Cổ anh cong dần xuống vai, cơ ngực phồng lên và rồi thẳng xuống bụng, bắp tay anh căng phồng vì đôi tay đang bắt chéo...

Nick với qua và dịu dàng lướt nhẹ một lọn tóc đỏ xuống từ mắt cô bằng ngón tay mình. “Thôi nào, Tess. Em muốn ném thứ gì khác vào anh sao?”

“Cảm ơn anh đã giới thiệu em với tất cả những người tồi nay,” cô nói, cố giữ nổi khao khát khỏi âm giọng mình.

Anh chớp mắt trong sự ngạc nhiên. “Em đến đây giúp anh. Em không nợ anh điều gì khi em được giúp lại. Hơn nữa, anh muốn em có việc ở Decker.”

“Anh biết không, ngay khi em nghĩ anh là một gã khó chịu vô tích sự, anh lại làm điều gì đó tốt cho em,” Tess nói. “Như tháng trước khi anh đến đồn cảnh sát khu buôn bán ngay giữa đêm.”

“Ồ, đó là bởi em đã bị bắt vì tội gạ gẫm.” Nick thoải mái dựa vào gối, khuôn mặt anh gần mặt cô, và tay anh di chuyển tới đường cong trên eo cô. “Anh đã nghĩ em sẽ xuống đường biểu tình. Anh có trăm đô sẵn sàng.”

“Rất là vui,” Tess chuyển mình một chút và cảm thấy tay anh giữ chặt cô, và những ý nghĩ của cô trong giây lát chìm vào cả một biển ham muốn. Rồi cô kéo tâm trí mình trở lại câu chuyện họ đang nói. “Và anh biết quá rõ là em không bị bắt vì tội gạ gẫm.”

“À, anh đã hi vọng.” Nick trượt cánh tay qua eo cô và kéo cô lại gần hơn. “Anh thích chuyện đó hơn nhiều so với chuyện em đã lấy những bức hình trong bằng đăng ký xe của Johns để ngăn chặn nạn mại dâm ở khu em sống.” Anh hôn nhẹ lên trán cô.

“Đó là ý hay,” Tess nói, cố lờ anh đi và chấm dứt một cách khốn khổ. Bất chấp sự trừng phạt mạnh hơn của mình, cô xích lại gần anh.

“Không đâu,” Nick thậm chí dịch lại gần hơn, và cô cảm thấy chiều dài cơ thể ấm áp của anh sát cơ thể cô và sức nóng làm đầu óc cô đặc lại. “Nhưng anh không đủ quan tâm điều này để mà tranh cãi,” anh kết thúc.

“Em cũng không,” Tess nói, chống lại sự gắn kết. “Chúng ta đang tranh luận về điều gì nhỉ?”

“Chừng nào mà chúng ta còn tránh xa chủ đề chính trị, không có gì để tranh luận cả,” Nick nói, niềm hi vọng làm giọng anh bừng sáng. “Bãi đậu xe không phải là vấn đề nữa, nhé?”

“Được,” Tess nói. “Chắc là chúng ta sẽ phải tranh luận về chính trị.”

“Tại sao?” Nick hôn má cô, di chuyển gần hơn tới miệng cô. “Tại sao chúng ta không thể chỉ hòa thuận thôi?”

Tess sụp xuống giường hơn nữa và nhắm nghiền mắt để cô không thể nhìn thấy miệng anh và bị cám dỗ bởi nó. “Vì nếu chúng ta hòa thuận, em sẽ kết thúc bằng việc ngủ với anh,” cô nói, trù một phần miệng mình dưới tấm chăn. “Em không thể làm thế.”

“Chờ một phút.” Nick giạt lại, vẻ giận dữ. “Em bắt đầu những vụ tranh luận để chúng ta không thể quan hệ sao?”

“Không phải luôn luôn,” Tess nói, vừa khuấy khóa vừa thất vọng vì anh đã tránh ra. Giọng cô bắt đầu cao hơn khi cô kháng cự để không chạm vào anh. “Đôi khi anh như một gã cứng đầu nên em phải tranh luận với anh. Nhưng những lần khác, đúng vậy – bởi vì anh thật sự là một người tốt và anh thật sự tác động đến em, và Chúa biết em muốn anh, nhưng em biết chuyện đó không tốt bởi vì anh làm những điều như là cạnh khóe về Gina và tất cả những gì anh nghĩ là về hăng luật chết tiệt đó, nên em chỉ tự nhủ với mình rằng anh là đồ con lai, cho dù một lúc nào đấy anh là người yêu, và cho dù nếu em nhượng bộ anh, em sẽ kết thúc trên đôi chân trần và mang bầu trong chiếc áo bỏ-lu ngồi đọc Marabel Morgan và phủ tóc mình trong màu rượu Marilyn Quayle trong khi anh làm việc trễ ở văn phòng! Em không thể chịu được! Chỉ là em không thể tin anh! Anh là kiểu như Jekyll và Hyde.” Cô ngồi dậy bất thành lĩnh và trừng trừng nhìn anh, điên cuồng với ham muốn và cơn giận dữ. “Và em đã nói với anh,” cô đập vào anh. “Em thật tình ghét Jekyll.”

“Jekyll là anh chàng tử tế,” Nick nói qua kẽ răng, và rồi anh ngồi dậy và đặt tay lên đầu gối, nhìn đi chỗ khác và kiểm soát sự cấu kính của mình với một nỗ lực hiển nhiên.

“Không, Jekyll là gã bảo thủ,” Tess nói. “Ông ta luôn luôn làm những điều đúng đắn và ông ta chưa từng có bất kỳ cảm xúc nào nên tất cả những gì ông ta quan tâm là dư luận.”

“Hyde đã đánh một ông già đến chết bằng gậy,” Nick nói, quay qua quắc mắt nhìn cô. “Em muốn anh như thế hả?”

“Thực ra em luôn nghĩ rằng phần đó đầy ý nghĩa tình dục,” Tess nói, mắt trố trong giây lát. “Nhưng, không, dĩ nhiên không. Em chỉ muốn anh có một chút xúc cảm - thứ không được chấp nhận bởi Opera Guild và xã hội thượng lưu.”

“Em đang cường điệu quá mức.”

“Sao?” Tess dựa lưng lại đầu giường và gập tay lại. “Hừm, vậy sao anh không làm tình với em ở Music Hall?”

“Anh nghĩ chúng ta đã xong chuyện này rồi chứ. Đó là bãi đậu xe,” Nick nói. “Khiếm nhã nơi công cộng là một hành vi xấu.”

“Cảm ơn, tiến sĩ Jekyll,” Tess nói. “Tôi biết trường hợp của mình rồi.”

Nick nhắm mắt lại trong một khoảnh khắc, và Tess chờ đợi anh rời khỏi giường, đi về phòng và đóng sầm cánh cửa sau lưng. Sự thất vọng đã gây ra sự yếu đuối trong cô. Cô không muốn anh về phòng. Cô muốn anh ở bên trong mình. Và nếu cô muốn anh nhiều như thế, có lẽ đã đến lúc ngừng nói không. Có lẽ -

“Nói cho anh biết,” bỗng nhiên Nick nói, lăn lại bên cạnh để nghiêng qua nhìn cô. “Tại sao em đồng ý tới đây tuần này, và tại sao em lại ở trên giường với anh, biết rằng em phải tiến gần chuyện này?”

“Em đến đây vì em thật sự muốn việc ở Decker,” Tess nói, và rồi cô trượt thấp hơn xuống gối để quan sát anh. “Nhưng em ở trên giường với anh là vì em thật sự muốn anh. Em đoán mình đã hi vọng rằng anh sẽ xúc em lên.”

“Hả, chết tiệt, anh đang cố,” Nick nói. “Em muốn cho anh vài gợi ý không?”

“Không,” Tess nói, nhưng anh quá gần và cô muốn miêng anh trên miệng cô, tay anh quanh người cô, và càng nghĩ về điều đó, cô càng muốn anh hơn, cô đã mất mọi nỗ lực để không kéo anh xuống và hôn anh. Hãy nghĩ điều gì khác, cô nghĩ, lúc đó cô nhìn ánh mắt anh và biết rằng cô sẽ không thể nghĩ điều gì khác và rằng dứt khoát là cô sẽ làm tình với anh đêm nay. Vậy nên cô kéo anh xuống và hôn anh.

Bất kỳ nghi hoặc mỏng manh nào mà Nick có thể có là tại sao mình lại lãng phí thời gian với mảnh còn sót lại của một người dân chủ đã biến mất khi Tess hôn anh. (nguyên văn là ‘a bleeding-heart liberal’ - cụm từ thường được những người bảo thủ cánh hữu dùng để đề cập đến những người dân chủ hoặc tự do). Anh đã chờ đợi cô cả một năm mà không nhận ra điều đó – suốt từ khi cô nức nở trong vòng tay anh về chuyện chia tay với gã thua cuộc sau cùng của cô, âm áp, thẳng thắn và yếu đuối và vẫn điên cuồng chiến đấu, xin lỗi vì đã khóc lên áo anh và rồi lại thu mình nức nở trong tay anh, quá xúc động không giấu diếm rằng anh đã bị cuốn đi bởi kinh nghiệm. Anh đã tự bảo mình suốt từ đó rằng sự cuốn hút của anh với cô chỉ là tình dục, nhưng sự khuấy khóa anh cảm thấy khi cuối cùng cô cũng hôn anh lớn hơn nhiều so với sự hài lòng

đơn thuần khi rốt cuộc thì anh cũng sẽ có cơ thể cô. Anh nhận ra với trái tim đang chìm xuống điều anh đã luôn biết và thích lời đi hơn – cảm xúc của anh về Tess không chỉ là về tình dục.

Đó chắc chắn là sự khám phá tệ nhất anh từng có.

Khi Tess vạch lưng theo môi anh và cong người để áp sát vào anh, anh cảm thấy cái giường đang di chuyển bên dưới mình khi anh lướt tay quanh cô và kéo cô gần hơn.

Không, đây không chỉ là trượt lạt, nhưng trong giờ tiếp theo hoặc cỡ đó, hầu như sẽ chỉ là trượt lạt.

Miệng cô nóng bỏng và có vị bạc hà, muối và vị Tess, và anh ngần ngừ ở đó, thường thức cô, bởi vì cô không như bất kỳ ai khác anh từng hôn. Rồi cô ngồi dậy và đẩy anh ra một cách dịu dàng, và anh tự vấn mình về lý lẽ một người Cộng hòa hôn. Nhưng cô chỉ kéo tấm áo ngủ của mình qua đầu, mở vài flannel thổi qua mặt anh, tỏa ra mùi hương của cô, rồi cô ném cái váy xuống sàn, và anh ngắm nghía cô duỗi dài trong ánh đèn, bộ ngực cô tròn và đầy đặn phía trên đường dốc bụng. Không suy nghĩ gì, anh nói, “Park đúng thật.”

Tess dừng lại. “Cái gì?”

“Quên đi.” Nick cởi phăng cái áo của mình và với tới cô, hơi rung động khi làn da cô chạm vào da anh. Rồi anh kéo cô xuống để cảm nhận trọng lượng mềm mại của cô trên ngực mình. “Chúa ơi, em thật tuyệt diệu.”

Cô lại hôn anh, cắn môi anh, và anh đánh mất mình trong hơi ấm của cô, lướt bàn tay mình một cách kiên quyết xuống đường cong nơi lưng cô, kéo hông cô chặt khít vào hông anh và lăn cô xuống dưới anh, và làm tất cả những chuyện đó mà không rời miệng cô.

Anh đã mất tất cả lý trí của mình.

Nick là tất cả những gì Tess khao khát, tất cả những sự vững chắc, che chở và kích thích trong một cơ thể to lớn đang rung động dựa vào cô. Sức nặng của anh neo cô lại khi tâm trí cô di chuyển tới bản năng và nóng bỏng. Những ngón tay cô lần theo những đường khắc trên lưng anh, đôi môi cô chạm vào mọi nơi ấm áp mà cô đã tự hứa hẹn với mình nhưng chưa bao giờ nếm. Cô run rẩy trong tay anh, cảm thấy mềm mại và tan chảy khi chạm vào sự cứng rắn và sức nóng của anh, yêu thích cái cách thân thể cô bị ép vào cơ thể anh, cảm giác thấy mọi điểm khác biệt giữa họ, cứng cáp và mềm mại, thô ráp và mượt mà, mặn và ngọt, cho đến khi họ cuộn tròn cùng nhau, cười và run rẩy với nỗi khát khao đang điều khiển họ. Và bởi vì là Nick, mọi thứ thật dễ dàng và an toàn; bao cao su trong túi áo pijama của anh, và rồi ở chỗ Nick, rồi ép sát vào cô, cô sát lại gần anh, khoan khoái vì sự cẩn thận của anh và phát điên vì sự đụng chạm của anh.

Rồi Nick mỉm cười với cô, nụ cười lười biếng và tràn ngập thêm muốn, thâm thì, “Bây giờ,” và kéo hông cô tới hông anh, cô cong người để gặp anh, và cơn sốc khi anh di chuyển trong cô làm cô giữ chặt lấy anh trong khi anh rên trong họng cô, và cô thưởng thức cách anh tràn đầy trong mình cho đến khi đôi mắt cô mờ đi. Chúng không đùa nghịch thêm nữa; có quá nhiều nhu cầu. Tess quặp chặt quanh anh, cố làm dịu đi sự thèm muốn bất ngờ của tâm trí, cào móng tay xuống lưng anh, cắn vào vai anh khi anh dâng tràn cứng ngắc bên cô, cho đến khi cuối cùng cơn lốc xoáy đói khát tới phun trào trong cô và cô hét lên. Anh chặn miệng cô bằng miệng mình, đập thành thạch chạm vào cô, bên trong cô, khiến cô mất trí. Và rồi cả hai người run rẩy cùng nhau, bện chặt trên tấm khăn trải giường, im lặng bởi cơn sốc của sự gắn kết giữa họ.

Và rốt cuộc khi Nick rời khỏi cô, hơi thở hỗn hển của Tess còn hơn cả một tiếng cười, và anh kéo cô gần lại và hôn cô; rồi cô ngủ thiếp đi, yên ổn dựa vào ngực anh.

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Tess ngồi trên hàng rào trắng của bãi cỏ cách cổng trước tòa biệt thự cả trăm thước và suy nghĩ ừ ừ. Cô kéo chiếc áo khoác lính thủy gần hơn quanh mình và nhìn ra phong cảnh xung quanh: những con ngựa đầy sức lực, đám cỏ màu lục non tươi tốt, bầu trời quá xanh để có thể là thực, sự vuốt ve bởi cơn gió dịu dàng đượm hương hoa kim ngân.

Tên bịp bợm, cô nghĩ. Và lũ chim chết tiệt đó cũng có thể im miệng.

“Sáng nay trông cậu như từ địa ngục ra ấy,” Gina nói sau lưng cô, và Tess giật mình ngạc nhiên, túm chặt hàng rào để khỏi ngã. Cô tư lự nhìn xuống bạn mình, và Gina, quần trong chiếc áo cổ rùa thùng thình màu đen, dựa người vào hàng rào, khuôn mặt cô đang mang chiếc mặt nạ u ám. “Nếu cậu đang nghĩ về chuyện chấm dứt tất cả, chờ chút – vì mình sẽ đi với cậu.”

“Không đùa đâu,” Tess nói. “Đây là một ý nghĩ.”

“Mình biết tại sao mình chán nản,” Gina nói. “Mình tự làm chính mình và Park ngượng vì vụ bánh tối qua, và giờ thì mình sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa, dù sao đó là điều mình đã biết, nhưng mình vẫn có chút hi vọng. Cậu biết không? Ôi, vứt xuống địa ngục cho rồi.” Gina ngồi lên bờ rào cạnh Tess và đan đôi chân phủ màu đen quanh đường rào. “Sao cậu ủ rũ thế? Cậu và Nick cãi nhau à?”

“Không,” Tess rầu rĩ nói. “Bọn mình đã làm tình. Nó tuyệt diệu. Rồi mình thức dậy và anh ta đã đi rồi. Nhưng anh ta để lại một mẩu giấy.” Cô rút một mảnh giấy ra từ túi áo khoác và đưa nó cho Gina.

“Đến gặp Welch về bản hợp đồng,” Gina đọc. “Vấn đề có vẻ tốt. Gặp em vào bữa trưa. Nick.” Cô cau mày nhìn Tess. “Cậu có chắc là các cậu đã làm tình không? Vì nếu các cậu đã làm chuyện đó, mình không nghĩ anh ta còn nhớ.”

“À, mình nghĩ vậy,” Tess thở dài. “Nhưng mình đã sai rồi. Mình cũng đã cảm thấy quá ảm áp về anh ta.” Cô đá gót vào hàng rào khi nhớ lại. “Mình đã quá mềm yếu và ướt át về chuyện đó. Và rồi hắn đã thả cho mình một ranh giới khi hắn ta đi. Thậm chí hắn không đánh thức mình dậy để hôn. Hợp đồng trên hết.” Cô trút ra một hơi dài buồn bã. “Mình không thể tin mình lại ngã vào hắn lần nữa. Không phải là mình không biết hắn ta là như thế. Vậy nên mình ra đây để quên đi.” Cô nhìn Gina lần đầu tiên. “Nhưng mình sẽ sống. Cậu thì sao? Park có đứng trước phòng cậu để chúc ngủ ngon không?”

“Ừ,” Gina nói. “Và rồi anh ấy đi.”

“Thật không?” Tess chớp mắt trong nỗi ngạc nhiên. “Nghe không giống anh ta. Có lẽ hắn rất tôn trọng cậu nên mới bỏ đi.”

“Cậu đang cố làm mình vui à?” Gina gắng hỏi. “Cậu biết tại sao anh ấy không cố làm gì hết. Điều mình đã làm với món xốt. Mình đã làm anh ấy ngượng.” Cô cúi đầu thấp hơn. “Mình không biết cậu đã không mong chờ chuyện đó.”

“Không,” Tess lắc đầu. “Không phải chuyện ấy. Anh ta đã ngạc nhiên, nhưng không quan tâm.” Gina rên rỉ, và Tess lại lắc đầu. “Dừng lại đi. Nó không phải chuyện gì ghê gớm lắm. Anh ta không quan tâm. Không ai chú ý ngoại trừ cô nàng Sigler đáng ghét đó.” Cô cau mày khi nghĩ về Tricia Sigler và cơ hội không-thể-xa-hơn để kiểm việc ở Decker. Rồi với một nỗ lực cô kéo tâm trí mình trở lại để an ủi Gina. “Và mình nghiêm túc về phần tôn trọng đấy. Cậu đã đúng về cách anh ta đối xử với cậu. Mình đã quan sát anh ta cả tối qua – sẵn sàng giết nếu anh ta hắt hủi cậu – nhưng cậu đúng. Anh ta đối xử với cậu như một nữ hoàng. Mình chưa bao giờ thấy anh ta hành động như thế với một phụ nữ khác. Nên mình nghĩ cậu sẽ ổn.” Tess ngừng lại ngẫm nghĩ khi cô nói. “Nếu dính dáng đến Park từng được xem là ổn.”

“Kìa, Tess,” Gina bắt đầu.

Tess giơ tay lên. “Được, được. Đủ chuyện ám ảnh về đàn ông rồi. Đầu tiên chúng ta biết họ là lũ chuột. Phụ nữ chúng ta đã được giải phóng. Dù sao thì chúng ta không cần họ. Hãy quên bọn họ và đi kiếm thứ gì ăn sáng thôi.” Tess trượt khỏi hàng rào và bắt đầu sải bước, Gina nhảy xuống và theo cô, mắt gấp đôi thời gian để bắt kịp.

“Thật cậu nghĩ Park không quan tâm?” Gina hỏi, sự nài nỉ hiện rõ trong giọng cô. “Thật cậu nghĩ anh ấy đối xử khác với mình?”

“Ừ,” Tess miễn cưỡng nói. “Đừng hiểu sai mình, anh ta luôn lịch thiệp không chê vào đâu được với mọi phụ nữ mà anh ta từng biết, nhưng họ luôn có nhiều hơn – ”

“Tầng lớp thượng lưu,” Gina nói.

“ – những món phụ tùng,” Tess nói nốt. “Mình thề là anh ta vớ được vài người trong số họ với những cái cà vạt của mình. Nhưng anh ta trò chuyện với cậu. Anh ta lắng nghe cậu. Nếu cậu có vẻ ngáp ngừng, anh ta nắm tay cậu. Nên có thể lý do anh ta không thật sự phá rào là vì anh ta quá tôn trọng cậu.”

Gina đá chân trên đất. “Mình không muốn sự quá tôn trọng đó.”

Tess thở dài với bức tức. “À, vậy thì, làm điều gì đi.”

“Cậu đã làm gì để Nick vượt qua đây?”

“Mình hít thở,” Tess ủ rũ nói. “Nick là người năng động. Và anh ta làm, mà rõ ràng là anh ta đã làm. Mình nên biết mới phải.”

Gina nhún vai. “Vậy nên đừng gặp lại anh ta sau tuần này nữa.”

“Ồ, mình sẽ không, nhưng...” Tess dừng lại, tập trung để cố gắng đặt nỗi buồn vào trong lời nói. “Mình sẽ nhớ anh ta. Chàng Nick tốt. Mình sẽ nhớ anh ấy rất nhiều.”

“Chàng Nick tốt?”

Tess cắn môi. “Nick...có những biến đổi,” cuối cùng cô nói. “Phía sau hoặc kiểu đó. Sâu bên trong, mình nghĩ có một chàng Nick thực sự, nhưng hầu như chỉ có gã Nick chất dẻo người đang trèo lên đỉnh nghề nghiệp của gã ta và không thêm quan tâm về điều gì khác. Và mình ghét cách anh ta hành động khi anh ta như thế.”

“Như là quên sự tồn tại của cậu?”

“Như thế, ừ, nhưng còn – ” Tess lại bắt đầu bước và Gina bám gót cô “ – cách anh ta đang làm với Welch. Lúc nào cũng kính cẩn để anh ta có thể kiếm được hợp đồng. Hay cái cách anh ta đi nhà hát bởi vì nó tạo nên hình ảnh của anh ta trong xã hội. Và vấn đề là, trong một lúc mình đã nghĩ đó chỉ là một giai đoạn anh ấy đang trải qua. Khi anh ấy đã có nó, anh ấy sẽ trở lại là chính mình.” Cô nhìn Gina. “Lúc này, mình không chắc anh ta biết người nào là thật – anh chàng tử tế hay gã trèo cao. Mình yêu một người và ghét người kia và mình sợ, thật sự sợ rằng mình sẽ kết thúc với gã người kia. Jekyll.”

“Thay vì Heckle?” Gina lắc đầu. “Mình có thể nói họ chưa từng tách rời.”

“Không, thay vì Hyde.”

“Mình đã nghĩ Hyde là một con quái vật.”

“Giữ cái nhìn gần gũi với Jekyll trước đây,” Tess nói. “Đặc biệt nếu tiền bạc và một chút vị dĩnh đáng đến.”

“Có lẽ cậu nên cho anh ấy một cơ hội khác,” Gina nói. “Ý mình là, anh ấy thật lòng thích cậu – ” cô ngừng lại khi Tess tặng cho cô một ánh nhìn mỉa mai “ – à, ít nhất một phần thời gian, và đêm qua hẳn là rất ngoạn mục hoặc là cậu đã không quan tâm điều anh ấy làm, và cậu cũng thích chiếc xe nữa.” Gina nhún vai. “Mình sẽ theo nó.”

Tess nhìn cô đầy hoài nghi. “Cuộc sống cần nhiều thứ hơn tình dục và một chiếc xe đẹp.”

“Ừm, đúng. Nhưng không nhiều lắm.”

Tess nhượng mắt nhìn Gina trong sự phẫn nộ giật mình, chỉ để thấy cô đang tươi cười với mình. Nụ cười đầu tiên cô thấy ở Gina kể từ khi họ tới Kentucky, nên cô cười lại, khuấy khuấy rằng Gina đang thể hiện vài dấu hiệu hồi phục.

“Cậu là một phụ nữ tốt, DaCosta,” Tess nói, ôm Gina. “Nhưng chúng ta cần phải làm việc với trái tim cậu. Cậu không có gì.”

“Mình đang luyện tập trở thành một người cứng đầu.” Nụ cười của Gina nhạt dần. “Không có nghĩa là mình sẽ không có một.”

Tess cau có. “Nghe này, mình có ý như vậy khi mình bảo cậu rằng vụ bữa tối không thành vấn đề, nhưng mình cũng đã bảo cậu rằng khao khát Park Patterson là một ý tưởng tồi.”

“Mình biết,” Gina nói. “Đừng lo về mình nữa. Cậu có đủ những rắc rối phải lo rồi.”

“Đấy là sự thật,” Tess nói, rồi cả hai người quay trở lại ngôi nhà, chìm đắm trong sự ảm đạm.

Bữa trưa không tốt tí nào.

Đồ ăn, dĩ nhiên, không chë vào đâu được, vì Henderson phụ trách phần đó. Nhưng thậm chí Henderson cũng không cứu được cuộc nói chuyện giữa Nick và Tess.

“Chỉ cần bảo anh đã làm sai chuyện gì,” Nick nói trong hơi thở, cố gắng không gây chú ý để không ai biết họ đang cãi vã.

“Tôi không muốn nói về chuyện đó,” Tess nói.

“Nếu em không nói về chuyện đó, ắt hẳn là anh sẽ lặp lại. Mặc dù anh sẽ xuống địa ngục nếu anh biết điều gì tồi tệ về chuyện chúng ta làm tình cả đêm qua.”

“Không phải đêm. Buổi sáng,” Tess nói.

“Chúng ta đã không làm tình vào buổi sáng.”

“Đúng,” Tess nói. “Thế đấy.”

“Nếu em muốn làm tình, chỉ việc nói. Anh có phải người đọc ý nghĩ đâu.”

“Tôi không muốn làm tình. À, thật ra tôi đã muốn, nhưng không phải chuyện đó.”

“Hả, vậy cái gì?”

“Rắc rối à, Jamieson?” Welch kêu từ đầu bàn kia.

“Không có gì,” Nick nói lại, mỉm cười. “Chỉ là đang thích thú một bữa ăn tuyệt vời nữa, thưa ngài.”

“Anh thật kinh tởm,” Tess nói với Nick.

“Anh đã làm gì?” Nick hỏi, nhưng cô quay khỏi anh và trò chuyện với người đàn ông bên cạnh.

Tess xoay sở để giữ sự lạnh nhạt suốt buổi trưa và tới lúc đọc sách, nhưng rồi tính hiếu kỳ làm cô thấy tốt hơn. Trong phòng khách, Henderson đã sắp hàng những chiếc ghế gỗ walnut chạm khắc, chỗ ngồi của họ được phủ tấm thảm thêu màu xanh biển và nâu, để nơi đó trông như hội trường diễn thuyết được thiết kế bởi Architectural Digest. Những cái ghế đã đẩy những người có địa vị, uy tín và các thợ may thật sự tốt, khiến Tess băn khoăn tại sao Welch lại chọn những vị khách này. Họ có địa vị quá cao, hiển nhiên là không như ông ta, ông ta hài lòng một cách cộc cằn khi thấy họ ở đó. Chỉ một điều cô có thể nghĩ được là ông ta đang câu họ để thúc đẩy cuốn sách của ông ta, một động cơ không chắc chắn cho một hình tượng văn học.

“Sao Welch cần những người này?” Tess hỏi Nick, quên rằng mình đang diên tiết với anh.

“Em yêu, mọi người đều cần những người này,” Nick nói. “Có hai thượng nghị sĩ và một thống đốc ở đây.”

Tess quắc mắt. “Em biết rồi. Cái đó thì can hệ gì đến văn học?”

“Chả có gì.” Nick tư lự trong một suy nghĩ, và Tess biết anh đang vận hành bánh xe phân tích. “Anh nghĩ đó là về giao tiếp đại chúng. Anh nghĩ Welch muốn đi xa hơn nghề viết văn. Anh đã quan sát ông ta cả dịp này, và anh nghĩ ông ta sẽ đi theo một sự nghiệp chính trị. Anh đã nói chuyện với Tricia Sigler về Decker lúc trưa nay, và đó là nơi yêu cầu lý lịch cao, nhiều bậc phụ huynh có thể lực gửi con cái mình đến đó, và ông ta đã dính chặt với Bob O’Donnell cả cuối tuần – ”

“Bob O’Donnell?”

“Đảng Cộng hòa ở Kentucky,” Nick nói. “Anh nghĩ Welch tự thấy mình như một người gánh vác tiêu chuẩn phe cánh hữu. Và em biết không, đấy không phải là ý tưởng ngu ngốc. Không phải là thời điểm tệ cho một người siêu bảo thủ thắng tiến. Đang có vài phản ứng dữ dội chống lại các nhà lãnh đạo Dân chủ. Và ông ta vẫn còn khá trẻ. Nhiều thời gian để bắt đầu sự nghiệp chính trị. Một ghế Thượng nghị sĩ sẽ là một sự thăng tiến tốt cho ông ấy.” Nick thoải mái dựa vào ghế. “Cũng là do quan tâm đến một bí ẩn khác nữa, giờ đó là điều anh đang nghĩ. Park đã bảo anh rằng Welch không ưa cha cậu ấy, Kent Patterson, và không đời nào ưa, vậy tại sao ông ta lại thắt đai và mời chúng ta ăn tối?”

“Tại sao?” Tess hỏi, hoàn toàn bối rối.

“Bởi vì Kent có địa vị trong các tầng lớp xã hội điều mà Welch cần nếu muốn được bầu chọn,” Nick nói ngay lập tức. “Kent biết tất cả những người có tiền sẽ thích quan điểm chính trị của Welch. Kent có thể là một luật sư tồi, nhưng ông ấy biết mạng lưới truyền thông ra sao. Vậy nên Welch mời Park và anh đến đây để xem liệu bọn anh có chút đầu óc nào để thực hiện vài vấn đề luật pháp cho ông ấy. Sau đó ông ấy có thể đưa cho bọn anh bản hợp đồng để liên kết với Kent.” Nick lắc đầu trong sự vui thích. “Em biết không, anh đang bắt đầu thích Welch hơn nhiều.”

“Em đang bắt đầu thích ông ta ít hơn nhiều,” Tess nói. “Tất cả mớ này. Chuyện gì đã xảy ra với những ngày tốt đẹp xưa kia khi những người đàn ông da trắng giàu có chỉ việc mua đường tới văn phòng?”

“Lạm phát,” Nick nói. “Không ai giàu theo kiểu ấy nữa.” Anh mỉm cười với Tess. “Em biết không, anh nợ em vì dịp này. Welch thật sự thích em, và chuyện đó sẽ tốt cho anh.” Anh vỗ lên vai Tess, và về mặt cô phần nộ nhìn anh. “Không, anh thật lòng có ý đó. Anh đã quan sát hai người lúc trưa. Ông ta thích khoảng thời gian khó khăn em dành cho ông ta như việc em thích dành nó cho ông ta vậy. Anh sẽ ghen trừ việc anh biết em phát điên vì anh.”

“Đây là đêm qua, giờ là ngày hôm nay,” Tess nói, nhưng anh nhăn nhó cười với cô một cách tự tin. Cô nhìn ra ngay vừa lúc thấy Welch bước vào phòng để diễn thuyết.

Ông ta thật bệ vệ khi đứng đằng sau bục gỗ walnut đồ sộ mà Henderson đã đặt cuối phòng, và rồi ông ta bắt đầu nói về những tàn phá của chủ nghĩa tự do và bình đẳng giới đã tác động tới đất nước, một điều hiển nhiên là ông ta đang nói với hầu hết những thính giả muốn linh hội. Cũng hiển nhiên là Nick, như thường lệ, ủng hộ tiền bạc. Welch đang chuẩn bị để bước vào chính trường.

“Mình không thích chuyện này,” Gina thì thầm với cô.

“Mình biết,” Tess thì thầm lại. “Mình biết.”

“Nếu các bạn nghe những người đó,” Welch đang nói, “các bạn sẽ nghĩ cuộc đời chỉ là một câu chuyện thần tiên nơi mà mọi người đều tốt và lương thiện và những thứ thành ra là hạnh phúc mãi mãi về sau. Nhưng bạn biết đấy, tôi luôn hồ nghi về mấy vụ hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau đó. Anne Sexton không phải là người duy nhất thắc mắc về chuyện gì xảy ra khi những con gà về chuồng tìm chỗ ngủ.” Ông ta lặng lẽ cười và rồi bắt lấy ánh nhìn của Tess. Cô lè lưỡi vào ông ta, và ông ta lại cười thầm, nhưng lần này hình như có vẻ bồn chồn trong nụ cười đó.

“Vậy nên cuốn sách của tôi viết về điều xảy ra sau hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau,” Welch nói. “Đây là lý do nó được gọi là Tiếp sau mãi mãi. Phần mở đầu là chuyện cổ tích về một người phụ nữ trẻ sống trong những năm sáu mươi. Tên cô ấy là Cinderellen – ” những thính giả khúc khích một cách lịch sự “ – và cô ấy kiếm được hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau theo một cách hoành tráng. Đây là cái kết chuyện thần tiên.”

Sau đó Welch bắt đầu đọc một cảnh trong đó nữ anh hùng của ông đứng lên trong một vũ hội và diễn thuyết bênh vực tâm quan trọng của môi trường hơn là kinh tế, bài diễn thuyết ngay tức khắc đã chiếm được trái tim một hoàng tử, và trái tim Tess ngừng đập. Không chỉ vì giọng điệu cạnh khốc mà Welch sử dụng – giọng điệu làm cho nhiều người trong đám thính giả ban đầu mỉm cười trong niềm thích thú mỉa mai và sau đó bật cười trong sự chế nhạo không thể nhầm lẫn – mà những lời lẽ đó, những từ ngữ quá quen thuộc với cô đến nỗi cô đã lặp lại chúng một cách yên lặng cùng lúc với Welch khi ông ta đọc, và kết thúc với: “Và từ đó Cinderellen cùng hoàng tử tìm kiếm sự tốt đẹp mỗi ngày và cố gắng chắc rằng họ là một phần trong việc tạo nên điều đó.”

Một trận cười lớn nổ ra, và Tess cảm thấy căn phòng nhào xuống quanh mình khi toàn bộ cơ thể cô đi từ nóng bừng tới giận dữ. Ông ta đang kể câu chuyện CinderTess, câu chuyện của Lanny, và mua vui cho mọi người bằng nó. Nó là câu chuyện của cô, và ông ta đang nhục mạ nó, nhục mạ cô và mọi thứ cô tin tưởng. Cô quá yên lặng với cơn thịnh nộ bị kìm nén đến nỗi Nick quay lại xem có chuyện gì.

“Tess?” anh thì thầm.

Cô lắc đầu, cố gắng sắp xếp những ý nghĩ của mình.

Welch đã tiếp tục câu chuyện của Cinderellen ba mươi năm sau. Cô nàng bị ngập ngụa bởi những món tiền vay không trả, bị kéo vào những người nghèo khổ cô đang cố giúp đỡ, không thể giữ công việc kiếm ăn nhỏ bé của mình tiếp tục vì giới hạn môi trường và được san sẻ gánh nặng bởi một hoàng tử người hóa ra là một gã ngốc nhạt nhẽo không tưởng. Khi đám thính giả gật gù, thích thú những thảm họa được mong đợi xảy đến với cô nàng anh hùng ngây thơ đó, Tess nhắc mình thở sâu, tập trung, làm bất cứ điều gì để kiểm soát cơn cuồng nộ đang tăng ngập tràn trong cô bởi vì Welch đang kể câu chuyện của cô.

Câu chuyện của Lanny.

“Em sẽ giết lão ta,” cô lầm bầm trong hơi thở, điều nhắc Nick giữ cô im lặng.

Welch kết thúc đoạn đó với bài diễn thuyết về sự giải phóng của Cinderellen: cô nàng phát điên và sẽ không tiếp tục nữa. Sau đó Welch dừng lại để phác thảo sự biến đổi của Cinderellen. Cô hợp lý hóa công ty của mình bằng cách từ bỏ công nhân và tiết kiệm được một bọc tiền nhờ việc không giúp đỡ người nghèo, nhưng thế là chưa đủ. Cô đến chỗ bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi nhất và để ông ta biến đổi mình thành một nàng xinh đẹp ở vũ hội. Sau đó cô diễn lại câu chuyện của mình. Nhưng lần này, cô sẽ làm nó đúng đắn, sử dụng tất cả những thứ đàn bà của mình. Cảnh cuối cùng ông ta đọc là một trò cảm dỗ hài hước trong đó Cinderellen sử dụng vẻ đẹp mới phục hồi mới tinh để dụ dỗ người đứng đầu Cục bảo vệ môi trường (EPA,US) nhằm miễn thuế kiểm soát môi trường cho công ty của cô, lôi kéo ông ta bằng một bài thuyết trình về tầm quan trọng của thương mại hơn môi trường trong khi cô ban đầu thì trượt qua bàn làm việc của ông ta và rồi đến thân thể ông ta. Khi một phần sự châm biếm kết thúc, một sự bắt chước hoàn hảo bài diễn thuyết nguyên gốc của Cinderellen. Mọi người ngã ra khỏi ghế vì cười.

Tess mất trí bởi cơn thịnh nộ.

“Chuyện gì vậy?” Nick cúi xuống gần hơn khi mọi người vỗ tay tán thưởng vào lúc kết thúc buổi đọc sách. “Em ổn chứ?”

“Không,” Tess quay qua anh. “Chúng ta phải ngăn ông ta lại. Lão ta không thể xuất bản cuốn sách đó.”

“Tess,” Nick nói một cách cảnh giác. “Em sẽ không ngăn cản. Đó là sách của ông ấy.”

“Không phải. Lão ta ăn cắp nó.”

Nick nháy mắt. “Không. Đừng nói với anh chuyện này.”

Tess lắc đầu. “Ông ta đạo văn. Em biết câu chuyện đó. Nó không phải là của ông ta.”

“Được rồi.” Nick đóng cửa phòng đọc của Welch sau lưng Tess, Park và Gina. “Giải thích cho anh đi.”

Tess quăng một cái nhìn thờ ơ dò dẫm quanh căn phòng, nơi khoe ra những thanh nẹp đắt tiền, những tấm thảm kiểu phương đông, một bộ sofa lớn bằng da và đồng cùng những cái kệ tầm thường chứa sách bọc da trên mấy cái giá gỗ walnut phủ lớp kính đẳng trước. Tiền bạc, cô nghĩ. Luôn luôn quay lại chuyện tiền bạc.

“Tess?” Nick thúc giục.

“Ông ta đạo văn,” cô trả lời. “Phần mở đầu về Cinderellen? Ông ta đã ăn cắp nó. Từng từ một, toàn bộ. Ông ta đã ăn cắp nó.”

“Sao lại có người chôn mớ rác ấy?” Nick hỏi. “Nó quá tệ. Phần hay đến sau cơ. Anh chỉ hi vọng mấy nhà phê bình chuyển nhanh qua mớ rác ấy để tới phần hay.”

“Anh không nghe em,” Tess nói. “Nó không đời nào tới được với các nhà phê bình. Ông ta đạo văn, và em sẽ cản ông ta.”

“Không!” Nick và Park nói cùng lúc, và Gina nói một cách mềm mỏng, “Ồ, không,” Sau đó Nick kéo Tess xuống cái ghế da đen rồi ngồi lên bàn trước mặt cô.

“Đấy là một ý kiến không hay,” anh nói.

“Sao không?” Tess sẵn giọng.

Park khịt mũi. “Bởi vì có nhiều tiền đang bị đe dọa ở đây, đó là lý do không được.”

Nick giơ tay lên. “Cậu sẽ để tớ lo chuyện này chứ?” anh nói với Park. “Được chứ?” Anh quay lại với Tess. “Là như thế này. Chúng ta đang là khách trong nhà ông ấy, và giờ em muốn buộc tội ông ấy ăn cắp ý tưởng. Anh biết em sẽ thấy việc này khó hiểu, nhưng nó có vẻ không phù hợp trong bất cứ hoàn cảnh nào.”

“Vứt sự phù hợp xuống địa ngục cho rồi,” Tess nói. “Đây là một vấn đề đạo đức. Không, còn hơn vấn đề đạo đức. Đó là cuộc đời em mà ông ta đang coi như rác. Đó là mọi thứ Lanny từng dành cho em, và em sẽ đương đầu với ông ta.”

“Đương đầu với anh trước đã,” Nick nói.

“Đừng để cô ta nói với cậu về chuyện này,” Park cảnh cáo.

Tess yêu cầu Park. “Sự thật là ông ta đã đánh cắp một phần cuốn sách đó không ảnh hưởng gì đến anh sao? Anh là một luật sư. Anh phải giữ gìn pháp luật.”

“Đấy là việc của cảnh sát,” Park nói. “Đừng làm bọn tôi lúng túng. Bọn tôi kiếm ra nhiều tiền. Và bọn tôi sẽ tiếp tục kiếm nhiều tiền nếu cô giữ miệng về việc đạo văn.”

“Tôi không tin chuyện này,” Tess nói. “Anh muốn ông ta chạy thoát với nó.”

“Chờ một chút,” Nick nói. “Bọn anh thậm chí không biết ông ta chạy thoát với cái gì. Giải thích đi.”

“Ôi, tuyệt,” Park nói.

Tess bắn anh ta bằng một cái nhìn dơ bẩn, rồi tập trung vào Nick. “Khi em khoảng tám tuổi, nhà em sống ở một khu gần Yellow Springs. Ở Ohio.”

“Anh biết Yellow Springs ở đâu,” Nick nói. “Tiếp đi.”

“Lũ hippy,” Park xen vào.

“Đó là một khu tốt,” Tess tóe lửa. “Dù sao thì, một ngày không lâu sau khi gia đình em đến đó, một người đàn ông xuất hiện.” Cô cắn môi, cảm giác trống rỗng nơi bụng ngày càng tăng khi cô nhớ lại Lanny đã đặc biệt thế nào và làm sao mà Welch lại chiếm đoạt câu chuyện của ông ấy. “Ông ấy thật sự kỳ diệu,” cô nói. “Hắn là ông ấy mới hơn hai mươi. Một người vạm vỡ to lớn.” Cô mỉm cười. “Em đã nghĩ ông ấy là một ngọn núi. To lớn và vững chắc với mái tóc nâu và bộ râu lớn màu nâu. Đôi tai lớn. Mọi thứ về ông ấy đều lớn hơn bình thường.”

“Tuyệt,” Nick nói. “Đi vào vấn đề đi.”

“Tên ông ấy là Lanny.”

“Chuyện này quan trọng không?” Park hỏi. “Vì Gina và tớ đang lỡ tiệc cocktail.”

“Im đi, Park,” Nick nói.

“Ông ấy đã kể cho em câu chuyện y hệt,” cô nói. “Phần mở đầu. Từng từ một, đó là câu chuyện của Lanny.”

“Và em vẫn nhớ nó sau ba mươi năm?” Nick hỏi. “Thôi nào.”

“Ông ấy đã kể đi kể lại trong cả mùa hè,” Tess nói. “Mỗi lần kể, ông ấy thêm vào điều gì đó, một nhiệm vụ khác mà nữ anh hùng phải làm, một vấn đề khác cô ấy phải giải quyết, và nó trở nên thật dài. Khi ông ấy bỏ đi vào cuối mùa hè, ông ấy đã viết tất cả ra cho em, và Elise đã đọc các phần của nó cho em mỗi đêm trong suốt hai năm gia đình em sống ở đó. Em thuộc nằm lòng từng phần của nó.” Cô trừng trừng nhìn Nick. “Và gã nhà văn Mỹ xuất sắc của anh đang đọc câu chuyện y hệt. Em có thể nhắm từng đoạn cùng với ông ta. Ông ta đã ăn cắp câu chuyện ấy.”

“Ai là Elise?” Nick hỏi, bối rối.

“Mẹ em.”

“Và bà ấy đọc cho cô câu chuyện về Ellen này?” Park nói. “Tôi không tin.”

“Không. Chuyện của tôi là về CinderTess.”

Park đảo tròn mắt.

“Lanny đã viết câu chuyện đó cho em,” Tess nói với Nick, lơ Park đi. “Welch đã đánh cắp nó, và em sẽ –”

“Em chắc không, Tess?” Nick nói. “Việc này nghiêm túc đấy.”

“Em đã bảo anh,” Tess nói. “Ông ấy viết nó cho em. Nó là câu chuyện của em. Và kết thúc Lanny luôn luôn nói, ‘Và CinderTess cùng hoàng tử luôn tìm kiếm điều tốt đẹp nhất mỗi ngày và chắc chắn rằng họ có một phần trong việc tạo nên điều đó’” Cô chăm chăm nhìn Nick một cách bướng bỉnh. “Đấy chính xác là điều Welch đã kết thúc phần đọc cho chúng ta.”

“Có thể là tương tự,” Nick nói miễn cưỡng. “Vậy nên em nói rằng Welch đang sử dụng những phần của câu chuyện y hệt ấy.”

“Không,” Tess nói. “Ông ta đang sử dụng toàn bộ câu chuyện y hệt ấy. Từng từ một. Và thậm chí tệ hơn là, ông ta dùng nó mua vui. Ông ta làm chuyện của em nghe ngu ngốc và...” Cô ghen thối và cố gắng hạ nhiệt. “Xem này, chuyện CinderTess rất quan trọng đối với em. Thực tế, đôi khi em nghĩ nó có nhiều ảnh hưởng đến em còn hơn là cha mẹ. Em biết Lanny đã làm.” Cô dừng lại và nhìn Nick, hàm cứng lại với quyết tâm. “Em biết nó nghe trẻ con với anh, nhưng về cơ bản, Lanny đã dạy em cách sống cuộc đời mình như thế nào với câu chuyện đó, và em sẽ không để vài gã bảo thủ già cỗi với cái đầu học giả xoay nó ra thành một bài đả kích bất bình đẳng giới. Em sẽ nói chuyện với Welch.”

“Chờ chút.” Nick khoanh tay lại và nhìn chăm chăm vào cô trong sự phẫn nộ. “Để anh nói cho rõ. Lý do em luôn đắm đuối vào cấu trúc giới là vì một người đàn ông đã kể cho em một câu chuyện thần tiên?”

“Bộ anh chưa từng có cuốn sách nào khi anh còn nhỏ tác động đến anh như thế à?” Tess hỏi. “Anh biết đấy, như Thọ sản thỏ? Tình yêu là điều làm anh có thật?”

“Người ta nên cẩn thận hơn với những thứ họ đọc cho con mình,” Park nói. “Vài thứ nghe thật nguy hiểm.”

“À há, chỉ là trẻ con không bắt kịp Tạp chí phổ Wall, Park,” Tess nảy lên. “Chúng dạy dỗ còn sâu sắc hơn người lớn.” Cô quay lại với Nick. “Nhưng điều quan trọng là ông ta đã lấy câu chuyện này và lộn ngược nó. Như thể ông ta viết lại The Little Engine That Could thành ra couldn’t.”

“Tôi có cuốn ấy,” Park nói.

“Em cũng vậy,” Gina nói.

Park mỉm cười với Gina. “Đấy là cuốn sách hay phải không?”

“Chính xác!” Tess nói trước khi Gina có thể đề cập tới bất kỳ sở thích tuổi thơ nào. Cô quắc mắt với Park. “Anh sẽ không giận nếu có ai ăn cắp cuốn sách đó và làm cái xe lửa hỏng?”

Trông Park giật mình. “À, có. Nhưng đó không – ”

“Ừ, đó là lý do tôi tức giận,” Tess nói. “Ông ta không chỉ ăn cắp câu chuyện của Lanny, ông ta làm nó nghe... ngu si. Ngốc nghếch.”

“Nó ngu ngốc,” Nick nói.

“Không phải. Không nếu anh là một đứa bé con. Và vẫn không nếu anh có chút giá trị nào đấy.”

“Ôi, chết tiệt, đừng bắt đầu chứ,” Nick nói. “Để anh nghĩ về chuyện này.”

Park ngồi xuống cạnh anh trên mép bàn. “Đừng bắn khoăn.” Anh ta quay qua Tess. “Đây là một bản thảo viết tay, phải không? Chưa được xuất bản dưới bất kỳ hình thức nào?”

“Đúng. Nhưng đấy không – ”

“Và chuyện đó là vào những năm sáu mươi?” Park hỏi.

Tess nhả mồm. “Khoảng sáu lăm hay sáu sáu. Tôi không chắc.”

“Vậy thì tính hợp pháp không thành vấn đề,” Park nói. “Theo luật bản quyền 1976, mọi tác phẩm tự động có bản quyền ngay khi nó được viết ra. Nhưng trước đó, nghĩa là những năm sáu mươi, chúng ta sử dụng luật 1947 – nói rằng những tác phẩm không được tạo ra với mục đích thương mại phải được đăng ký với văn phòng bản quyền, và tôi không tưởng tượng được ông bạn hippie của cô đã làm thế. Dĩ nhiên, vì ông ta

đã viết nó ra và đưa một bản cho mẹ cô, thứ có thể được xem như một ấn bản, nhưng không đủ để loại bỏ nó khỏi một giả định không thiên vị là nó được phát hành công khai. Tôi nghĩ Welch được bảo hộ.”

Tess lắng nghe anh ta mở miệng và rồi quay qua Nick. “Đây là Park? Cuốn từ điển luật sống này là Park?”

Nick nhún vai. “Anh đã bảo em – không ai biết luật hợp đồng rõ như Park.”

Park tiếp tục như thể không nghe họ. “Thêm nữa, một phần luật 1976 nói rằng đạo văn chỉ là vấn đề khi một tác phẩm mới ảnh hưởng đến tiềm năng tiêu thụ của tác phẩm còn nghi vấn. Thẳng thắn mà nói, từ những gì tôi nghe được, không có tiềm năng tiêu thụ nào cho mấy lời ngớ ngẩn trẻ con đó. Thực ra, nếu sách của Welch làm nên điều gì ghê gớm, ông bạn hippie của cô có thể có lợi nhuận thật bởi vì có lẽ sẽ có một nơi tiêu thụ đồng vợ vấn của ông ta. Ngoài ra, Welch không thể giữ bản quyền một thứ thuộc về người khác ngay cả khi ông ta sử dụng nó trong một cuốn sách có bản quyền. Nên ông bạn của cô vẫn có thể đòi bản quyền cho câu chuyện cũ của mình và xuất bản nó.” Park ngừng lại, thỉnh linh bởi một ý nghĩ. “Tôi tự hỏi liệu ông ta có đại diện cho ai không. Cô đã nói tên ông ta là gì?”

“Tôi không quan tâm luật viết gì,” Tess nói, phục hồi từ cơn sốc do sự sắc sảo đột ngột của Park. “Tôi biết Welch đã ăn cắp nó và thế là sai. Nó thuộc về Lanny. Điều cuối cùng ông ta có thể làm là dành cho Lanny sự công nhận Lanny tuyệt vời.” Cô đứng lên. “Và tôi sẽ nói với Welch – ”

“Không! ” hai người đàn ông lại nói.

“Chờ đã,” Nick nói. “Chờ cho đến khi Park và anh có thể xem xét kỹ chuyện này.”

Park cau có. “Tại sao? Tổ đã nói với cậu, tính hợp pháp không là vấn đề – ”

“Ừm, có lẽ có một vấn đề đạo đức,” Nick nói. “Đặc biệt nếu một ngàn người hippie cũ nổi khùng bắt đầu viết những thứ chết chóc và gửi chúng từ những chiếc Mercedes của họ.”

“Ôi, coi nào,” Park nói. “Tất cả từ một khu Ohio nhỏ bé?”

“Ông ấy chuyển đi,” Nick nhắc anh ta. “Ông ấy ở lại một thời gian và rồi chuyển đi.” Anh quay qua Tess. “Ông ấy ở lại đó bao lâu?”

Tess nhún vai, vẫn sôi sục bởi cơn giận. “Chỉ trong một mùa hè. Nhưng mà, ai quan tâm về Lanny? Hãy bảo vệ gã Norbert Welch xuất sắc và hàng triệu đô của gã trước đi.”

“Tess, tập trung nào,” Nick kiên trì. “Về Lanny. Có những người khác nghe mấy câu chuyện đó không?”

“Dĩ nhiên,” Tess nói. “Có nhiều trẻ con ở đây. CinderTess là một trong những chuyện kể trước giờ ngủ của bọn em trong mùa hè ấy.”

Nick cau mày. “Ông ấy đã đến đâu khi bỏ đi? Đến một vùng khác hả?”

“Em không biết. Thậm chí em không biết nơi ông ấy đến tiếp theo. Pennsylvania, có thể.”

“Vậy thì ông ấy có thể mang câu chuyện này đi khắp cả nước,” Nick nói. “Hàng ngàn người có thể đã nghe nó.”

Tess mỉm cười, hân hoan vì một khúc ngoặt mới trong sự việc. “Ha. Hãy nghĩ về tất cả bọn họ ngoài đây, chờ đợi tấn công khi thứ này được đưa ra các nhà sách.” Cô nhìn hai người đàn ông một cách nghiêm túc. “Chúng ta phải cản Norbert Welch. Vì sự tốt lành của chính ông ta.”

“Không,” họ lại nói, nhưng sự dữ dội không còn nằm trong giọng điệu, Nick trông tự lự, Park trông bị phiền phức.

“Chúng ta có thể tạm để yên chứ?” cuối cùng Park nói. “Welch sẽ chưa xuất bản thứ chết chóc đó vào ngày mai. Chúng ta có thể chờ một thời gian và đưa ra vài cân nhắc ban đầu?”

“Và rồi chúng ta sẽ cản ông ta?” Tess sáng giọng.

“Có thể,” Nick nói. “Nghe này, chúng ta không muốn đâm đầu vào chuyện gì ở đây. Có nhiều thứ chi phối. Vấn đề cộng sự của anh, là một. Nếu cuốn sách đó không được xuất bản, anh sẽ ra đi trong sự ghê lạnh.”

Tess nhìn anh trong sự khinh ghét. “Tôi không thể tin anh là một gã cứng đầu đáng khinh. Tôi nên biết anh không phải là hoàng tử.”

Park nhìn anh trong sự khinh ghét tương đương. “Cậu cứ phải mang cô ta, phải không? Cứ phải là Tess.” Anh ta lắc đầu và rời khỏi phòng.

Gina nhìn sau lưng anh ta một cách khổ sở, quay lại nhìn Tess cũng với sự khổ sở tương tự, và rồi theo chân Park.

Nick thở dài. “Sẽ chẳng có gì là tốt cho chúng ta nếu lao ra gào thét xung quanh ‘Đồ đạo văn’ giữa đám đông. Hãy nghỉ chút đi và để anh nghĩ chuyện này.”

“Đến thứ hai,” Tess nói. “Em sẽ cho anh đến thứ hai. Sau đó em sẽ nói chuyện với Norbert Welch, và nếu ông ta không hiểu lý lẽ, em sẽ gây sức ép.”

“Em thật là một người hẹn hò vui vẻ quỷ quái,” Nick nói.

“À, em sẽ không lo về điều đó, vì em sẽ không bao giờ đi đâu với anh nữa.” Với câu nói đó Tess bước thình thịch khỏi phòng.

“Viết điều đó ra cho anh,” Nick gọi sau lưng cô. Rồi anh dựa lưng vào ghế và lầm bầm.

Tess tự khen mình với việc hành xử đủ lễ độ với Welch khi cô nói tạm biệt chiều hôm sau. Nick, dĩ nhiên, còn hơn là lễ độ, ngay cả khi Welch ân cần bảo với anh là cần nhiều thời gian hơn để xem xét hợp đồng.

“Tôi sẽ gọi anh trong tuần tới, Jamieson,” ông ta nói, lắc tay anh và hoàn toàn lờ đi một gã Park lúng túng. “Có thể chúng ta sẽ ăn tối. Mang Tess theo. Tôi thích cô ấy.”

“Chúng tôi sẽ vui lòng, thưa ngài,” Nick nói, tự hỏi anh sẽ nói chuyện với Tess thế nào trong một bữa tối kinh doanh dài dặc khi mà cô vừa thề rằng sẽ không gặp lại anh.

Trong lúc đó Tess đang chào tạm biệt với người đàn ông duy nhất trong ngôi nhà này cô vẫn còn trò chuyện. “Tôi thật lòng thích ngắm nhìn ông dịp vừa rồi, Henderson,” cô nói, rồi kiễng chân hôn lên má người đàn ông lớn tuổi đó. “Ông thật kỳ diệu.”

“Cảm ơn, cô Newhart,” Henderson bình thản nói.

Khi họ vào xe, Nick nhăn nhó với cô. “Em sẽ làm cho người đàn ông có nhiều ý nghĩ đấy.”

“Ít nhất ông ấy không ăn cắp chúng từ ông chủ mình,” Tess nói, và Nick ngậm miệng. Cô ấy thật vô vọng. Ngủ với cô thật là tuyệt vời, ừm, còn hơn cả tuyệt vời, và anh quan tâm đến cô, nhưng cô sẽ dìm chết sự nghiệp của anh bất kể anh làm gì. Dù anh muốn cô bao nhiêu, dù anh thích được ở bên cô bao nhiêu, anh sẽ phải ngừng liên lạc với cô.

Điều đó cũng không hại gì, vì cô đã bảo anh rằng cô sẽ không đời nào nói chuyện với anh nữa. Lần cuối cùng cô nói thế với anh, mất hơn một tháng anh mới làm cô nói chuyện lại với mình. Anh không có thời gian lãng phí kiểu ấy với bất cứ người phụ nữ nào, đừng nói là với một người ám sát sự nghiệp.

Nửa giờ trôi qua mà Tess không nói gì, Nick lén liếc nhìn cô. Cô đang trừng trừng vào khoảng không.

“Giờ thì có chuyện gì?” anh hỏi.

“Em cần làm gì đó cho Lanny.” Giọng Tess nghe quẩn trí. “Em cũng cần giúp Gina nữa. Anh đúng – cô ấy đang rời bỏ con đường của mình và cố kiếm việc ở nhà hát Charles. Em không biết ai ở đó, nên có một vấn đề. Nhưng trước tiên em cần về nhà và gọi vài cuộc. Em cần cố gắng tìm Lanny hoặc ít nhất là tập bản thảo, hoặc là sẽ không có ai từng nghe em nói về chuyện này.” Cô nhìn qua Nick và toàn bộ cơn giận rời khỏi ánh mắt cô. “Em biết anh ghét chuyện này vì việc làm cộng sự. Em hiểu. Thậm chí em hiểu rằng anh không thể làm gì về việc này chỉ với mình lời nói của em. Em sẽ không bảo anh rằng em sẽ tìm cái bản thảo đó để làm anh phát điên. Thậm chí chính em cũng không phát điên thêm nữa. Nhưng em muốn anh biết là em sẽ tìm nó. Em phải tìm. Nó thật sự quan trọng với em.”

“Tại sao nó quá quan trọng đến thế?” Nick hỏi. “Ông ấy là gì với em?” Anh cố giữ sự ghen tuông khỏi giọng mình bởi vì thật là kì cục khi ghen với một người đàn ông Tess đã biết khi cô ấy còn là một đứa trẻ, đặc biệt khi mà ông ta cũng chưa từng gặp lại cô ấy.

“Bởi vì em yêu ông ấy,” Tess nói, và Nick cảm thấy sự ghen tuông bùng lên bất chấp ý định tốt đẹp của mình.

“Em mới sáu – ”

Tess ngắt lời anh. “Em tám tuổi,” cô nói. “Nhưng đây không phải vấn đề. Ban đầu em chỉ ngưỡng mộ ông ấy theo cái cách trẻ con ngưỡng mộ các ngôi sao điện ảnh. Ông ấy quá to lớn, tràn đầy sức sống và đầy... tràn ngập những ý tưởng và những câu chuyện. Những câu chuyện diệu kỳ. Và sau một thời gian, ông ấy còn là nhiều thứ hơn. Như một người anh lớn, một người cha, một người mẹ và người bạn thân nhất. Ông ấy quan tâm đến em. Ông ấy lắng nghe điều em nói, như thể nó quan trọng. Ông ấy hỏi em những câu hỏi và lắng nghe câu trả lời. Và ông ấy khôn ngoan hơn bất kỳ ai quanh em. Ông ấy luôn thật sự thô lỗ và hành động như ông ấy bức mình vì phải dành thời gian cho em, nhưng không phải như thế, và ông ấy đã dạy em những điều hữu ích. Ý em là, Daniel sẽ bảo em rằng điều quan trọng là sống một cuộc đời yên lành hòa thuận với mọi thứ khác.”

“Daniel?”

“Cha em,” Tess nói. “Nhưng vấn đề là, đám trẻ trong khu có thể rất thô tục, và thật khó để sống một cuộc đời an lành khi anh có Nazis-bé-nhỏ chen ép xung quanh. Và không nói quá là em đã sợ phải chống lại nhưng em không biết làm thế nào. Vì vậy em đã hỏi Lanny, và ông ấy nói chìa khóa của đấu tranh là không bao giờ đấu tranh trừ khi động cơ hết sức mạnh mẽ đến nỗi cháu không thể chịu được mà không bảo vệ nó và những thất bại cháu sẽ trải qua là những điều cháu có thể trả để chấp nhận. Sau đó ông nói, nếu cháu quyết định đấu tranh, điều nên nhớ là cháu sẽ bị tổn thương, vì đó là điều xảy ra trong chiến đấu, vậy nên cháu cũng có thể để mình chấp nhận nó ngay từ đầu và rồi bất kể khi nào nó diễn ra.”

“Lời khuyên tuyệt vời cho một đứa trẻ,” Nick nói, ráng để không nghe gắt gỏng như anh đang cảm thấy.

“Đây là lời khuyên tuyệt vời cho bất cứ ai,” Tess nói. “Thật sự thì em đã đi xa khỏi hầu hết những điều đúng đắn bởi vì em đã không bận tâm nhiều về điều chúng đang quấy rầy em. Và khi em đấu tranh, em đã không bận tâm vì em biết dù sao thì mình sẽ bị khuấy đảo lên. Sau vài lần, những đứa trẻ khác hầu như để em yên. Đây luôn là cách của Lanny. Ông ấy bảo em điều tốt đẹp, những điều thật hiệu quả. Như câu chuyện CinderTess. Bất kể ông ấy thay đổi nó bao nhiêu, nó luôn kết thúc bằng một hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau thực sự đến từ việc cố gắng làm thế giới trở thành nơi tốt đẹp hơn. Và đó là thứ Welch đã chế nhạo. Ông ta chế nhạo Lanny. Khi ông ta làm thế, ông ta chế nhạo tất cả mọi điều em tin tưởng.” Tess quay ra đối mặt với Nick. “Em phải đấu tranh cho chuyện này. Và em biết em sẽ bị thương. Em biết Welch mạnh mẽ hơn em, giàu có hơn em, và nhiều sức mạnh hơn em. Và em biết anh sẽ giúp ông ta, không phải em. Nhưng em không thể bỏ qua Lanny. Em không thể bỏ qua mọi điều em tin tưởng.”

Nick im lặng một lúc. “Coi này,” cuối cùng anh nói. “Nếu chuyện này quan trọng đến vậy với em, anh sẽ giúp.” Tess chớp mắt. “Thế còn bản hợp đồng?” Nick nhún vai. “Anh cần biết mọi điều có thể về cuốn sách chết tiệt đó nếu anh có hợp đồng. Và nếu thật ông ta đã ăn cắp, anh cần biết.” Nick dừng lại một chút, thử tưởng tượng sự kinh hoàng mà vụ đạo văn thật sự có thể tạo nên. Có lẽ anh nên vui mừng vì Tess đã phát hiện sớm, trong khi anh có thể kiểm soát nó. “Vậy thỏa thuận thế này. Anh sẽ giúp khi em cần giúp đỡ, và anh sẽ ở ngoài cuộc để em có thể làm vụ này theo cách của mình. Được chứ?”

Cô không nói năng gì, và anh liếc nhìn cô. “Tess?”

“Còn hơn là được nữa,” cô nói. “Em đã quên mất anh có thể như thế này. Em đã quá chán ngán phần mọi-cách-cho-thành-công của anh đến nỗi quên mất phần này.”

“Đó là anh, một người đàn ông nhiều lớp,” Nick nói.

“Cảm ơn,” Tess nói. “Cảm ơn anh rất nhiều.”

“Được rồi,” Nick nói. “Cứ coi nó như món quà chia tay.”

Họ hoàn thành chuyến đi trong những ý nghĩ của riêng mình, và Nick gần như bắt mình cam chịu để không bao giờ ở bên cô nữa. Đó là một kế hoạch lo-gic, cực kỳ hợp lý, anh không biết tại sao mình đang cố tìm ra lỗ hổng trong đó.

Khi họ lên tới cầu thang tầng ba tới căn hộ của cô, anh tin rằng mình đang làm điều đúng đắn. Chỉ cần thả đồ đạc của cô xuống và thoát đi. Chỉ việc đi khỏi.

“Nghe này, anh không thể ở lại...” anh bắt đầu, khi họ đến gần đầu cầu thang lên tầng của cô.

“Hắn là anh không thể,” Tess nói khi đặt chân lên sàn. “Em rất vui vì anh đề nghị giúp, nhưng chúng ta sẽ không bao giờ - ”

Anh va mạnh vào cô từ phía sau khi cô đóng băng ở đầu cầu thang. Rồi anh bước vòng qua cô.

Cánh cửa phòng đã bị đá bung.

7. Chương 7

“Ôi, không,” Tess nói, và bước tới nhìn những mảnh còn lại của cánh cửa.

Nick túm lấy cánh tay cô. “Để anh vào trước.”

Người hàng xóm bên kia hành lang mở cửa phòng, nắm chặt chai bia bằng một tay và gãi cái bụng bị hở ra bởi áo chiếc phong không thể phủ kín bằng tay kia. “Căn hộ của cô bị tấn công,” ông ta nói với Tess hoàn toàn hồ hững. “Đêm qua. Tôi đã gọi cảnh sát. Chắc cô muốn gọi họ.”

“Cảm ơn nhiều,” Nick xô Tess tới ngưỡng cửa. “Rất có ích.”

Tess nói, “Cảm ơn, Stanley,” với một chút ngạc nhiên, rồi theo Nick vào trong.

Căn phòng bị đảo lộn và đảo bới. Mớ quần cộc bị vứt lung tung, đồ đạc bị xáo trộn, và tất cả những tấm nệm bị rạch nát và mẩu bông dính máu trên sàn.

“Ôi, không,” Tess lại nói, âm thanh còn nhẹ hơn hơi thở.

“Em có kẻ thù nào không?” Nick hỏi.

Tess lắc đầu. “Không phải chuyện cá nhân đâu. Lúc trước việc này đã xảy ra với mấy người khác trong tòa nhà. Không phải do em.”

“Chuyện này đã từng xảy ra mà em không cho anh biết?”

“Chúng ta đã không nói chuyện,” Tess nổi nóng. “Và em đang lo vụ này. Em đã tố cáo gã chủ nhà.”

Nick xem xét cánh cửa đổ nát. “Ồ, phải, em đang lo vụ này.” Anh lắc đầu. “Từ giờ trở đi, anh sẽ lo.”

“Xin lỗi nhé, em không nghĩ vậy - ” Tess bắt đầu.

“Tuần trước chúng đã làm điều tương tự với căn hộ tầng dưới.” Stanley tình nguyện chia sẻ. “Chỉ là lũ trẻ kiếm ít tiền thôi.”

“Chỉ là lũ trẻ,” Nick nói. “Bọn ranh con.” Anh quay qua Tess. “Gói ghém những gì em cần. Em sẽ đến nhà anh. Không tranh cãi.”

Hàm Tess cứng lại, chuẩn bị tranh đấu. “Em đã nghĩ anh không thể chờ rời bỏ em.”

“À, đúng, nhưng ý anh là rời khỏi cuộc đời anh, không phải cuộc đời nói chung,” Nick nói, bỏ qua cô để chăm chú nhìn cánh cửa. “Em sẽ không ở đây. Nếu em thích ở với Gina hơn, tốt thôi, nhưng em sẽ không ở đây.”

“Gina chỉ có một phòng,” Tess nói. “Cô ấy sẽ không thể nhét Angela vào, để em yên.” Thành linh cô dừng lại.

“Tốt,” Nick nói, không để tâm tới sự yên lặng của cô. “Vậy em sẽ ở nhà anh. Có một phòng ngủ dành cho khách. Đức hạnh của em an toàn.” Anh quay lại và thấy vẻ mặt cô, trắng bệch vì sợ hãi. “Chuyện gì vậy?”

“Angela,” Tess nói, cắn môi. “Em không thấy Angela.”

Nick vòng tay mình quay cô, và cô dựa vào anh đầy biết ơn. “Angela có phải là con mèo ngu ngốc đâu,” anh nói trên tóc cô. “Khi Brady Bunch ló mặt, nó chắc chắn đã thoát ra bằng cửa sổ.” Anh xiết chặt tay quanh cô và nói, “Thôi nào, Tess. Hãy gói đồ của em và chúng ta sẽ đi.”

Tess gật đầu, và Nick cẩn thận đi trước cô vào căn hộ. Anh kiểm tra phòng ngủ trước, để chắc rằng Angela không chảy máu trên tấm khăn trải giường. Chẳng những không có Angela, cũng không có tấm khăn trải. Phòng ngủ bị lục soát kỹ lưỡng như toàn bộ phần còn lại của căn hộ. Anh quay lại với Tess. “Gói đồ đi.”

Cô mở miệng tranh cãi, và anh gạt đi. “Coi này, nếu em muốn tìm một nơi ở mới vào ngày mai, không vấn đề. Nhưng em không thể ở đây. Không lần nào nữa. Anh sẽ không thể ngủ trong khi chờ đợi những gã này quay lại và hành động với em như chúng đã làm với cái ghế trường kỷ.”

“Được rồi,” Tess nói. “Được rồi.”

Nick quan sát cô giải thoát những món đồ có thể từ căn phòng, gạt ra mấy chiếc gối so-pha cộc cạch và những món lật vặt có Chúa biết là cái gì. Trong khi quan sát, anh cố gắng thở sâu hơn để trấn tĩnh nỗi khiếp sợ và cơn giận dữ đang làm anh mất trí. Nếu anh không đưa cô đi Kentucky, cô có thể vẫn ở đây, trong đồng rác này. Thần may mắn dẫn đường. Ý nghĩ mất cô theo bất kỳ cách nào làm anh lạnh cóng, nhưng mất cô như thế này sẽ thật –

“Em ổn rồi mà,” Tess nói, và anh nhìn lên thấy cô đang đứng nơi ngưỡng cửa với túi đồ hiệu giặt đầy chặt quần áo. “Em biết anh lo lắng, nhưng em ổn rồi, em sẽ đi với anh và em sẽ không quay lại. Em hứa.”

“Cảm ơn em,” Nick nói. “Còn gì khác em muốn lấy trong bếp không?”

“Có,” Tess nói. “Nhưng em không nghĩ còn một mảnh nào nữa. Anh đã xem trong đó chưa?”

“Không ổn,” Nick nói. “Đến đây. Anh sẽ giúp.”

Họ xoay xổ lấy ra mấy mảnh đồ sứ và thủy tinh kỳ quái.

“Món này là của mẹ em à?” Nick hỏi, và Tess nhìn anh lạ lùng.

“Elise không có đồ linh tinh,” cô nói. “Đây chỉ là thứ em kiếm được ở cửa hàng giá rẻ ưa thích của em.” Cô chăm chú nhìn nó buồn bã. “Có thể em thích nó vì nó là loại đồ mà các bà mẹ sẽ không tặng cho con gái mình. Thật là lâm ly.” Cô đứng lên, bỏ món đồ sứ lên sàn. “Em không cần nó. Tất cả những gì em cần là Angela.”

“Anh sẽ lo,” Nick nói. “Gom đồ của em lại với nhau, anh sẽ mang chuyển đầu tiên xuống xe.”

Anh xách túi đồ ra ngoài và gõ cánh cửa bên kia hành lang. Người hàng xóm mở cửa. “Gì vậy?”

“Anh biết con mèo đen to bự của Tess chứ?” Nick nói.

“Ồ,”

“Tôi sẽ biểu anh một trăm đô nếu tôi có thể có con mèo vào ngày mai.”

“Làm thế quái nào mà tôi có thể đưa nó quay lại?” Stanley cầu nhàu.

“À, nếu tôi là anh, tôi sẽ mua khoảng mười hộp thức ăn cho mèo và ngồi đó cho đến khi con mèo quay về,” Nick nói.

“Thế sẽ mất hàng giờ ấy.”

“Đó là lý do tôi trả tiền,” Nick nói, đưa tấm danh thiếp cho ông ta. “Cầm lấy hoặc ném đi.”

Tess đi tới cửa mang theo cái túi buộc dây và vali của Nick. “Đây hết rồi.”

“Tuyệt,” Nick nói. “Đi thôi.”

Tess chìm đắm trong suy nghĩ trên đường tới nhà Nick, dễ chịu vì sự im ắng anh đã dành cho cô, ráng tìm ra lý do mình cảm thấy quá giằng xé. Không phải vì cô yêu căn hộ ấy; cô ghét nó. Không có gì phù hợp, đường phố thì ẩm ỉ, tràn ngập tiếng la hét và tiếng phanh két, thậm chí đôi khi có cả tiếng súng. Nhưng nó là của cô, giờ đây cô sẽ đến nhà Nick, và cô rất chắc chắn rằng bất cứ nơi mà Nick ở sẽ không có tiếng la hét hay tiếng súng hay là lũ gián hoặc thứ gì bị đập vỡ. Cô rất chắc chắn nơi ấy sạch sẽ, an toàn, sang trọng và hấp dẫn như địa ngục ấy.

Sau đó Nick ngoặt khỏi con đường, và nó còn tệ hơn là cô nghi hoặc.

Ngôi nhà không lớn, nhưng thật xinh đẹp, một kiệt tác kiến trúc thu nhỏ với những mặt phẳng màu trắng, những góc bị cắt đôi bởi lớp kính sáng bóng đang phản chiếu ánh trắng. Cô đã chuẩn bị chống lại những tấm ván gỗ thực dân hay đồn điền nhỏ hoặc thậm chí là đám tuyết từng giả tạo Frank Lloyd Wright, nhưng thứ này là một tác phẩm nghệ thuật và chỉ có người nào mù quáng bởi định kiến mới có thể thấy nó không tuyệt vời.

“Em thích nó không?” Nick hỏi khi anh chuẩn bị tắt máy.

“Em chưa từng nhìn thấy thứ gì đẹp như thế,” Tess nói, và cảm thấy anh nhẹ nhõm bên cạnh mình. “Anh đã đưa em tới đây trước khi nó hoàn thành nên em chưa bao giờ tưởng tượng được nó sẽ như thế này. Ai thiết kế vậy? Anh à?”

“Không hẳn.” Nick giảm tốc độ một chút trên ghế ngồi, quan sát ngôi nhà. “Khi anh học trường luật, một người bạn của anh gặp rắc rối. Anh đã giúp cậu ấy thoát vụ đó, với tất cả những mảnh hợp pháp, và cứu cậu ấy. Cậu ta đang là sinh viên năm cuối ngành kiến trúc, và cậu ấy mời anh một chiều bia, sau vài hiệp, bọn anh bắt đầu trò chuyện về ngôi nhà hoàn hảo, và một tháng sau cậu ấy đưa cho anh bản thiết kế của cái này. Nên anh tiết kiệm tiền mua đất, rồi tiết kiệm thêm để xây nhà. Mất một thời gian.”

Tess ngắm nhìn khuôn mặt anh khi anh nhìn ngôi nhà, lòng tự hào và tình yêu nằm đó.

“Nhóm thợ xây là những người giỏi nhất,” anh nói, “và trở trêu thay, hiện giờ anh bạn đó là một tên tuổi lớn. Preston Delaney. Người ta tới đây chụp ảnh bởi vì nó là tác phẩm ban đầu, nguyên sơ của Delaney. Anh mới chỉ sống trong đó hai tuần mà đã có người đề nghị trả giá gấp đôi cho nó.”

Tess tròn mắt. “Một vụ đầu tư khác.”

Nick lắc đầu. “Không, nó còn hơn thế. Chờ đến lúc em thấy bên trong. Nó hoàn hảo. Nó được hoàn thành một tháng sau khi em đi.” Nụ cười của anh nhạt dần. “Đây là niềm thất vọng lớn nhất khi em đá anh. Em chưa từng thấy nó.” Anh quay lại nhìn cô trong ánh trắng. “Anh biết chuyện chúng ta đã kết thúc, nhưng anh vui mừng vì em đã ở đây để thấy nó.”

Tess cắn môi. “Cảm ơn anh đã mời em ở lại. Em sẽ ráng không làm bẩn nó.”

Nick vỗ nhẹ lên gối cô và sau đó ra ngoài mở cửa xe cho cô trong khi cô chăm chú nhìn ngôi nhà với nỗi sợ hãi và lòng khát khao.

Phía bên trong làm cô không nói nên lời. Tầng trệt là một không gian lớn bị chia đôi bởi những cánh cửa gấp sơn đen và cầu thang cuộn giữa phòng. Phía bên phải, qua những cánh cửa mở một phần, Tess có thể trông thấy cái bàn ăn gỗ mun hiệu Parsons to tướng và mấy chiếc ghế sơn đen. Phía bên trái, những chiếc ghế trường kỷ bọc căng phồng khổng lồ nằm đối diện nhau qua những tấm thảm dày, nằm bên sườn cái lò sưởi bằng gạch trắng nhiều lỗ trên một mặt tường và một chiếc TV màn hình rộng gắn liền trên một bức tường khác. Mặt phía sau phủ toàn bằng kính nhìn ra một bể bơi nằm bên góc phản chiếu ánh trắng lấp lánh.

Ngoại trừ đồ đạc trong phòng ăn, mọi thứ đơn lẻ trong căn phòng này đều màu trắng. Tess cảm thấy quá nhỏ bé và xám xịt. Cô tiến lại một chiếc trường kỷ, sờ vào nó và giật tay ra.

“Gì vậy?” Nick hỏi.

“Cái ghế này là da thuộc,” Tess nói.

“Anh biết.”

“Da thuộc thật hả?” Tess hỏi, biết rằng đây là một câu hỏi xuẩn ngốc. Nếu là đồ của Nick, nó phải là đồ thật.

“Dĩ nhiên là da thật.”

“Anh có những chiếc trường kỷ da thuộc màu trắng,” Tess nói và nhắm mắt. “Anh sống ở đây sao? Có ai sống ở đây à?”

“Em không thích?”

“Thật không tin nổi. Nhưng mà dứt khoát là em sẽ làm bản nó.”

“Đây là lý do một người phụ nữ đến dọn dẹp hai lần mỗi tuần,” Nick nói.

“Ha, thực là nhẹ nhõm.” Tess quay ra phía cầu thang. “Phòng ngủ ở trên?”

“Ba cái,” Nick nói. “Em cứ chọn.”

“Anh ở phòng nào?”

“Căn phía sau. Giường lớn. Khăn trải giường satin đen. Phòng dành cho khách ở phía trước.”

“Đen,” Tess nói. “Anh biết cho, em không có ý phê phán, nhưng nơi này có thể dùng chút màu sắc chứ.”

“Anh thích thế này. Trông sang trọng.” Nick bắt đầu lên cầu thang với cái túi và vali. “Em muốn để mở đồ này ở đâu?”

“Phòng cho khách.” Tess nói, và đi theo anh với cái túi của tiệm giặt.

Tess nằm thao thức đêm hôm đó, lắng nghe những tiếng la và gào thét không hề có, ráng không lo về Angela và cảm giác tội lỗi vì cô đang quá an toàn. Những người thuê nhà khác không giàu có gì, không cảm dỗ những luật sư bảo thủ mang họ đến với sự xa xỉ sai trái. Và còn Gina nữa, nhìn Park với đôi mắt cún-con. Và đám trẻ ở Quý, hiện giờ cô đã tự bắn mình với cô nàng Sigler. Và Lanny. Những vấn đề khác gấp gáp hơn, nhưng Lanny là người cô nợ nhiều nhất. Lanny đã ở đó vì cô khi cô lên tám; giờ đây cô sẽ ở đó vì ông.

Cô trở mình trần trọc thêm giờ nữa, xáo trộn những nỗi lo của mình như một cỗ bài. Rốt cuộc khi cô không thể chịu đựng hơn, cô rời khỏi giường và nhón chân xuống nhà, cẩn thận không đánh thức Nick, và tới bể bơi. Cô cởi bỏ áo phông và quần cộc của mình, lặn xuống làn nước và bắt đầu sải tay bơi để xua đuổi lũ yêu ma của mình.

Một bãi dành cho những người thuê nhà và những cánh cửa không khóa của họ.

Một bãi dành cho Gina và tình yêu chết tiệt cùng công cuộc tìm kiếm việc làm của cô ấy.

Một bãi dành cho đám trẻ ở Quý và tương lai hiểm nguy của chúng.

Một bãi dành cho Lanny và trí tưởng tượng bị xử tệ của ông ấy.

Một bãi dành cho Nick và cái nhân cách kếp phát điên của anh ta.

Chỉ một bãi thôi là không đủ. Khi cô bắt đầu nghĩ về Nick, ầm ập trên cái giường màu đen quái quỷ trên gác, cô bơi nhanh hơn, nhưng chẳng ích gì. Tất cả những hình ảnh về anh từng tra tấn cô trở lại – Nick cười cô trong trận đấu bóng khối đầu mọi thứ, vòng tay Nick trong chiếc áo cộc sồn bạc khi anh chòng ghẹo về quần áo của cô, Nick thật đẹp trong những bộ đồ mặc tối – nhưng giờ đây cô có những kí ức mới, kí ức về Nick nóng bỏng và trần trụi, cơ thể anh di chuyển trên cơ thể cô, và cô quay cuồng chỉ với suy nghĩ về nó, quá quay cuồng đến nỗi khi kết thúc sải bơi cuối cùng, cô bám chặt thành bể và thở hổn hển.

“Em ổn chứ?” cô nghe Nick nói, và nhìn lên thấy anh đang đứng đó, trong chiếc quần đùi lụa đen, mái tóc anh bù xù từ giấc ngủ.

Trông anh thật tuyệt diệu.

Tess rên rĩ và lặn mình dưới làn nước.

Cô cảm thấy bàn tay Nick nắm chặt lấy tay cô và kéo cô không thương xót lên mặt nước.

“Anh biết em phiền muộn, đồ ngốc,” Nick nói, giữ chặt cô. “Nhưng đừng để mình chết đuối trong bể bơi của anh. Mức bảo hiểm của anh sẽ tăng mất. Không kể đến việc anh sẽ không đời nào kiếm được người hẹn hò nữa nếu tin tức lộ ra là ở bên anh làm phụ nữ muốn tự vẫn.”

“Em không tự vẫn,” Tess nói, và rồi nhận ra anh không bao giờ làm tình với cô nữa. “À, có khi em sẽ.”

“Thực tế thì điều em đang làm là trần trụi.” Giọng Nick nghe điên cuồng, nhưng anh không buông tay ra.

“Đây là một bể bơi tư nhân.” Tess quá thất vọng để tranh luận với bất cứ sự nhiệt tình nào. “Không bất hợp pháp.”

“Không, nhưng đây chắc chắn là vấn đề đạo đức,” Nick nói. “Gì cũng được, anh thích nó. Hãy về giường anh và chúng ta sẽ thảo luận tiếp.”

Tess chớp mắt nhìn anh, đập nước nhanh hơn một chút. “Em nghĩ là chúng ta đã kết thúc rồi.”

“À, đúng vậy, cho đến khi căn hộ của em bị đột kích và anh nghĩ về chuyện mất em, và giờ thì em đang trần truồng trong hồ bơi của anh,” Nick nói. “Anh nhớ chắc là anh chưa từng muốn gặp lại em. Lúc này anh chỉ không nhớ là tại sao.”

Tess thở dài. “Hắn là vì sự nghiệp của anh. Mọi thứ với anh là nó.”

“Sự nghiệp thì sao?”

“Thật không?” Tess nói, giọng cô bắt giác bừng lên niềm hi vọng.

“Anh đang nghĩ về chuyện trở thành anh chàng bể bơi,” Nick nói. “Em gặp những người trần trụi như thế.”

Tess giật cánh tay đang bị anh giữ và kéo anh xuống hồ.

“Ê,” anh khục khặc khi ngoi lên mặt nước, nhưng lúc đó cô cuốn mình quanh người anh, bao phủ miệng anh bằng miệng mình, và họ chìm dưới làn nước khi cô hôn anh.

Nick đẩy cả hai lên mặt nước và giữ cô dựa chặt vào anh trong khi anh gằng thở lại. Tess kéo nụ hôn xuống cổ anh, liếm dòng nước trên da anh bằng lưỡi mình, yêu thích cảm giác của những cơ bắp dưới miệng mình.

“Giường,” Nick hỏn hển. “Anh có một cái giường rất tuyệt – ”

“Ở đây,” Tess nói, và hôn anh. Cô cảm thấy anh dụ đi bên mình khi anh kéo hông cô dựa sát vào anh, và cô lại quặp chân mình quanh anh, cảm thấy làn vải lụa ướt đầm mượt mà của chiếc quần đùi chạm vào đùi cô.

“Thứ này phải bỏ đi,” cô bảo anh, và bắt đầu lướt những ngón tay xuống dưới cạp để giật chúng xuống.

“Chờ chút,” Nick nói, túm lấy tay cô, vẫn cố gắng giữ họ nổi. “Giường anh – ”

“Ở đây,” Tess nói, kéo mạnh cái quần xuống.

“Hàng xóm – ” Nick nói, kéo nó lên.

“Ở đây,” Tess nói trong khi kéo xuống cương quyết hơn.

“Anh thật sự nghĩ giường anh – ” Nick lại nói, cạy những ngón tay cô khỏi cạp quần.

Tess rít lên bởi cơn giận dữ và đẩy anh ra. “Quên đi,” cô nói. “Thôi quên đi.”

“Coi nào, đây lại là vụ lãng mạn nữa sao?” Nick dò dẫm qua lớp nước tìm cô. “Bởi vì anh không thấy cái gì là lãng mạn trong một cái bể bơi chết đuối.”

“Không chỉ là lãng mạn,” Tess nói, quấy chân để tránh xa anh. “Nó bộc phát. Gọi cảm. Không giống như sự thẳng tiến nghề nghiệp chết tiệt!” Cô quá điên tiết lặn sâu xuống dưới để tránh khỏi anh, và khi cô nổi lên anh đã đi rồi.

À há, tốt. Quỷ tha ma bắt anh ta đi. Nếu cô nhượng bộ, cô sẽ luôn luôn quan hệ trong phòng ngủ cho đến hết đời. Dĩ nhiên là nó không hoàn toàn tồi tệ vì ở cùng Nick. Nó thật sự hòa hợp khi cô nghĩ đến. Nhưng cô sẽ không nghĩ về nó bởi vì anh là kẻ khuôn mẫu, bảo thủ, hãy-lên-kế-hoạch-moi-thứ-nhất mà cô từng gặp. Điều đó, dĩ nhiên thường dẫn dắt tới tình dục dữ dội như anh chắc chắn...

Ôi, chết tiệt.

Tess lặn xuống đáy lần nữa và bơi quanh bể, chỉ mới đi được nửa hồ khi ai đó túm lấy mắt cá chân cô.

Nick lôi cô lên mặt nước, vỗ vỗ lưng cô trong khi cô nghẹn thở.

“Đừng làm thế!” cô nói khi thở lại. “Em suýt chết.”

“Đừng cường điệu,” Nick nói, và hôn cô.

“Em nghĩ anh đã đi,” cô nói khi nhô lên không khí. “Đây có phải là về-giường-anh-đi, hồi hai không đấy, bởi vì nếu thế...” cô ngừng lại, mất trí khi nhận ra rằng anh không mặc quần đùi.

“Không,” Nick nói, kéo cô sát vào anh. “Đây là kệ-xác-hàng-xóm-nhưng-anh-cần-bao-cao-su, hồi một. Em có biết liệu clo có ảnh hưởng nào đến chất dịch không?”

“Em không biết.” Tess lại khóa chân mình quanh anh, chẳng buồn quan tâm clo có thể làm gì.

“À, chúng ta hãy tìm ra,” Nick nói, và rồi họ gần như chết đuối.

Khi Tess thức dậy sáng hôm sau, có một mẩu giấy nhắn trên cái gối lụa đen bên cạnh cô với một tờ bạc hai mươi đô cùng một chiếc chìa khóa.

Cô nhìn lên trần trong nỗi bức bối, sau đó cầm mẩu giấy lên. “Tess thân yêu,” nó viết. “Hai mươi đô này là tiền taxi để em có thể ra ngoài hôm nay, và đừng cau có với cái trần nhà. Anh mang theo ít nước bể bơi đến văn phòng để anh có thể hít mùi clo và nghĩ về em cả ngày. Anh sẽ mang bữa tối khi anh về nhà lúc sáu giờ. Anh sung sướng vì căn hộ của em đã bị đột kích. Yêu em, Nick.”

Cô nhướn mày nhìn tờ giấy và mỉm cười. Nó không phải là “Anh yêu em nhiều đến thế nào, hãy để anh tính mọi cách,” nhưng nó không tệ.

Cô rúc mình trở lại dưới chăn và suy nghĩ về ngày hôm nay. Cô phải trở lại căn hộ tìm Angela. Cô phải đến đồn cảnh sát để thông báo vụ đập phá. Cô phải gọi cho Alan Sigler bảo ông ra dứt khoát là cô muốn việc ở Decker cho dù nếu vợ ông ấy ghét cô. Cô phải dừng lại ở Quỳ và tiếp tục dạy kèm. Cô phải gọi mẹ và hỏi về Lanny. Và còn Gina nữa...

Cô với tay lấy cái điện thoại trắng để cạnh giường Nick và quay số của Gina, nhưng không có hồi đáp, nên cô bò khỏi giường và mặc quần áo. Đồn cảnh sát không là vấn đề, nhưng Alan Sigler...

Cô trải đồng quần áo của mình lên chiếc giường trắng trong phòng dành cho khách và chăm chăm nhìn chúng mất tinh thần. Chúng hợp cho đồn cảnh sát, hợp cho Quỳ, hợp cho việc chống đối, hợp cho việc ra ngoài ăn pizza, nhưng cho việc gây ấn tượng với Alan Sigler à?

Được rồi, cô có thể mặc chiếc váy xanh. Dầu sao thì không ai còn nhìn váy nữa. Nhưng cô phải có thứ gì đấy thật đẹp phía trên. Người ta nhìn những món như là áo sơ mi và jacket và...

Cô mặc váy vào, quay lại phòng ngủ của Nick và mở phòng quần áo của anh.

Y như cô trông đợi, hàng giá sơ mi đẹp đẽ, những chiếc áo khoác tuyệt mỹ. Dĩ nhiên tất cả chúng đều đen và trắng, nhưng những tên trộm đầu thế chọn lựa. Cô kéo một chiếc sơ mi trắng khỏi mắc và đọc nhãn: Armani. “Tiền bạc,” cô nói, rồi dừng lại, nhớ lại rằng Angela không ở quanh để trò chuyện. Trước tiên cô sẽ quay lại căn hộ để tìm Angela.

Cô nhún vai mặc áo vào mà không nghĩ gì thêm, xắn tay áo vài lần. Khi nhìn trong gương, cái áo thật là đẹp tuy hơi to một chút. Cô quay lại phòng quần áo và kéo một cái vest đen của Nick ra và mặc vào. Tốt hơn rồi đấy. Bây giờ trông cô như Annie Hall với đôi chân này. Nếu cô đeo khuyên tai, trông cô sẽ đủ yếu điệu để ra ngoài.

Cô túm lấy hai mươi đô trên giường, đi gọi xe taxi và gọi cho Gina lần nữa.

“Anh đến muộn,” Christine nói với Nick khi anh lướt qua phía ngoài văn phòng vào trong. “Park để lại cho anh hồ sơ của Welch.”

“Christine, tôi là ông chủ.” Nick thả mình lên chiếc ghế làm việc và đẩy hồ sơ của Welch sang một bên. “Tôi không bao giờ muộn. Thế giới của cô quay xung quanh tôi.”

“Ngài Patterson gọi,” Christine nói. “Ông ấy muốn ăn trưa với anh.”

“Không phải hôm nay,” Nick nói.

“Anh đang đùa,” Christine nói, và Nick nhìn lên vì biểu cảm trong giọng cô.

“Không, tôi không đùa. Tôi bận. Gọi Annalise Donaldson và hẹn ăn trưa sớm hôm nay ở The Levee. Gọi Alan Sigler và hẹn ăn tối sớm vào ngày mai ở The Levee. Tìm ra xem ai là chủ tòa nhà này – ” anh đưa cho cô tấm card “ – và kéo ông ta trên điện thoại ngay lập tức. Rồi đặt hẹn cho tôi với Thom Nordhausen ở nhà hát Charles chơi quần vợt lúc hai giờ. Tôi sẽ ra ngoài ăn trưa lâu với Annalise. Đặt trước phiên tòa.” Anh chăm chú nhìn bàn làm việc một khoảnh khắc. “Tôi quên gì nhỉ?”

“Hãng luật chẳng?” Christine nói.

Nick cau mày nhìn cô. “Cô có biết ảnh hưởng của clo với chất dịch không?”

“Không tốt,” Christine nói. “Đừng làm thế nữa.”

“Nhắc tôi tháo nước bể bơi,” Nick nói. “Giờ đi đi. Hôm nay tôi muốn mấy người đó.”

Cô đã đi trước khi anh kết thúc lời cuối.

Anh dựa lưng vào ghế và nhìn hồ sơ của Welch.

Vụ đạo văn.

Nick nhắm mắt và suy nghĩ. Nếu không vì việc làm cộng sự, anh sẽ tránh Welch càng nhanh càng tốt. Nếu Tess đúng về câu chuyện – và Tess lúc nào cũng đúng về sự bất công, vì cô có bản năng về sự bất công – thì điều này sẽ là mớ bòng bong khủng khiếp.

Nhưng nó có thể đưa anh trở thành cộng sự.

Quái quỷ, trước đây anh đã từng lo những vụ lộn xộn kinh khủng. Sẽ không vấn đề khi tháo gỡ một cái khác. Anh nghĩ thêm vài phút và rồi ấn nút liên lạc. “Christine, tôi cần hẹn ăn tối trong tuần này với Nôbert Welch. Gọi ông ta giùm tôi, nhưng tôi sẽ nói chuyện với ông ta.”

“Anh sẽ ăn trưa với Donaldson và chơi quần vợt với Nordhausen lúc ba giờ,” Christine nói. “Tôi đang làm việc với nhà Siglers. Ray Briggs ở đường dây số hai.”

“Ray Briggs là gã quái quỷ nào đấy?”

“Chủ nhà.”

“Christine, cô thật kỳ diệu.”

“Tôi cần tăng bốc chảng,” cô nói.

Tess dành toàn bộ buổi sáng ở đồn cảnh sát, ăn trưa một mình ở căn hộ cũ chờ đợi Angela quay lại và trải qua một giờ buổi chiều với Alan Sigler trong văn phòng đóng pa-nô của ông ấy, chuyện trò về giáo dục, về Decker Academy và ban quản trị.

“Giờ sẽ là công việc của hội đồng,” ông nói khi đi cùng cô tới cửa khi kết thúc cuộc gặp. “Tôi sẽ dành cho cô lời giới thiệu cao nhất của mình, nhưng đó là quyết định của hội đồng. Và họ không thể làm việc cho

đến cuối tháng. Một thành viên quản trị lớn tuổi từ chức, và chúng tôi vẫn đang thẩm tra người thay thế, nên chúng tôi sẽ không lo đến vấn đề nhân sự cho đến lần gặp tới. Cứ chờ nhé.”

“Cảm ơn ông,” Tess nói, lắc tay ông ta. “Tôi thật lòng muốn làm việc ở Decker.”

“Tôi biết,” Sigler nói, rõ ràng là lúng túng. “Mặc dầu tôi không chắc tại sao. Cô có vẻ như không phải loại người bị ấn tượng bởi địa vị và tiền bạc.”

“Tôi chỉ muốn dạy học,” Tess nói, suýt lỡ miệng bảo ông ta rằng cô chỉ muốn dạy ở Quỹ.

Đấy không hẳn là dối trá. Đấy là khéo cư xử.

Có lẽ dù sao thì Nick đang bắt đầu ảnh hưởng đến cô.

Cô rời Quỹ lúc khá sớm để bắt xe buýt đi về, và xuống cuối con đường về nhà Nick lúc bốn giờ rưỡi. Trong khi thả bộ, cô lơ đãng ước lượng xem bao lâu nữa anh mới về. Ít nhất là một tiếng rưỡi nữa. Có lẽ là hai. Không quá lâu.

Cô vào nhà và thay quần áo, nhẹ người vì được giải thoát khỏi đôi tất dài và gót chân. Sau đó cô đi loanh quanh trong ngôi nhà, e ngại đụng vào bất cứ thứ gì, nhớ Angela và cố không nhớ Nick. Đây không phải là ngôi nhà lớn, nhưng nó vô cùng trắng, dội lại âm thanh và có vẻ lạnh lẽo mặc dù máy điều nhiệt chỉ bảy mươi. (oF)

Không phải là kiểu nhà Lanny sẽ xây.

Giờ thì thật lố bịch, cô tự nhủ. Đây không phải là về Lanny. Đây là về...

Lanny. Lanny và tập bản thảo.

Cô hất đôi giấy bột ra và đi tới chỗ điện thoại.

“Elise?” cô nói khi mẹ trả lời. “Là con.”

“Tessie?” giọng Elise trở nên rời rạc, hăng hái và mơ hồ như thừa nào, như thể bà thật sự vui mừng vì nghe thấy Tess nhưng không thể nhớ rõ cô là ai.

“Vâng, Tess, con gái mẹ,” Tess nói. “Daniel thế nào ạ?”

“Ổn cả thôi, con yêu,” Elise nói. “Cha đang ở ngoài vườn. Gần như hết mùa đóng can rồi, nhưng con biết cha con đấy – ông ấy tiếp tục cho đến khi đất trở trụi. Con ổn chứ?”

“Con ổn, nhưng con cần mẹ giúp. Mẹ hãy nghe kỹ vì điều này rất quan trọng – mẹ có nhớ Lanny không?”

“Ai?”

Tess kiên nhẫn nhờ quá trình thực tiễn lâu dài. “Lanny. Mẹ nhớ hồi ở vùng Yellow Springs có một người đàn ông kể câu chuyện về CinderTess không?”

“À,” Elise bắt đầu một cách mơ hồ, “phải, hình như...”

“Người to lớn, tóc nâu, bộ râu nâu, một mùa hè ở Yellow Springs. Sau khi ông ấy đi, mẹ đã đọc nó cho con hàng đêm, mẹ nhớ không?” Tess gợi ý cho bà. “Nó ở trong một tập vở. Mực viết màu ngọc lam.”

“Một câu chuyện cổ tích?” Elise nói. “Với hoàng tử và những bài diễn thuyết?”

“Đúng! Tuyệt. Mẹ vẫn còn giữ tập giấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không, con yêu.” Elise nói. “Gần ba mươi năm rồi còn gì. Làm sao mẹ vẫn còn – ”

“Ai có thể cầm nó?” Tess hỏi. “Việc này quan trọng, mẹ à. Nghĩ xem.”

“À, mẹ cho là ai đấy ở khu đó. Nhưng thật tình, Tess, con đâu còn ở lứa tuổi của một câu chuyện thần tiên nữa.”

Tess kéo sổ điện thoại của Nick khỏi cái giá bên dưới và giở tới những dòng trắng ở trang sau. “Con cần những cái tên và số liên lạc,” cô bảo mẹ. “Bất cứ ai có thể biết về Lanny và tập bản thảo.”

“Ôi, Tess, mẹ không biết nữa,” Elise nói. “Cách đây lâu rồi, và hiện giờ tất cả mọi người đã chuyển đi khắp nơi.”

“Được rồi. Bắt đầu với những cái tên mẹ nhớ, và nếu mẹ biết lúc này họ ở đâu, cho con hay.”

Nửa giờ sau, Tess đã có mười bảy cái tên cùng ba số điện thoại và lời hứa của mẹ cô sẽ cố gắng hơn để nhớ tập bản thảo. “Mặc dù mẹ không hiểu làm sao, con yêu,” mẹ cô nói. “Đường như hơi nhiều rắc rối với lòng nhớ cổ hương đấy. Đặc biệt khi có quá nhiều điều cần quan tâm ở hiện tại. Cơ quan kiểm duyệt thế nào?”

“Ồn cả.” Tess lướt qua ý nghĩ kể cho mẹ về vụ đạo văn của Welch và rồi loại bỏ nó. Elise và Daniel sẽ ngay lập tức tổ chức một chương trình phản đối công chúng, và cũng nhiều như cô muốn thấy nó diễn ra, cô cũng phải thừa nhận là Nick có lý. Họ không có gì ngoài những kỉ niệm của cô. Cô cần nhiều hơn những người nhớ câu chuyện đó. Và cô thật sự cần tập bản thảo. Điều đó có nghĩa là phải gọi cho tất cả những người trong danh sách của Elise và hỏi xem liệu họ có biết ai, và rồi hỏi người đó liệu họ có biết ai...

Nick sẽ có vài hóa đơn điện thoại đây.

“Mẹ sẽ viết thư sớm,” Elise đang nói. “Mẹ muốn gửi cho con một ít mút của Daniel. Chúng thật là – ”

“Ồ, con chuyển đi rồi,” Tess nói. “Căn hộ của con bị cướp, và rất nguy hiểm nếu ở đó. Con đang ở nhà một người bạn cho tới khi con kiếm được nơi khác, nhưng mẹ có thể gửi bất kỳ thứ gì đến địa chỉ này và con sẽ nhận được.” Tess đọc cho bà địa chỉ và số điện thoại. “Chắc chắn là con sẽ ở đây ít nhất một hoặc hai tuần.”

“Cô bạn Gina của con hả?”

“Không,” Tess nói. “Là Nick bạn con. Một người Cộng hòa. Nhưng không sao. Con không để anh ta mua chuộc đâu.”

“Ồ, phải. Mẹ nhớ con có nói về cậu ta. Con đang ngủ với cậu ấy hả?”

“Vâng,” Tess nói.

“Cậu ta tốt chứ?”

Tess đảo mắt, không thật ngạc nhiên. “Elise, đây đâu phải là câu nên hỏi con gái mẹ.”

“Dĩ nhiên là có,” Elise nói. “Đừng để tập tục giáo lý làm mờ mắt con về điều quan trọng trong cuộc sống. Một cuộc sống thỏa mãn tình dục có thể là cơ sở một mối quan hệ tốt đẹp, và mỗi người mẹ đều muốn con gái mình có mối quan hệ tốt.”

“Với một người Cộng hòa?”

“À, còn phụ thuộc vào người đàn ông, con yêu. Mẹ đã gặp vài người Cộng hòa rất là nhiệt tình khi mẹ còn trẻ.”

“Con chắc vậy.”

“Cậu ta có gì tốt không?”

“Trái đất chuyển động về đêm,” Tess nói.

“Ừm, vậy thì, mẹ sẽ không lo lắng.”

Năm phút sau, Tess gỡ mình khỏi cuộc chuyện trò đến phát điên của mẹ cô và gọi cho Gina.

“Ê, cậu đã ở đâu sáng nay thế?” Tess nói khi Gina cầm máy. “Mình đã gọi hai lần.”

“Mình có rồi!” Gina nói.

“Có gì?”

“Công việc ở nhà hát Charles. Và không phải là việc đánh máy. Đây là một công việc tốt. Mình là một người giao tế! Thậm chí một giờ trước mình còn không biết nó là gì, nhưng ngài Nordhausen đã giải thích

là mình sẽ trò chuyện với mọi người về nhà hát và phải chắc rằng các thứ đầu vào đầy. Thật là tuyệt! Mình có một công việc thực sự!”

“Gina, quá tuyệt vời!” Tess chìm trong chiếc trường kỷ da thuộc, quên băng vự đồ đạc trong sự khuây khỏa của mình. “Bọn mình ăn mừng đi. Chúng ta sẽ ra ngoài và – ”

“Mình không thể,” Gina nói, giọng cô còn trở nên sôi nổi hơn. “Park sẽ đưa mình ra ngoài! Mình đã gọi báo cho anh ấy và anh ấy thật sự vui, anh ấy nói bọn mình sẽ ra ngoài và ăn mừng. Thậm chí ngày mai bọn mình cũng sẽ ra ngoài, để mình có thể kể cho anh ấy về ngày làm việc đầu tiên!” Giọng cô hạ xuống một điểm. “Mình chắc chắn là không nên gọi cho anh ấy nhưng – ”

“Cậu đã gọi Park rồi?”

“Mình biết, mình đang thúc đẩy nó, nhưng mình muốn anh ấy biết,” Gina nói. “Bọn mình đã nói chuyện suốt cuối tuần, và anh ấy đã bảo mình nên làm gì trong cuộc phỏng vấn, nên mặc gì và mọi thứ. Mình muốn anh ấy biết, và anh ấy thật sự vui và nói rằng bọn mình sẽ ra ngoài. Và bọn mình sẽ ra ngoài!”

Niềm hạnh phúc trong giọng nói của Gina quá rành rành đến nỗi Tess ngừng thở. Đừng ngã vào hân, cô nghĩ, nhưng những gì cô nói là, “Tuyệt vời thật, Gina. Khi nào cậu bắt đầu?”

“Ngày mai!” Gina nói. “Cậu tin được không? Lúc đầu ngài Nordhausen đã đến trễ vì ông ấy bận chơi quần vợt, và ông ấy đến trong sự mệt mỏi. Mình có thể nói là ban đầu ông ấy không ưa mình lắm, nhưng rồi khi mình và ông ấy bắt đầu nói chuyện và việc mình thật sự biết nhiều người trong nhà hát khi ông ấy nói đến, và kết thúc buổi phỏng vấn ông ấy nói muốn mình bắt đầu ngay – rằng mình chính là điều nhà hát Charles cần, dù sao chẳng nữa.”

“Dù sao chẳng nữa?”

“Ừ, mình cũng nghĩ nó hơi lạ, nhưng mà quá quý gì đâu, mình có việc rồi.” m vực Gina còn lên cao hơn. “Mình đã phỏng vấn, ông ấy thích mình và mình đã kiếm được việc!”

Tess cười với sự sôi nổi của Gina. “Và cậu sẽ làm nó xuất sắc. Cậu là điều tốt đẹp nhất từng đến với Nordstrom.”

“Nordhausen,” Gina nói. “Ê này, cậu ở đâu đấy? Mình đã gọi đến nhà cậu, nhưng công ty điện thoại nói đường dây đã bị hỏng.”

“Toàn bộ căn hộ của mình đã bị hỏng,” Tess nói. “Nó bị phá hoại. Mình đang ở với Nick.”

“Ồ,” Gina nói. “Nick thế nào?”

“Nick ổn. Ngôi nhà hơi bị... à, mình đoán nó không hẳn là kiểu nhà của mình.”

“Đừng có nói. Để mình đoán. Cực kỳ đắt tiền và trông thành đạt. Thôi nào, Tess. Thích nó chứ.”

“Nó không thế đâu,” Tess nói, nhìn xung quanh. “Mình nghĩ cậu cần phải thấy nơi này thì mới hiểu được. Trước hết, nó hoàn toàn là màu trắng và đen.”

“Không màu sắc?”

“Không. Thề đấy, mình sẽ moi mấy cái gối so-pha cũ của mình trong túi ra và đặt chúng lên những cái trường kỷ này chỉ để biết là mình không mù màu.” Cô bắt đầu nhận thấy mình đang ngồi trên trường kỷ và cô trượt xuống sàn. “Thậm chí mình không đời nào ngồi lên mấy cái trường kỷ này.”

“Sao cậu lại không ngồi lên chúng?”

“Chúng làm bằng da thuộc màu trắng.”

“Cậu đùa đấy à.” Gina kêu lên trong tiếng cười. “Mình phải nhìn thấy mới được. Được rồi, anh ấy có ghế trường kỷ bằng da thuộc. Thế có gì sai?”

“À, chẳng có gì. Ý mình là, anh ấy là người yêu của mình, và anh ấy làm tình như thần thánh ấy, và mình an toàn và ấm áp...” Cô nhìn quanh sự lộng lẫy lạnh lùng trong phòng khách của Nick. “Ừm, khá là ấm áp.”

“Nghe như cậu không chắc,” Gina nói. “Nếu anh ấy là một anh chàng tốt, cậu sẽ chắc chứ.” Giọng cô đầy tin tưởng, và nó làm trái tim Tess chìm xuống. Không phải Park, cô nghĩ. Làm ơn, không phải Park.

Vậy chúng ta hãy nghiêm túc về chuyện này,” Gina nói. “Mình cũng muốn cậu hạnh phúc. Cậu tìm kiếm điều gì ở một người đàn ông? Và tại sao mà Nick không có?”

Tess ngừng lại suy nghĩ. “Thực ra thì mình không thật tìm kiếm gì cả, nhưng nếu mình có – ” Cô mỉm cười băng khuâng. “à, với tập bản thảo và mọi thứ mình đã nghĩ rất nhiều, mình đoán là mình muốn ai đó như Lanny.”

Một sự im lặng khá lâu trước khi Gina nói, “Cậu có từng nghĩ là có lẽ ngay cả Lanny cũng không còn là Lanny ngày hôm nay nữa? Có lẽ ông ấy cũng như Nick.”

“Thật nực cười,” Tess nói. “Lanny sẽ ...” Gì đây? Cô không thể tưởng tượng Lanny trong thời điểm này. Ông ấy được bảo toàn vĩnh viễn trong ánh mặt trời vàng những năm sáu mươi đó, như một con côn trùng trong khối hổ phách. “Cậu biết cuộc đời mình sẽ dễ hơn nhiều khi mọi thứ chỉ là trắng và đen,” cô bảo Gina.

“Có lẽ đó là lý do Nick trang hoàng như cậu thích,” Gina nói. “Nghe này, mình chuẩn bị đi rồi. Park sẽ không đón mình sớm, anh ấy phải làm việc hay gì đó, nhưng mình muốn trông thật đặc biệt!”

“Trông cậu đã đặc biệt rồi,” Tess nói, nhưng cô cảm thấy tê liệt khi nghe lời tạm biệt đầy say mê của Gina. Làm ơn đừng làm tổn thương cô ấy, cô cầu nguyện, nhưng biết rằng nó chỉ là niềm hi vọng hảo huyền.

8. Chương 8

Lúc bảy giờ, Nick về nhà cùng với hộp đồ ăn Trung Quốc và Angela.

Tess chạy xuống dưới nhà để gặp anh khi nghe tiếng cửa mở. “Gina đã có việc! Và em đã gọi nhiều cú đường dài – ” Tess bắt đầu. Rồi cô nhìn thấy con mèo. “Angela?”

“Anh ghé qua căn hộ của em và có nó,” Nick nói khi anh kéo con mèo ra từ cái cũi sang trọng. “Tạo vật quý quái nhất thế gian.”

“Ồn rồi.” Tess ôm Angela. “Anh đã cho Stanley bao nhiêu để tìm nó?”

“Không nhiều,” Nick nói. “Anh mua đồ ăn Tàu đây. Suất đôi món pot stickers.”

“Em phát điên vì anh,” Tess nói.

Nick chớp mắt, có vẻ ngạc nhiên và hài lòng. “Thật?”

Tess dúm mặt mình vào bộ lông của Angela. “Thật.”

“Tốt. Giữ ý nghĩ ấy nhé.” Anh ngó xuống quần áo cô. “Em biết đấy, anh thật sự ghét mấy cái áo đó.”

“Đừng bắt đầu,” Tess nói. “Em đang có cảm tình với anh đấy.”

“Áo thì sao?” Nick hôn cô, và cô dựa sát vào anh cho đến khi Angela biểu lộ sự phản đối của mình bằng bộ vuốt của nó. “Kệ nó,” Nick nói, và đi vào phòng ăn. Anh ném mấy cái túi lên bàn và bắt đầu mở hộp. “Chuyện của Gina thật tuyệt. Giờ thì, mấy cú điện thoại là sao thế?”

Tess bước theo anh. “Em đang bắt đầu tìm kiếm Lanny và tập bản thảo. Nói thật lòng, em chưa có gì cả, nhưng em đã có vài chỉ dẫn tiềm năng cho ngày mai.”

“Được.” Nick rõ ràng là không tán dương, nhưng anh không nêu ý kiến. “Có chuyện gì cần anh giúp không? Christine có thể gọi điện giúp em, nếu em muốn.”

Tess thả mình lên ghế và kéo một cái hộp đến chỗ cô. “Ai là Christine?”

“Thư ký của anh.” Nick nhún nhủ. “Người phụ nữ kinh khủng, Christine.”

Tess ngừng lại, cái đĩa của cô đông cứng giữa không trung khi cô xiên miếng bò tiêu từ cái hộp. “Thật à?” cô hỏi lạnh lùng.

Nụ cười của Nick rộng mở. “Em đang ghen.” Anh thả mình trên chiếc ghế đối diện cô, rạng rỡ. “Đời anh vậy là hoàn thiện rồi. Cứ lấy miếng bò muối đi. Anh là người đàn ông hạnh phúc.”

“Em không ghen,” Tess nói cứng rắn. Sau đó cô để đĩa xuống và ngồi xụp xuống ghế rồi tươi cười nhìn anh. “Ừ, đúng đấy,” cô nói. “Được rồi, nếu em là một con mụ ghen tuông, em sẽ làm cho đúng. Kể cho em về cô ta, và em cảnh cáo anh, tốt hơn cô ta nên tám-mười-tám tuổi và xấu xí.”

“Cô ấy tóc đen, khoảng ba mươi, và trông rất ưa nhìn.” Nick ngừng lại cân nhắc xem mình chỉ nên nói gì. “Cô ấy không thật... con người lắm. Cô ấy như một người mẫu trên tạp chí, những người trông như thể là họ đang trải qua một tình trạng thoát tục vậy. Kiểu... trông rỗng mà vẫn có ý thức.” Anh lắc đầu. “Cô ấy thực sự trông ưa nhìn nếu người ta có thể bỏ qua phần trống rỗng. Park vẫn thử tìm cách hẹn hò với cô ấy kể từ khi anh thuê cô ấy ba năm trước.”

Tess nghĩ về Gina và nụ cười của cô bốc hơi. “Anh ta vẫn đang cố gắng sao?”

“Anh cho là vậy.” Nick quá bận rộn với món cơm đến nỗi không trông thấy sự giận dữ của cô. “Cậu ấy chả làm gì được đâu. Christine không hẹn hò với ông chủ của mình.”

“Làm sao mà anh biết?” Tess hỏi, bị giằng xé giữa việc bảo vệ Gina và giết Nick.

“Anh đã mời cô ấy đi chơi,” Nick nói. Anh xúc một ít cơm lên và rồi dừng đĩa lại nửa chừng khi bắt gặp ánh mắt trừng trừng của cô. “Ba năm trước rồi,” anh nói thêm. “Anh đã mời cô ấy đi chơi ba năm trước ngay sau khi anh thuê cô ấy. Thậm chí lúc đó anh đã biết em đâu.” Khi thấy vẻ giận dữ của Tess không giảm đi, anh đặt cái đĩa xuống và nói với cô trong sự nhẫn nại to lớn. “Là ba năm trước rồi, Tess. Và bây giờ anh chỉ nghĩ về cô ấy như em gái. Một cô em gái vô cùng quyến rũ, vô cùng hiệu quả, vô cùng thờ ơ, vô cùng thuần khiết.” Anh lại cầm đĩa lên. “Vụ ghen tuông này thật tình là tốt cho anh, nhưng đừng quá trốn chứ.”

“Anh có ghen vì em không?”

“Không,” Nick nói. “Em là người thẳng thắn nhất mà anh biết. Em sẽ không đời nào lừa dối anh.” Anh quay lại với món bò tiêu của mình.

“Thế còn những người cũ của em?” Tess hỏi.

“Như ai?”

“Như Lanny.”

Nick nhe nhúm món cơm thịt bò của mình, và Tess đưa cho anh tờ giấy ăn. “Lanny?” anh nói khi bình thường lại. “Anh nghĩ em đã nói – ”

“Gina và em đã nói chuyện và em bắt đầu nghĩ rằng có lẽ em đã sử dụng ông ấy như một kiểu... lý tưởng,” Tess nói. “Cô ấy khiến em nghĩ rằng có lẽ đó là lý do em đã luôn quá khắt khe với anh. Bởi vì anh không phải Lanny.”

Nick đẩy đồ ăn ra.

“Đừng ngừng lại,” Tess nói. “Đấy chỉ là một lý thuyết ngớ ngẩn.”

“Gã Lanny này. Ông ta là một người to lớn với mái tóc và bộ râu màu nâu cùng đôi tai của Abraham Lincoln, đúng chứ?”

“Đúng. Sao anh biết về đôi tai. Em hầu như quên điều đó rồi.” Cô nghiêng đầu. Anh đã tìm thấy một bức hình à?”

“Không,” Nick nói. “Anh đoán.”

“Không phải chứ.” Tess cũng đẩy đồ ăn của mình ra. “Anh không đoán về đôi tai lớn. Anh – ”

“Anh đã đoán điều đó bởi vì tất cả những kẻ thua cuộc em từng hẹn hò từ khi anh biết em đều là những gã to lớn với mái tóc nâu và đôi tai lớn,” Nick nói. “Anh đã từng bắn khoản em kiếm được họ ở cái chỗ quái nào. Anh đã có một giả thuyết rằng họ là anh em họ hàng.”

Miệng Tess há ra. “Chúa tôi. Anh đúng.”

“Hai người trong số họ có râu.” Nick kéo đồ ăn trở lại trước mình. “Vậy điều đó cho chúng ta biết gì?”

“Rằng em đang sống với quá khứ?”

“Có lẽ nếu anh để râu...” Nick nói.

“Không,” Tess nói. “Em không muốn anh là Lanny. Em yêu... về ngoài riêng của anh.”

Đầu Nick giật lên khi nghe “Em yêu,” anh quan sát cô một khoảnh khắc trước khi chậm rãi nói. “Được rồi. Không râu.”

“Em đang nghĩ. Em xin lỗi nếu em đã là... gánh nặng tuần rồi.”

“Em có nhớ đã bảo anh là anh trở thành Tiến sỹ Jekyll ra sao và em ghét nó thế nào?” Nick nói.

“Vâng.”

“À, đôi khi em trở thành Crusader Rabbit và anh ghét thế. Nhưng sớm hay muộn thì, em sẽ lại là Tess, cho nên anh chỉ việc chờ thôi. Bữa tối của em đang nguội đấy. Ăn đi.”

Tess bắt đầu cời mấy cái hộp, cảm thấy dịu đi một cách kỳ cục chẳng vì điều gì đặc biệt. “Thế món pot stickers ở đâu vậy?”

“Em chỉ có một nửa thôi, cho nên đừng có nghĩ tranh hết chúng nhé,” Nick nói, nhưng anh trượt cái hộp qua chiếc bàn gỗ mun bóng bẩy.

Tess ngắm nhìn anh qua nắp hộp khi cô moi ra một cái bánh bao. Ống tay áo xắn lên, cơ bắp trên cẳng tay căng lại khi anh xúc cơm thịt bò, và một lọn tóc lại đổ qua mắt anh. Chỉ lần này thôi cô quả quyết rằng anh không biết điều đó. Cô chậm rãi ăn, lắng nghe giọng anh khi anh nói về ngày làm việc của mình, tự động trả lời những câu hỏi của anh về những cú điện thoại cô đã gọi và ngắm nhìn mỗi chuyển động thoải mái của anh. Đây là chàng Nick ở nhà, không giày, hoàn toàn là chính anh, xử lý đồ ăn Trung Hoa với tốc độ ánh sáng.

Anh là điều quyến rũ nhất cô từng thấy.

“Em quay lại ngay,” cô nói khi miếng pot stickers cuối cùng đã bị xử lý. Cô lên gác vào phòng ngủ và lấy một cái bao cao su trong bàn của anh. Sau đó cô quay xuống và cắm đồ anh trên bàn ăn với sự phẫn đối đặc biệt ít ỏi từ anh, mặc dù anh đã chỉ ra sau đó rằng thật không may anh có sở thích với đồ đặc đắt tiền hoặc là họ sẽ ở trên sàn với vài mảnh gỗ vụn trầm trọng.

“Em biết, em biết,” Tess nói, cuộn lấy hơi ấm và nằm sát anh trên bàn. “Anh thích giường hơn.”

“Ồ, anh không biết.” Nick với qua cô và lấy cái hộp cac-tong đã bị rơi lên ghế ngay từ đầu. Thân thể anh nóng bỏng vẫn dựa sát vào cô, và cô xích lại gần anh. Anh đặt cân bằng cái hộp trên vai cô và lấy ra một chiếc bánh fortune cookie (fortune cookie: một loại bánh ngọt gập lại có chữ ở giữa). “Ít nhất theo cách này, anh không cần phải xuống dưới nhà để nạp thêm năng lượng sau quan hệ.” Anh đưa cho cô cái bánh.

Tess cảm lấy và bẻ nó ra. Nó viết, “Bạn đang bắt đầu một hành trình mới.”

“À, thế là đủ chính xác,” cô nói, dựa má mình lên vai anh khi anh bẻ cái bánh của mình bên cạnh cô. “Của anh nói gì?”

“Những người làm tình trên bàn ăn gắn đầu gối của họ lại,” Nick đọc.

“Không đúng.”

“Kệ xác nó,” Nick nói. “Anh có thể không bao giờ đi bộ nữa. Anh đã bị vắt sức từ ba trận quần vợt.”

“Quần vợt?” Tess nói.

“Đừng hỏi, nó thật tệ.” Nick ngồi dậy trên bàn và xoa đầu gối. “Nếu thật em muốn làm việc trên cái bàn này, anh sẽ bảo Christine kiểm đệm gối.”

“Quên Christine đi,” Tess nói, và kéo anh trở lại với mình.

Lần này hộp bánh fortune cookies nằm lẩn trên sàn.

“Christine?” Nick nói trong phòng sáng hôm sau. “Tối đây. Chủ cô gọi đây.”

Christine xuất hiện trước mặt anh, đăm đăm nhìn vào không trung, chắc hẳn là đang lên kế hoạch làm một việc táo bạo ở đâu đó. Anh chỉ hi vọng không phải ở Patterson và Patterson.

“Christine, tôi có hẹn ăn trưa nay với ngài Patterson,” Nick bắt đầu.

“Tôi biết. Tôi đã đặt hẹn.”

“Vậy nên tôi sẽ không thể quan tâm đến một vấn đề nhỏ tôi đang vướng phải,” Nick nói tiếp, mỉm cười với cô đầy nhân hậu. “Và tôi nghĩ rằng vì cô đã làm rất tốt vụ cái váy – ”

“Tôi sẽ có một chiều thanh thoi,” Christine nói.

“Xong.” Nick đưa cho cô cái túi. “Thay thế những thứ này. Đừng lo phí tổn. Rồi đốt chúng.”

Christine kéo một chiếc áo cộc loang lổ màu nhuộm xanh lá ra khỏi cái túi. “Cái này của Tess?”

“Ừ. Nhưng không lâu nữa đâu. Bỏ nó đi.”

“Đây là một sai lầm,” Christine nói.

Nick nháy mắt. “Cô không đồng ý với tôi? Cô có một quan điểm à?” Anh nhìn thích thú. “Christine, thế không giống cô. Cảm ơn vì đã tham gia.” Ánh mắt anh quay lại bàn khi anh mở một tập bìa hồ sơ. “Giờ, đi ra đi.”

Christine thả cái túi lên bàn đánh phịch, và Nick nhìn lên, giật mình.

“Tôi thích anh,” Christine nói mà không có chút biểu hiện nào. “Anh là một ông chủ tốt. Anh đơn giản, hiệu quả, chuyên nghiệp, và dễ điều khiển.”

“Đơn giản?” Nick nói, vẻ bị xúc phạm. “Đơn giản là thế nào?”

“Không phức tạp,” Christine nói. “Vì vậy tôi đang tặng anh vài lời khuyên tốt, mặc dù sự khôn ngoan của tôi không hứng thú quá rầy đời sống riêng tư của anh.”

“Sự khôn ngoan tuyệt đấy,” Nick nói, nhưng Christine tiếp tục nói như thể anh không hề ở đó.

“Đừng có đung vào tủ quần áo của cô ấy,” cô nói. “Quần áo quan trọng với phụ nữ. Cô ấy sẽ phẫn nộ.”

“Không phải Tess,” Nick nói. “Tess không có khả năng hận thù. Thời gian bực bội của cô ấy không kéo dài lâu. Và cô ấy sẽ không chửi rửa về những thứ này. Thay thế chúng rồi đốt chúng.” Anh đẩy cái túi trở lại phía cô và quay lại làm việc.

Christine cầm cái túi. “Đây là một nước đi tồi.”

“Chúng chỉ là mấy cái áo cộc thôi.” Nick lại nhìn lên, bực mình, nhưng cô đã đi rồi, làm sự im lặng thường trực của cô biến dần. “Và tạo tiếng giầy trong khi cô đi ra,” anh gọi sau cô. “Cô đang thật sự dành cho tôi sự rùng mình muợn màng đấy.”

“Nicholas?”

Cha Park xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Cao và lịch thiệp, với cái mũi quý tộc và mái tóc toàn màu xám, Kent Patterson trông giống như một luật sư hoàn hảo: thông thái, rộng lượng và công bằng.

Thật không may sự thật là ông ấy là một người ngờ nghệch đơn giản và bị ám ảnh bởi địa vị xã hội, nhưng Nick đã học cách thỏa hiệp với nó.

“Kent!” Nick vòng qua bàn để bắt tay ông. “Tôi không nghĩ mình sẽ gặp ngài cho tới giờ ăn trưa,”

“Ừm, ta e là ta sẽ phải hủy vụ đó, con trai,” Kent nói, vỗ vỗ vai anh. “Norbert Welch gọi cho ta. Muốn nói chuyện về hợp đồng. Đánh giá cao cậu. Làm việc tốt đấy, Nicholas.”

Nick cảm thấy đầu gối yếu đi. “Chúng ta đã có khách hàng?”

“Vẫn chưa,” Kent nói. “Nhưng ta sẽ ký vào buổi trưa. Để đó cho ta.”

Nick cảm thấy hai gối cứng lại. Nếu Kent phụ trách, họ sẽ không bao giờ nhìn thấy khách hàng lần nữa. “Có lẽ tôi nên đi cùng ngài, thưa ngài.”

“Bây bạ,” Kent nói. “Cậu phải để việc này cho ông chủ.”

À, tôi đang cố, Nick nghĩ. Nhưng ông không để tôi có.

“Cậu rảnh bữa tối mai, phải không?” Kent hỏi.

“Dĩ nhiên,” Nick tự động nói.

“Ừ, vậy là tốt, vì Melisande và ta muốn gặp hôn thê của cậu.”

“Cái gì của tôi?” Nick nói, hoảng hốt.

“Norbert đã kể mọi thứ về cô ấy.” Kent vờ đắm vào vai Nick. “Chú chó già. Giữ cô ta trong áo hủ, đúng chứ?”

“À, thật ra thì, thưa ngài – ”

“Ngày mai ở The Levee. Tám giờ. Chỉ có Melisande, ta và Park cùng bất cứ người nào đang hẹn hò với nó – ” Kent đảo mắt đầy nhạo báng. “ – và cậu với ...Bess của cậu, phải không nhỉ?”

“Tess,” Nick nói với vẻ giả tạo. “Tôi và Tess của tôi. Chắc chắn rồi.”

Trong khi Nick đang đối phó với cha Park, Tess đang đối phó với gã chủ nhà của cô.

“Nếu cô muốn bắt cứ điều gì, chỉ việc kêu lên,” Ray Briggs nói. Gã đang đứng trước tòa nhà vài bước, đôi tay đan chặt sau lưng trên bộ móng bự của mình khi gã vồng lưng xuống và nghiêng về phía trước trong sự hăm hờ làm hài lòng. Cái đầu hói được phủ sáu lọn tóc chải qua, và đôi mắt bần tiện nhỏ tí vốn dĩ của gã mở rộng đến cỡ đồng xu trong nỗ lực để trông cõi mở và thành thật.

Điều đó quá khác thường đối với ông ta đến nỗi Tess gần như không nói nên lời.

“Ừm, thật ra tôi sẽ chuyển đi, Ray,” cuối cùng Tess nói. “Đồ đạc của tôi – ”

“Cô hãy cho tôi địa chỉ. Tôi sẽ mang tất cả chúng đến,” Ray nói. “Không thành vấn đề.”

“Ông đang đùa đấy à. Ừm, được rồi. Giờ thì, về những cái khóa – ”

“Loại hảo hạng.” Ray ra dấu về phía cánh cửa. “Ở đây, trên tất cả các căn hộ, cửa sau nữa, y như ông bác sĩ yêu cầu.” Sau đó ông ta cười không ra hơi. “Hay là luật sư nhỉ, tôi đoán vậy? Thôi nào, kiểm tra chúng đi.”

“Luật sư?” Tess nói, nhưng cô đã biết chuyện gì xảy ra. Cô theo Ray đi hết tòa nhà, kiểm tra chắc rằng ông ta đã thay hết khóa, nghe lời cảm ơn vui mừng từ những người thuê nhà đã giả bộ là sự phản kháng của cô khiến họ an toàn. Rốt cuộc khi họ trở lại cửa trước, cô đưa địa chỉ của Nick cho Ray và rồi đi xuống mấy bước để bắt xe buýt.

“Tess?” Ray gọi đầy vẻ bồn chồn.

Cô quay lại. “Sao?”

“Chắc là bây giờ cô sẽ nói với ngài Jamieson.”

Tess nhắm mắt. “Cứ coi vậy.”

Nick về đến nhà sau sáu giờ một chút, vừa đi vừa tháo bỏ cà vạt của mình. “Chúng ta sẽ ra ngoài,” anh bảo Tess khi bước lên cầu thang. “Mặc cái váy đen của em ấy.”

“Này,” Tess nói. “Chờ chút.”

“Ôi, phải rồi.” Nick quay lại, túm chặt lấy rồi hôn cô, ban đầu lướt nhanh và rồi trở nên thật lâu. “Anh vẫn đang tìm ý nghĩa của bạn cùng phòng.” Anh cười bên tai cô khi kéo cô lại gần. “Từ giờ trở đi, anh hứa là anh sẽ nói, ‘ Chào em, em yêu, anh về rồi.’ ”

“Tốt,” Tess nói, vòng tay quanh anh chặt hơn. “Đây không hẳn là ý em, nhưng em thích thế, nên cứ hãy cứ tiếp tục.” Anh hôn tai cô. “Em nghĩ vậy thì phần em là, ‘ Hôm nay thế nào, anh yêu? ’ ”

“Phiền phức như quý ấy,” Nick nói, buông cô ra và quay lại cầu thang. “Chúng ta sẽ đi uống lúc bảy giờ và có hẹn ăn tối lúc – ”

Tess nắm tay anh. “Không nhanh vậy đâu, anh bạn.” Cô kéo anh qua chiếc trường kỷ, đẩy anh xuống và cuộn tròn cạnh anh. “Hôm nay em đã nói chuyện với gã chủ nhà của em,” cô bắt đầu, lơ đãng vuốt tay mình dọc theo cổ anh, đơn giản là cảm thấy sự dễ chịu khi chạm vào anh.

“Chúa ơi, cảm giác tuyệt quá,” Nick nói. Anh để đầu mình chùng xuống. “Đừng dừng lại.”

Tess bắt đầu xoa bóp những ngón tay mình lên cổ anh khi cô tiếp tục. “Tất cả những căn hộ đều có khóa mới. Những người thuê nhà rất vui. Không ngạc nhiên sao?”

“Mmm.” Nick để vai mình trượt xuống nệm trường kỷ khi cô chà xát. “Mạnh hơn đi.”

Tess cuộn gối lại để cô có thể chạm vào anh khi anh xụp xuống thấp hơn cô. “VẬY là anh đã gọi chủ nhà của em và đe dọa ông ta bằng điều gì đó xấu xa và hợp pháp, phải không, Người dơi? Phải là một anh hùng đấy.”

“Em phát điên về chuyện đó à?” Nick lầm bầm. “Anh không quan tâm. Cứ xoa đi.”

“Không, em không phát điên. Thế còn vụ quần vợt hôm qua với Nordstrom thì sao?”

Khuôn mặt Nick đang chìm trong gối. “Nordhausen. Nó tệ hại. Sao?”

“Anh đã kiểm việc đó cho Gina.”

“Coi nào, Tess – ” Nick bắt đầu, gắng ngồi dậy.

Tess đẩy anh xuống. “Anh là người hùng của em, anh biết không?”

“Anh à? Tốt. Cứ xoa đi.”

“Và đây là lý do em sẽ mặc cái váy đen đó và hành xử như một bà vợ Stepfort vì anh và sự nghiệp của anh tối hôm nay.” Tess dành cho cổ anh cái vuốt cuối cùng và vỗ lên lưng anh. Rồi cô đứng dậy và đi lên gác. “Chúng ta sẽ gây ấn tượng với ai đây?”

“Đi uống với Park và bạn hẹn của cậu ấy, ăn tối với Alan và Tricia Sigler,” Nick nói, giọng anh phần nào bị cái gối chẹn lại. Anh chậm rãi ngồi lên dựa vào tấm nệm và rồi lại ngã trở lại, rõ ràng là quá khoan khoái để có thể ngồi dậy. “Chúa ơi, việc này thật tuyệt. Chúng ta hãy kết hôn đi và em có thể vuốt ve cổ anh mãi mãi.”

“Gia đình Sigler?” Tess nói, chậm chậm trở lại với anh. “Chuyện này là vì em, không phải vì hăng luật?”

“Hãy tử tế với cô ấy tối nay – sự nghiệp của em sẽ ổn thôi,” Nick nói, vẫn dúm mặt xuống gối. “Em có thể làm thế với cổ anh nữa không, chỉ một phút thôi?”

“Đến hết đời anh cũng được,” Tess nói, ngồi xuống cạnh anh.

“Gì cơ?”

“Không có gì,” Tess nói, và trở lại làm việc với cổ anh, cảm giác âm ỉ kì cục bao phủ cô khi cô di chuyển tay qua cơ bắp anh. Đây không hẳn là nhục dục, nhưng nó là cảm giác râm ran, cô thấy ấm áp vì điều đó

và bất giác đặt một nụ hôn lên cổ anh trong niềm biết ơn. Việc này không tệ, cô nghĩ. Việc này thật tuyệt. Thật dễ chịu.

Mình thích nó.

Cảm giác ấm áp kéo dài ngay cả khi rời khỏi nhà và vào quán bar của nhà hàng nơi họ sẽ gặp Park và Gina.

Park đang đứng bên quầy, vẫn thoải mái và đẹp trai như người mẫu trong một quảng cáo rượu. Nhưng đang đứng cạnh anh ta là một cô nàng có mái tóc đen với những sợi vàng, và mắt một khoảnh khắc Tess mới nhận ra rằng cô ta đi cùng với Park, rằng cô ả là người hẹn hò của Park và rằng Gina vẫn đang ở căn hộ, chờ đợi để được đón đi.

“Gì vậy?” Nick hỏi cô.

“Chào tạm biệt Park đi,” Tess nói, tiến thẳng đến quầy. “Em sẽ giết hắn.”

9. Chương 9

Nick túm lấy tay và xoay cô lại trước khi cô có thể đến đủ gần Park để tấn công hắn ta. “Em định làm cái quái gì đấy?” anh thì thầm, kéo cô ra phía khác của quán khi người bắt đầu nhìn chằm chằm.

“Hắn đang bỏ rơi Gina,” Tess nói lớn. “Cô ấy đang ở nhà chờ hắn đến đón vậy mà hắn ở đây với... với...”

Nick nhắm mắt. “Ôi, chết tiệt.”

“Anh không ngạc nhiên,” Tess nói, điếng người vì phát hiện đó. “Em nghĩ anh bệnh vực hắn ta, nhưng anh không ngạc nhiên chút nào.”

Nick nhẹ nhàng đẩy cô lên một chiếc ghế đầu bên quầy và chặn cô dựa vào đó bằng cách đặt tay anh lên tay vịn hai bên. “Anh đã lo về chuyện này. Coi nào, Tess, Park không thể nói không với bất cứ ai. Cậu ấy là một người tốt nhưng không có nhiều nghị lực. Một vấn đề mà cậu ấy dứt khoát kiên quyết là không từ chối cha mình. Và cha cậu ấy sẽ không đời nào cho phép Gina là một phần trong cuộc đời Park. Vì vậy Park sẽ không gặp Gina nữa. Anh thực lòng xin lỗi. Anh nghĩ Gina là một người tuyệt vời, nhưng chuyện là vậy đấy.”

Tess cứng người bởi cơn thịnh nộ. “Em vẫn muốn giết hắn. Hắn làm tổn thương cô ấy. Em không quan tâm về cái nghị lực chết dẫm của hắn. Em vẫn muốn giết hắn.”

“Nào, em không thể,” Nick nói. “Em đang ở nơi công cộng đây. Kiểm soát mình đi. Người ta đang ngó kìa.” Anh bắt gặp ánh mắt cô và dịu lại. “Cậu ta không gọi cho cô ấy phải không?” anh hỏi nhẹ nhàng. “Cô ấy gọi cậu ta. Anh không nói chuyện đó khiến việc cậu ấy làm là đúng, nhưng Gina đã kiếm được việc, cô ấy gọi cho Park bảo rằng hãy chúc mừng và cậu ấy nói chắc rồi.”

“Ôi, quái quỷ.” Tess chớp mắt với cơn giận. “Em đã biết là cô ấy không nên gọi cho hắn. Chỉ vì cô ấy phát điên vì hắn. Cô ấy đã không thể chờ.” Cô nhẹ đẩy Nick ra và đứng lên. “Được rồi, em sẽ không giết hắn ở nơi công cộng. Mai em sẽ gọi cho Gina và xem em có thể làm gì. Có lẽ nếu em giới thiệu cô ấy với một anh chàng làm ở Quỳ...”

“Tess, em không thể lo mọi thứ cho mọi người,” Nick nói, nhưng giọng anh đầy cảm thông và anh vòng tay quanh người cô. “Và đây là chuyện giữa Park và Gina. Không phải việc của em – của chúng ta. Thôi nào, chúng ta sẽ kết thúc sớm để em không phải nhìn cậu ấy lâu quá.”

“Em muốn hắn chết,” Tess nói.

“Anh biết,” Nick nói. “Cố gắng đừng làm thế.”

Cao điểm của cuộc gặp với Park và cô nàng tóc đen Corinne là khi Corinne đề cập đến một phòng triển lãm nhỏ thú vị nơi họ đã uống cà phê đêm hôm trước. Cái đêm Park đã bảo Gina rằng họ đi chơi để mừng công

việc mới của cô ấy. Đi chơi hai đêm liền, Gina đã lấy làm lạ. Gina tội nghiệp. Chờ đợi hai đêm liền. Tất cả những điều tồi tệ Tess từng nói về Park đang trở lại ám ảnh cô bởi vì chúng không đủ tệ hại.

Cô đăm đăm nhìn Park, gã cũng nhìn cô với vẻ ngang bằng của nỗi khiếp sợ và sự bối rối và rồi ngay lập tức gợi ý với Corinne rằng tốt hơn hết họ nên đi.

“Em muốn hấn chết,” Tess lặp lại với Nick khi họ còn lại một mình, và Nick nói, “Anh biết. Anh biết.”

Bữa tối với nhà Siglers chỉ cải thiện được chút ít, mặc dù Tess quá nản lòng về chuyện Gina đến nỗi cô đã thật sự lịch thiệp và hòa hợp.

“Em đã cư xử rất tốt tối nay,” Nick nói khi họ trên đường về nhà. “Gia đình Siglers bị ấn tượng. Anh nghĩ Tricia sẵn sàng tha thứ cho em về trận chiến bánh mì ấy.” Khi Tess không trả lời, anh liếc qua cô. “Em ổn chứ?”

“Gina,” Tess nói. “Chắc hẳn ngay lúc này cô ấy đang nức nở trong gối.”

“Em muốn qua đó không?” Nick hỏi. “Anh sẽ chờ nếu em cần ở bên cô ấy.”

“Không,” Tess nói. “Gina không thích khóc trước mặt người khác. Em sẽ chờ đến mai khi cô ấy thét lên, và rồi em sẽ làm gì đó.” Chưa biết là gì, cô nghĩ và chìm xuống lớp vải da đắt tiền êm ái đầy bảo đảm của chiếc ghế xe trong khi anh lái về nhà.

Ngày hôm sau, Tess mua năm pound sô cô la và đến gặp Gina ở chỗ làm. Cô hỏi về Gina ở bàn tiếp tân, một món đồ gỗ walnut lớn hết sức phù hợp với sàn đá hoa bụi bẩn và những bức tường ván ốp cùng với một nàng tiếp tân cứng đờ như gỗ, trông như được bọc trong bộ đồ thẩm thấu của cô ta.

“Chuyện này có liên quan tới nhà hát chứ?” người phụ nữ hỏi, chăm chăm nhìn Tess một cách nghi ngờ qua lớp kính gọng sừng của mình. Rõ ràng Tess không phải kiểu khách hàng cô ta trông đợi.

“Dứt khoát nó có khả năng gây xúc động,” Tess trả lời, và nàng tiếp tân ra hiệu cho cô tới cánh cửa dưới sảnh, và nghiêng cổ trông theo.

Tới cửa phòng Gina, Tess hít một hơi rồi đi vào, mỉm cười, quyết tâm kéo Gina lên từ hố sâu tuyệt vọng.

“Tess!” Gina rạng rỡ nhảy lên và chạy tới chào đón Tess, quàng tay mình quanh cô và ôm chặt. “Đây là văn phòng của mình! Nó không tuyệt sao? Cuộc đời không tuyệt vời sao?”

“Dứt khoát là thế,” Tess nói, định dạng lại phần hổ-sâu-tuyệt-vọng trong kế hoạch của mình.

“Kẹo à?” Gina nói, phát hiện cái hộp lớn.

“Ừm, nó là món quà sưởi ấm căn phòng.”

“Giống y Park,” Gina nói đầy hạnh phúc. “Anh ấy gửi hoa. Coi này!”

Quả thực là Park đã gửi hoa. Một tá hồng đỏ rực rỡ trên bàn, một tá hồng nhạt rạng rỡ nơi tủ hồ sơ, một tá hồng trắng và tá hồng vàng chen chúc trên bàn làm việc, và một tá hồng đào duyên dáng nơi kệ sách, mỗi bó trong một chiếc lọ pha lê.

“Anh ấy nói không biết mình thích màu gì, nên anh ấy gửi tất. Anh ấy nói mình có thể ném những bó mình không thích,” Gina nói, ngắm nghía khu vườn xa hoa của mình với sự hài lòng. “Mình đã bảo anh ấy là mình yêu thích mọi thứ anh ấy tặng mình.”

“Ồ,” Tess nói, ngồi xuống ghế.

“Bọn mình đã ăn tối ở một nhà hàng Hi Lạp nhỏ tối hôm trước, để ăn mừng,” Gina huyền thuyên. “Và anh ấy đã nắm tay mình. Cậu có thể tưởng tượng được không? Thực là lãng mạn.”

“Tối hôm trước?” Tess hỏi đầy ngờ vực. “Cậu chắc chứ?”

“Ừ,” Gina nói. “Hơi muộn vì là anh ấy phải làm việc trễ, nhưng điều đó cũng có nghĩa bọn mình là những người duy nhất ở đây. Hết sức riêng tư và lãng mạn – ”

“Muộn à,” Tess nói. “Muộn cỡ nào?”

“Anh ấy đón mình lúc mười rưỡi,” Gina nói. “Và đêm qua, anh ấy đến nhà mình lúc mười một giờ, anh ấy muốn mình ra ngoài, nhưng mình đã bảo anh ấy ở lại.” Gina mang một cái nhìn khêu gợi mơ màng trên đôi mắt.

“Đêm qua?” Tess nói, lần này thật sự bối rối. Cùng lúc đó ánh mắt Gina tông sầm vào cô. “Ôi, không, cậu không làm thế chứ?”

“Rất tuyệt diệu,” Gina nói, thả mình xuống ghế. “Anh ấy là một quý ông đích thực, ngay cả ở trên giường.”

“Tuyệt,” Tess nói, nhưng cô nghĩ, Tuyệt thật, hẳn lừa dối cô ấy và hẳn thật đáng chán trên giường. Mình sẽ giết hẳn.

“Anh ấy rất ngọt ngào với mình, Tess,” Gina nói. “Và anh ấy rất vui tính. Mình cảm thấy rất tuyệt vời khi ở bên anh ấy.”

“Tuyệt,” Tess nói. Việc đứng đắn phải làm là kể cho Gina về Corinne, nhưng cô không thể làm thế. Gina đang quá hạnh phúc. Cô sẽ phải giết Park thật chậm rãi, bằng tay không, và rồi Gina có thể than khóc cho sự mất mát của mình mà không bị bẽ mặt bởi sự phản bội. “Tuyệt,” Tess lại nói.

Nàng tiếp tân thò đầu vào cửa, phô bày sự phản đối trình thượng. “Cô lại tắt hệ thống liên lạc của mình, cô DaCosta.”

Với sự ngạc nhiên to lớn của Tess, Gina không hề nép mình. Cô ấy chỉ cúi xuống và gạt công tắc hệ thống liên lạc. “Cô đi được rồi, Pamela,” cô nói.

Pamela khụt khịt. “Điện thoại ở đường dây số ba.”

“Ai vậy?” Gina hỏi.

“Tôi không biết,” Pamela nói, nhìn chăm chăm vào Gina một cách láo xược.

Gina chăm chăm nhìn lại.

Pamela lại khụt khịt và nói, “Tôi sẽ hỏi,” rồi đóng sầm cửa lại.

“Xin chào.” Tess nói, ngạc nhiên. “Cái gì đấy? Gina DaCosta – kẻ hủy diệt à?”

“Park dạy mình thế,” Gina nói, toe toét cười. “Hôm qua anh ấy gặp cô nàng khi đón mình ăn trưa, và anh ấy bảo mình cô ta sẽ khiến mình khốn khổ trừ khi mình điều khiển cô ta. Rồi anh ấy dành buổi trưa dạy mình cách điều khiển cô ta. Cậu sẽ không tin ấn tượng tuyệt vời mà anh ấy gây ra cho cô ta đâu.”

“Cũng lúc đó,” Tess nói.

“Mình đã bảo cậu rồi. Anh ấy tuyệt vời.”

Pamela thò đầu trở lại cửa. “Là ngài Patterson,” cô ta rít lên, gò má ửng đỏ bởi sự kích động. “Cô đang để ngài Patterson chờ.”

“Cảm ơn, Pamela,” Gina nói. “Nhưng lần tới, sử dụng máy liên lạc ấy.”

“Ồ,” Pamela nói. “Phải rồi.” Cô nàng quay ra, lần này đóng nó trong yên lặng.

“Cậu không phải là người tốt,” Tess bảo Gina. “Giữ vững việc ấy.”

Nhưng Gina đã nghe điện thoại, vẻ tươi tắn khi lắng nghe Park.

“Mình không thể chịu được chuyện này,” Tess lầm bầm. Cô ra hiệu cho Gina khi đứng lên đi ra, chỉ dừng lại để lấy hai con rùa sô cô la đen từ hộp kẹo.

Cô để lại năm pound sô cô la cho Gina. Cô ấy sẽ cần nó.

Bữa tối với gia đình Patterson không thú vị tí nào.

Tess chưa bao giờ thích The Levee. Cô không chắc là vì tất cả những người bồi bàn đều trông như Donny Osmond và hành xử như hoàng tử Philip, hay là vì đá cẩm thạch trang hoàng lộng lẫy và vải lanh màu đào, hoặc là vì thực đơn như một Martha Steward đặc biệt tồi tệ.

Tuy nhiên, tất cả chúng đều không là gì bên cạnh những người đồng hành cô đang tiếp kiến.

Kent Patterson có tầm vóc đẹp và mang màu xám, một người đàn ông của tước vị và cũng biết mình là người của tước vị. Vài người quý gối khi ông ta đi vào trong nhà hàng và không phải tất cả họ đều là bồi bàn. Người quản lý gọi ông ta bằng tên. Ông ta đáp lại một cách thân thiện. Viên quản lý bất tỉnh.

Melisande Patterson không có dáng vóc đẹp. Bà xương xường và khô khốc, như loại giấy hình kim, những điểm da nám, mờ dần và thất lại cho đến khi bà ta trông như một xác ướp với mái tóc bạch kim. Bộ đồ của bà mang nhãn Chanel, và tất cả những gì bà đang thiếu là cái nút Chỉ Nói Không Với Mọi Thứ. Bà thăm dò Tess qua hàng mi và rồi nhìn đi nơi khác, như thể là quá khó khăn để chịu được hình ảnh đó.

“Để em ra khỏi đây,” Tess nói trong hơi thở, nhưng Nick giữ chặt cô.

“Kent, Melisande,” anh nói. “Tôi muốn hai vị gặp Tess Newhart. Tess, đây là Kent và Melisande Patterson. Họ như là cha mẹ anh vậy.”

“Với sự hài lòng của chúng ta, con trai,” Kent thân mật nói. Ông bắt tay Tess. “Vây đây là người phụ nữ bé nhỏ chúng ta đã nghe nói.”

“Tôi cao năm thước chín,” Tess nói, và Nick đá vào mắt cá chân cô.

“Thú vị làm sao,” Melinsande nói, hiển nhiên là không thích thú, nhưng trước khi Tess có thể vặn lại, Park đã tới cùng người hẹn hò của hắn và rồi tất cả họ ngồi xuống.

Corinne, dĩ nhiên, không phải Gina.

Tess hít một hơi trước khi nói với gã, và nó nghe như một tiếng rít.

“Park!” Nick vội vàng nói. “Gặp cậu thật tuyệt. Cô trông đáng yêu quá, Corinne.”

“Corinne luôn luôn trông đáng yêu,” Kent nói. “Luôn luôn.” Ông nhăn nhó và vỗ tay cô, và Corinne uể oải cười lại, quá kín đáo trong việc bộc lộ cảm xúc. “Ta nhớ khi cháu còn là một cô bé mảnh khảnh, cùng với Park tới nhà cô Windesham. Không nhiều hơn năm hay sáu tuổi đâu.” Kent bỏ đỡ cô nàng như một người cha. “Ta luôn muốn một đứa con gái như cháu. Dĩ nhiên chưa muộn để có một đứa cháu gái giống cháu đâu, phải không, Park?”

“Không,” Park khổ sở nói.

“Nhưng cũng không cần vội đâm vào gì cả, phải không, Park?” Melisande nói đều đều.

“Không,” Park nói, thậm chí còn khổ sở hơn.

Corinne dường như không màng những cảnh xung quanh nhưng Tess giật mình. Cô hướng đôi mắt đầy thắc mắc tới Nick, nhưng anh chỉ nhún vai. Hiển nhiên đây là chuyện bình thường trong gia đình Patterson. Nếu Park không hành xử như một kẻ đáng ghét như thế, cô sẽ cảm thấy thương hại anh ta.

“Corinne đã học ở Radcliffe,” Melisande nói với Tess, khiến cơn giận của cô hướng tới một kẻ thù mới khi Park đang bị dọa nạt. “Cả hai chúng tôi đã học ở trường đại học nữ. Cô đã học ở đâu, cô Newhart?”

Tess chống lại cơn bốc đồng muốn hỏi một cách nghi ngờ, “Ai đã cấp bằng cho bà?” mà thay vì vậy mỉm cười. “Ohio State,” cô nói. “Ngành nghệ thuật tự do.”

“Ồ, một trường công,” Melisande mỉm cười tinh quái và rồi nhìn Nick, nhướn mày.

“Phải, trường công,” Tess nói. “Đó là lý do chúng tôi gọi nó là Ohio State, thay vì Ohio xa xỉ và kiêu căng.” Cô dịch chân ra trước khi Nick có thể tìm thấy nó bằng chân anh.

Melisande chớp mắt, rồi Nick nói, “Tess là giáo viên. Cô ấy đang nghĩ về việc gia nhập Decker Academy.”

“Giáo viên?” Corinne chớp mắt nhìn Tess. “Cô là giáo viên?”

“Phải,” Tess nói nhẹ nhàng, không có gì chống lại Corinne ngoài trừ sự tồn tại của cô ta. “Cô làm gì?”

“Làm gì?” Corinne lặp lại, bối rối, và Tess thả nổi chủ đề đó. Một sự thật đáng buồn là Corinne hoàn hảo với Park. Không ai trong bọn họ từng có một ý nghĩ mạch lạc trong cuộc sống của mình. Và có Kent, lãnh đạo những đứa cháu lảm nhảm của ông ta. Sẽ thích thú làm sao khi được xem ai là người thắng, Melisande hay Kent. Dù là ai, người đó không phải là Park, và Tess cảm thấy một chút nhói lòng cảm thông cho anh ta. Anh ta là một con chuột cống, nhưng là một con chuột bị bẫy.

Gina tội nghiệp.

“Vậy ra cô làm việc kiếm sống,” Melisande nói. “Thú vị làm sao.”

Tess mở miệng định nói gì đó nhưng rồi liếc nhìn Nick. Anh ngồi cạnh cô, vẻ mặt anh cam chịu để sự nghiệp của mình bị xiên thủng, và bỗng nhiên cô thấy có tội. Cô sẽ không chết khi cư xử tốt và gỡ rối cho anh. Anh không chỉ gỡ rối cho cô, anh đã cứu Gina, những người thuê nhà khác và Angela. Đừng như một kẻ phiền phức thế, cô tự nhủ. Cô quay qua Melisande và mỉm cười. “Vâng. Rất thú vị. Hầu hết thời gian là công việc tình nguyện. Bà có làm tình nguyện không, bà Patterson?”

“Sao, à có.” Melisande chớp mắt ngạc nhiên và rồi vui vẻ trò chuyện dông dài về sự khổ cực của việc tổ chức để Opera Guild mở cửa hàng năm. Tess gật đầu tán dương những lúc thích hợp, và sau đó, khi người bồi bàn mang món đầu tiên ra, Nick cúi xuống.

“Cảm ơn em,” anh thầm thì bên tai cô, và cô rung động với sự dễ chịu bởi hơi thở ấm áp của anh.

“Anh xứng đáng với điều này,” cô nói. “Cảm ơn anh. Vì công việc của Gina, vì Angela và vì mọi thứ.”

“Với sự vui lòng của anh,” anh thầm thì lại, sau đó anh quay qua toàn tâm toàn ý khen ngợi Melisande.

Chết tiệt thật, Tess nghĩ, và rồi cô cũng mỉm cười lại với mẹ Park.

Chỉ một tối thôi. Có gì hại chứ?

Cho đến Thứ sáu tuần tiếp theo, Nick cảm thấy hoàn toàn tự tin. Tess đã thích ứng một cách đáng ngạc nhiên với cuộc sống xã hội của anh, anh yêu thích việc trở về nhà với cô mỗi tối, và Welch đang thể hiện mọi biểu hiện là ông muốn ký hợp đồng. Tess vẫn muốn giết Park, và Park biết thế - sự thù địch có thể sờ mó được mỗi lần cậu ta xuất hiện với Corinne khiến cậu ta suy nhược lo lắng - nhưng cô đã xoay sở để không gây tổn hại thân thể cậu ta. Với Tess, đây quả là một bước tiến đáng kể hướng tới sự chín chắn. Thậm chí Nick cũng có thể trò chuyện với cô về Corinne mà không dính tới Gina. Cứ đà này, Tess sẽ trở nên lịch thiệp đến nơi.

Nick rất hài lòng.

Dĩ nhiên, không phải mọi thứ đều hoàn hảo. Từ tuần trước đến giờ tối nào họ cũng ra ngoài - gồm hai bữa tối với Norbet Welch - không về đến nhà được cho tới sau nửa đêm, và trong khi Nick thực hiện những thảo luận xã hội và củng cố sự nghiệp của mình với sự giúp đỡ đáng ngạc nhiên từ nàng Tess kín đáo, ăn vận tuyệt vời, anh cũng quá mệt mỏi để làm tình. Tin tốt là Tess cũng thế - sự căng thẳng khi phải điềm tĩnh và lịch sự hết tối này đến tối khác cũng gây ra tổn thất - nhưng vì lý do nào đó, đây không phải là một điều an ủi. Nick vui mừng vì sự biến đổi thành một người kiểu-vợ đầy trách nhiệm của cô, nhưng anh cũng bắt đầu cảm thấy có lẽ mình đã mất điều gì đó quan trọng.

Và tối nay, khi không có hẹn ăn tối, họ mắc kẹt trong buổi du hành tới một ngôi nhà cổ vì lợi ích của Opera Guild. Tất cả những gì anh thật lòng muốn là ở nhà và để Tess vuốt ve cổ mình, nhưng Opera Guild mở cửa là điều quan trọng với Melisande Patterson, vì vậy họ phải đi.

Khi Tess về muộn từ công việc ở Quỹ, anh tức điên. Cô thay chiếc váy ngắn, áo sơ mi trắng và vest đen. Anh không nhận ra cho đến lúc giúp cô ra khỏi xe khi đến ngôi nhà trưng bày, cái áo vest là một trong những cái nhãn Armani của anh. Anh cũng chắc chắn áo sơ mi là của anh.

“Trông em ớn đấy,” anh nói. “Cảm thấy tự do mặc đồ trong tủ quần áo của anh chứ.”

“Em đã làm vậy,” Tess nói. “Coi này, anh sẽ phát điên với em lâu thế hả? Vì anh đã biết rằng em phải dạy học, và thậm chí em đã về sớm để đến ngôi nhà ngu xuẩn này – ”

“Đừng bắt đầu,” Nick cứng rắn nói, trong khi dẫn cô đến cửa.

“Cậu Jamieson, vui làm sao!” Bà mệnh phụ nghiêm nghị đứng nơi ngưỡng cửa dịu dàng giơ tay. “Chúng tôi bắt đầu nghĩ rằng anh không thể đến.”

“Tôi sẽ không bỏ lỡ nó, bà Tate,” Nick nói. “Tôi muốn bà gặp một người bạn của tôi, Tess Newhart. Tess, phu nhân Tate đang tự mình điều hành Opera Guild.”

“Bây nào,” Bà Tate vẫy tay, đỏ mặt và tan chảy như một phụ nữ tốt bụng hoàn hảo bị quyến rũ bởi một quý ông tốt bụng hoàn hảo. Nick nghe thấy Tess thở dài, anh nhìn qua thấy cô đang mỉm cười với anh, chấp nhận một sự chinh phục khéo léo nữa, và anh cảm thấy cơn giận của mình bắt đầu tan rã.

“Đó là lỗi của tôi,” Tess nói với phu nhân Tate. “Tôi đã làm việc trễ. Chúng tôi vẫn có thể ngắm ngôi nhà chứ?”

“Ồ, dĩ nhiên,” Phu nhân Tate nói, tươi tắn nhìn cô. “Thực ra, đây mới là thời điểm thích hợp. Thực tế là hiện giờ không có ai ở đây. Các bạn có thể thông thả tham quan.”

“Thật tốt.” Tess dựa vào cánh tay Nick và mỉm cười với anh. “Chúng ta hãy thưởng ngoạn mọi thứ.”

Trái tim anh được sưởi ấm nhờ nụ cười của cô, và anh nghĩ về cuộc sống vui vẻ cùng với cô và rằng nó sẽ ra sao nếu không có cô. Rồi anh nghĩ về việc anh ngày càng chắc chắn hơn là sẽ không bao giờ muốn sống cuộc sống thiếu cô nữa – bất kể cô có thể khiến anh phát điên thế nào. Quái quỷ thật, chắc chắn đôi lúc anh cũng khiến cô phát điên. Chớ quan trọng hóa, anh tự nhủ. Nó sẽ chỉ là vấn đề khi tự mày coi nó quá trầm trọng.

“Em mặc cái áo vest đó trông hợp hơn anh đấy,” anh bảo cô, và nụ cười của cô mở rộng tươi mát lòng anh.

“A, đấy cũng là điều em đã nghĩ,” cô nói.

Chút giận dữ cuối cùng biến mất, anh để cô dẫn theo khi họ đi tham quan, giúp cô xây dựng những kế hoạch điên rồ tốn kém để trang hoàng lại ngôi nhà của anh trong lớp nhung xanh, đá cẩm thạch hồng và vải sa màu tía. Cô cười và lao vào hết phòng này đến phòng khác, và khi họ đến tầng bốn, cả tuần lễ họ đã không quan hệ lấp đầy tâm trí anh, anh muốn cô quá mức đến nỗi anh không chắc có thể chờ đến nhà không.

“Em nghĩ dứt khoát là chúng ta nên che rèm phòng tắm bằng nhung xanh,” Tess nói khi lên tới đầu cầu thang. “Nó giữ hơi nước rất tốt.” Cô dựa người vào anh, anh đặt tay quanh người cô và hôn tóc cô, cô cười với anh, đôi mắt nhắm hờ.

“Không khí tốt,” Nick yên lặng đồng ý. Nếu ngay bây giờ họ đi về, anh có thể cùng cô trong nhà tắm của mình trong hai mươi phút. “À, anh nghĩ chúng ta đã xem...” anh bắt đầu nhưng Tess đã kéo anh tới phòng bên cạnh.

“Ồ, Nick,” cô nói, và anh theo cô vào trong.

“Lại mảnh nữa,” Anh quan sát bức tường, lần này nó được phủ trong lớp satin trắng dày. “Có chuyện gì với những người này và sự xếp nếp thế nhỉ?”

“Nơi này trông như nhà anh ấy.” Tess đứng cạnh một chiếc đàn piano lớn màu đen nằm cô quạnh giữa sàn nhà lát ô trắng-và-đen, cô chậm rãi quay xung quanh. Tiếng cười đã rời khỏi giọng cô, bỗng nhiên cô có vẻ khổ sở. “Mọi thứ đều trắng, đen và trống rỗng.”

“Không hẳn là trống rỗng.” Nick nhìn cô di chuyển qua căn phòng, mái tóc đỏ nổi bật như quả cầu lửa đối chọi với màu satin trắng. “Có đàn piano và em.”

Nhưng Tess đã khựng lại và dăm dăm nhìn xuống trang phục của mình, kinh hoàng. “Thậm chí em cũng như thế. Chúa tôi, từ khi nào em bắt đầu mặc màu trắng và đen thế này?”

“Trông em rất tuyệt,” Nick phản đối. “Và tin anh đi, với mái tóc đó, em không cần lo lắng về màu trắng hay đen. Em luôn luôn rực rỡ.”

“Đây là điều anh muốn sao?” đột nhiên cô hỏi. Cô giang hai tay và nhìn xuống trang phục của mình. “Anh muốn em như thế này sao?”

Anh dừng lại, giật mình. “Anh muốn em là người mà em muốn,” anh nói, lúng túng. “Như em đang là mình kể từ khi em chuyển đến nhà anh. Ý em là về quần áo? Trông em rất tuyệt trong màu trắng và đen.”

“Đấy không phải ý em.” Tess cau mày băn khoăn, cô quay lưng lại với anh và lướt đôi tay lên những phím của cây đàn piano.

“Tess – ” Nick ngừng nói khi cô cúi xuống xem gì đó trên phím đàn.

“Em không tin nổi,” cô nói, sự chán ghét tràn đầy trong giọng cô. “Họ đã biến cái này thành cây đàn piano tự động.”

“Sao?”

Tess quay xung quanh, phần nộ. “Họ không chỉ lột bỏ mọi sắc màu khỏi căn phòng này, họ còn lột bỏ mọi người nữa. Thậm chí anh không cần một người chơi đàn. Chỉ việc gạt công tắc thôi.” Cô quan sát căn phòng rồi quay lại với anh. “Em không thể chịu đựng thêm nữa. Em đang bắt đầu trở nên giống cảm phòng này. Anh gạt công tắc và em hành xử lịch sự lạnh lùng.” Hàm cô cứng lại khi cô lắc đầu. “Em không muốn trở thành căn phòng này, Nick. Căn phòng này cần chút nào động trong cuộc đời nó. Và em cũng vậy.” Cô đi sang một phía của cây đàn, nhún mình nhảy lên trên, đu đưa chân trong sự tự do bất ngờ và mỉm cười với anh một cách tinh nghịch. “Tới đây.”

“Em điên không?” Nick nói, vừa hốt hoảng vừa bị khuấy động. “Xuống khỏi đó đi.”

“Thôi nào, Nick.” Tess nằm duỗi ngang qua toàn bộ chiều dài cây đàn, để cánh tay đu đưa trên bàn phím, và Nick cố gắng giữ tâm trí mình rời khỏi những đường cong của cô và bám lại ở phần xuống-khỏi-đó-đi. “Hãy đấu tranh cho loài người nào. Chứng minh anh không phải robot. Qua đây và làm tình với em.”

“Tess – ”

“Nếu anh lo lắng về việc em sẽ phá hủy một nhạc cụ tuyệt vời,” Tess nói, nghiêng đầu nhìn anh từ trên xuống dưới. “anh không cần nghĩ đến. Người ta đã làm thế khi họ biến đổi nó. Anh có thể tin họ đã làm thế không?”

“Không,” Nick nói, mất trí khi cô cuộn tròn người và hất giày ra. “Em đang làm gì thế?”

Tess tựa cằm lên tay. “Anh đã từng xem The Fabulous Baker Boys chưa?”

“Rồi. Xuống khỏi cây đàn đó đi.” Nick đi tới bậc cửa và kiểm tra hành lang. Không có ai trong phạm vi vài dặm cả, điều đó làm đầu óc anh nhẹ nhõm khá nhiều. Anh quay lại và thấy Tess đã xuống khỏi cây đàn, điều đó còn làm đầu óc anh nhẹ nhõm nhiều hơn. Nhưng rồi cô luồn tay dưới váy và lấy ra chiếc quần lót bikini đen của mình, điều đó không làm anh nhẹ nhõm tí nào hết. Cô quăng cái quần về phía anh, và anh bắt lấy nó.

“Không,” anh nói, cảm thấy chính mình đang chặt lại khi nhìn cô lại nhảy lên cây đàn.

“Thế còn Pretty Woman?” cô hỏi anh.

“Không. Xuống khỏi đó đi.” Anh nhìn xuống mảnh ren đen trong tay mình và rồi nhét nó vào túi trước khi nó gợi cho anh nhiều ý nghĩ hơn nữa.

Tess uốn ngón tay về phía anh. “Tới đây. Chúng ta sẽ cải tạo cái nhà xác này bằng niềm đam mê của con người.

“Không, không đâu.” Nick dựa mình vào ngưỡng cửa, gắng tỏ ra lạnh lùng. “Quên đi. Mặc đồ vào. Chúng ta sẽ về nhà. Thậm chí chúng ta có thể dừng lại và kiểm một cây đàn piano trên đường nếu nó gây ảnh hưởng đến thế này với em, nhưng không phải ở đây.”

“Làm ơn đi?” Tess dùng lưỡi liếm môi và mỉm cười với anh, anh cảm thấy nhiệt độ đang khiến đầu óc mình quánh lại.

Không, không, không, không.

“Không,” anh nói, cầu nguyện là giọng mình nghe kiên quyết. “Chúng ta không thể. Anh không có thứ gì bảo vệ và – ” Anh dừng lại bởi vì Tess đang trượt hai ngón tay xuống túi áo vest và kéo ra một cái bao cao su. “Em đã lên kế hoạch chuyện này?”

“Dĩ nhiên không phải,” Tess nói, thả nó lên cây đàn. “Nhưng em đã học nhiều điều từ anh. Chủ động. Lo xa.” Cô nháy mắt. “Điều khiển.”

“Đừng làm điều này với anh,” Nick nói, và rồi cô bắt đầu cởi áo vest, và anh đi đến để ngăn cô lại bởi vì ai đó phải làm người lớn trong quan hệ của họ.

Anh chỉ hi vọng là mình có thể.

Một giọng nhỏ nhỏ trong Tess lên tiếng, “Việc này thật ngu ngốc,” nhưng nó bị chìm ngấm bởi một giọng lớn hơn, “Mày đang trở thành bản sao vô tính của Corinne đấy. Phá vỡ luôn đi.” Nỗi sợ hãi là có thực và cũng là nỗi khát khao. Bỗng nhiên cô cần trọng lượng của Nick ở trên mình, cần hơi ấm, tình yêu và cảm xúc những thứ dường như rất xa lạ trong nhà Nick một khi anh không ở đó với cô – và đôi lúc ngay cả khi anh cùng ở đó. Anh đang đứng nơi ngưỡng cửa nhìn cô lại với khuôn mặt của Jekyll, và cô muốn chàng Nick thật quay lại. Căn phòng quá lạnh lẽo, mà chàng Nick thật thì quá nóng bỏng, và cô muốn anh ta.

Vì vậy khi anh đến để kéo cô khỏi cây đàn, cô nghiêng người vào anh, luồn ngón chân lên đường chỉ áo và nói lỏng cả vạt của anh trong khi cô dụ dăng di chuyển miệng mình lên cổ anh.

“Không,” Nick nói, cố gắng tránh khỏi miệng cô. “Thôi nào, Tess, không phải ở đây.” Anh nhìn qua vai mình. “Ai đó có thể vào đây.”

“Ôi, coi nào, Nick,” cô nói khi chạm vào cổ anh, và anh nói, “Không. Dừng lại.”

Tess ngừng việc di chuyển môi mình trên cổ anh và tựa trán vào vai anh trong nỗi thất bại. Không được. Cô phải đối mặt với một thực tế: nếu cô muốn Nick thì cô sẽ phải theo cách của anh. Và nó không chỉ có nghĩa là làm tình trên giường, mà nó là mọi thứ. Đột nhiên cô thấy một cuộc đời với những bữa tiệc tối kiểu cách và những ngôi nhà Opera Guild mở cửa trải dài trước mắt mình, và ý nghĩ ấy quá chán nản đến nỗi làm chết ham muốn trong cô.

“Được rồi,” cô nói, trượt khỏi cây đàn để đứng xuống cạnh anh. “Hãy về nhà.” Nick nhìn cô, trán nhăn lại vì băn khoăn, và cô ráng mỉm cười với anh. “Ồn cả thôi. Hãy đi nào. Em đã quá ngu ngốc.”

Anh cúi xuống hôn cô dịu dàng. “Em không bao giờ ngu ngốc,” anh thì thầm bên má cô, và lại hôn nữa. Lần này miệng anh ấm nóng ngọt ngào, lưỡi anh xoắn xuýt với lưỡi cô, và cô cảm thấy sức nóng lại tràn lên. Rồi anh để tay quanh người cô, cô cảm giác anh do dự khi nhận ra cô không mặc áo lót. Sự ngập ngừng rất ngắn, rồi anh di chuyển tay quanh ngực cô, cô dựa sát anh, rên rỉ một chút khi áp lực từ tay anh làm dịu đi sự nhứt nhối ở đó.

“Ôi, đừng,” cô thì thầm. “Em muốn anh vô cùng và em không thể chịu được.”

Anh lại hôn cô, miệng anh dụ dăng nơi miệng cô khi anh thưởng thức cô bằng lưỡi mình. “Anh cũng không thể chịu được,” anh thì thầm. “Anh sẽ không bao giờ làm ở nhà.” Anh đặt tay lên eo cô và đưa cô lên cây đàn piano, rồi lại giữ chặt miệng cô bằng miệng anh.

“Nick?” cô nói khi hít không khí, và anh nói, “Đừng thay đổi nhiều quá. Anh cảm kích tuần vừa rồi, nhưng đừng thay đổi nhiều.”

Khi sự nhẹ nhõm của cô biến thành cơn đói khát, cô kéo anh xuống, quặp chân quanh người anh và đưa tay anh xuống dưới làn áo của cô. Tay anh mát lạnh trên ngực cô, cô nhắm mắt bởi cảm giác sung sướng thuần túy vì sự đụng chạm của anh, rồi anh đẩy cô xuống và lăn lên trên cây đàn với cô. Cô dựa sát vào anh và ngửa đầu khi anh kéo áo cô lên và chiếm lấy ngực cô bằng miệng mình. Miệng anh quá tuyệt và cô muốn anh quá nhiều.

Ồ, phải, cô nghĩ khi sức nóng đến choáng váng thân quen dâng tràn như lũ trong cô. Sau đó anh hất vấy cô lên trên hông và kéo cô sát chặt vào anh. Cô rên rỉ và nó là một phần của tiếng cười bởi vì cảm giác quá tuyệt vời khi ép mình chạm vào anh sau một tuần dài đặc, lạnh lẽo, và bởi vì bề mặt cứng, mát lạnh của cây đàn piano khiến cho cơ thể cứng cáp, nóng bỏng của anh còn kích thích hơn. Rồi những ngón tay của anh ở bên trong cô, và cô di chuyển cho đến khi cô nghĩ mình chết mất. Cô cắn vai anh qua làn áo khoác và cào anh trong khi anh làm việc với cái bao, rồi anh bóp nghẹt những tiếng rên của cô bằng miệng mình, và rồi anh ở trong cô, cô không thể nghĩ gì thêm nữa.

Họ chìm đắm trong nhịp điệu của mình, cô cảm thấy mình đang cuộn chặt hơn bên dưới anh, cảm thấy sự bùng nổ, rồi anh ngừng di chuyển và đặt tay ngang miệng cô. Cô chớp mắt bối rối.

“Cậu Jamieson?” Phu nhân Tate gọi từ dưới lên rõ ràng là lần thứ hai.

Tiếng cười bật ra của Tess bị bóp nghẹt dưới tay Nick. “Vâng?” anh gọi lại, dành cho Tess cái nhìn trừng trừng cảnh báo rồi tan ra thành một nụ cười.

“Cậu có thấy cái đàn piano tự động không?”

“Có,” Nick nói. Anh cố gắng giữ giọng đều đặn và Tess thông cảm, cô thật sự thông cảm, nhưng anh vẫn đang cứng ngắc trong cô và cô không thể chịu được. Cô bắt đầu di chuyển, và anh nhắm mắt lại.

“Tôi sẽ lên và bật cho cậu nhé?”

“Không,” Nick nói. “Không, cảm ơn. Tôi sẽ bật.”

Tess đẩy tay anh khỏi miệng. “Công tắc ở phía trái dàn phím,” cô thở vào tai anh. “Và sau đó, nếu anh không biết, làm ơn, em nghĩ em có thể đạt tới nếu anh chuyển động một chút thôi.” Cô rung chuyển và giọng cô vỡ ra. “Em đã thật sự rất gần đến trước khi anh ngừng nói chuyện.”

“Anh mất trí rồi,” Nick thầm thì bên tai cô. “Và đó là lỗi của em. Nhưng kệ xác nó.” Anh với tay qua bàn phím, lần mò công tắc, và cô run rẩy khi anh dịch chuyển trong cô. Rồi cây đàn piano bắt đầu cuộc sống bằng cách chơi bản Minute Waltz và Tess cười lớn, rồi Nick rung chuyển bên cô cho đến khi mọi thứ tự do tràn đến trong cô và tất cả những lo âu đều đi vào vũ trụ cùng với những suy nghĩ có lý lẽ khác mà cô có thể có.

“Thật không tin nổi,” sau đó cô bảo anh, khi họ cuộn tròn cùng nhau trên giường. “Lần đó là tuyệt nhất.”

“Anh biết anh nên bảo Christine kiếm cho anh đệm lót gối.” Nick nhắm mắt khi anh duỗi chân dưới lớp chăn. “Anh quá già cho việc này.”

“Ha,” Tess nói, và để mình thuyết phục anh rằng anh không như thế.

10. Chương 10

Ngày hôm sau Tess nhảy ngang qua nàng tiếp tân Pamela để thò đầu vào văn phòng của Gina, chỉ định ở lại đủ lâu để xem liệu Gina vẫn ổn và vẫn chưa hay biết sự phản phé của Park. Cô vẫy chào Gina, và cô ấy, vừa nghe điện thoại, vừa vẫy lại.

“Chỉ mười lăm phút nữa là đến chuyển xe buýt tiếp theo,” Tess thì thầm. “Mình chỉ ghé qua để bảo cậu...”

Nhưng Gina ra hiệu cho cô vào, và Tess từ bỏ chuyển xe đó và ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của Gina.

“Rất cảm ơn, Ngài Edelstein. Tôi chắc là sẽ vừa ý,” Gina nói bằng giọng trầm bổng của một phát thanh viên chuyên mục tin tức.

Tess há miệng.

“Chắc rồi. Tôi sẽ chờ. Cho đến lúc đó.” Gina treo máy và quay qua Tess. “Cậu có gì mới thế?”

“Mình á? Từ lúc nào cậu trở thành Diane Sawyer thế?”

“Giọng điệu hay trang phục?” Gina hỏi, và Tess nhận ra rằng mớ quần áo len thô đen quen thuộc của Gina giờ là đồ len mịn màu đỏ son.

“Chúa ơi. Có chuyện gì xảy ra với cậu thế?” Tess hỏi, chăm chăm nhìn quần áo của Gina.

“Mình đang học luyện thanh,” Gina nói. “Mình chưa bao giờ giao tiếp nhiều, nên trước đây mình không cần.”

“Và bây giờ cậu ở bộ phận giao tiếp?” Tess cứng rắn nói. “Giống như là bạn gái Park?”

“Đây không phải ý Park,” Gina nói. “Mình sẽ... sẽ làm thế này, dù sao đi nữa. Việc này quan trọng cho công việc của mình. Mình dành... nhiều thời gian trên điện thoại. Mình cần nó.”

“Còn trang phục? Nó cũng giúp cậu trên điện thoại nữa chứ?”

Gina vuốt lên chất vải đắt tiền nơi tay áo. “Park đã mua cho mình. Anh ấy nói thích mình mặc đồ đen, nhưng anh ấy cá là mình sẽ nổi bật trong màu đỏ. Vậy nên bọn mình đã đi mua cái này cùng nhau. Rất vui.”

“Mình cá là thế,” Tess nói, đẩy Park xuống tầng xa nhất của địa ngục vì đang cố gắng che đậy tội lỗi của mình bằng cuốn séc.

“Có tệ lắm không khi mình để anh ấy mua nó?” Gina hỏi. “Mình thích bộ này. Mình muốn bộ này. Không phải là vì anh ấy.” Cô ngênh cằm ra. “Và trông mình nổi bật trong màu đỏ. Mình không biết tại làm sao trước đây mình không mặc đồ nhiều màu.”

“Trông cậu rất tuyệt,” Tess nói nhẹ nhàng.

Gina dựa lưng vào ghế. “Cậu không nghĩ mình nên mặc đồ hiệu.”

“Không,” Tess nói. “Đồ hiệu không phải việc của mình. Mình chỉ đang nghĩ là Nick sẽ thích thú bao nhiêu nếu mình thích mớ quần áo anh ấy đã mua cho mình như cách cậu thích bộ đồ này. Mình chưa kể đúng không? Anh ấy lại làm thế. Như cái váy đen ấy. Nhưng lần này anh ấy đánh cắp đồng áo của mình rồi thay thế chúng bằng mớ đồ lụa trơn tuột. Mình đã nói không, và anh ấy vỗ về mình và vẫn cứ tiếp tục. Quần jean của mình hiệu DKNY, áo phông cổ tròn casơmia nhãn Ralph Lauren và áo ngủ hiệu LaPerla.” Tess nhăn mặt. “Giống như là Invasion of the Body Snatchers. Chúng rất đẹp, nhưng chúng không phải là mình. Mỗi lần anh ấy làm thế, mình lại bảo không, anh ấy chỉ cười và nói trông mình gọi cảm trong đồng đồ mới.”

“Vậy thì thoải mái và thưởng thức chúng đi,” Gina nói.

“Gina, mình không thích quần áo anh ấy mua cho mình. Mình không trở nên kiểu cách đúng đắn. Mình ghét chúng. Cổ tròn làm mình ngứa ran và mình thích ngủ trong mớ áo phông cũ. Chúng thật thoải mái. Và mình ghét cái cách ngôi nhà đáng ghét ấy được trang hoàng – nó như một cái kho với đồng thảm dày đó. Và mình ghét Opera Guild. Mình đã ráng trở thành người dễ chịu với tất cả những việc đó, nhưng việc trở thành người dễ chịu đang lấy hết thời gian của mình.”

“Thì sao? Cậu có việc gì khác để làm với thời gian của cậu sao?”

“Tìm Lanny,” Tess nói, và Gina lăm bầm. “Nghe này, mình đã gọi nhiều cuộc đúng hướng và cuối cùng thì mình cũng đã có chỉ dẫn rồi. Một người bạn của Elise hỏi ở vùng đó đã cho mình biết là một người khác cũng ở đây đã hiến tất cả giấy tờ của ông ta cho thư viện Đại học Riverbend, và những giấy tờ ấy gồm cả lịch sử truyền miệng của vùng thông qua những người đã sống ở đó trong những năm sáu mươi. Ý mình là, đây là một chỉ dẫn hứa hẹn. Mình đã lên kế hoạch qua đó, nhưng mình đã phải tạm hoãn để có thể cùng Nick đến nhà hát, đi ăn tối với Welch hay Bữa tối River Clean-up, hoặc là đến ngôi nhà Opera Guild mở cửa hay những thứ chết tiệt khác.” Tess dăm dăm nhìn bạn một cách khổ sở. “Điều thông minh nhất mình có thể làm là dọn đi, nhưng mình sợ rằng bọn mình sẽ không bao giờ gặp nhau nữa bởi vì bọn mình đều bận, và bọn mình sẽ không bao giờ làm tình trên đàn piano nữa.”

“Mình nghĩ mình đã bỏ lỡ một đoạn,” Gina nói. “Về đàn piano.”

“Đây là một vấn đề khác khiến mình lo lắng,” Tess khỏ sở ngồi sụp xuống ghế. “Mình đang thay đổi. Bằng chứng là, mình đã thật sự nghĩ sex truyền thống là buồn chán.”

“Sex truyền thống?”

“Cậu biết đấy, trên giường, trong đêm, cửa khóa chặt. Tư thế thông thường. Đèn tắt.”

“Tiếp đi,” Gina nói. “Mình sẽ ráng theo. Nick thích tư thế thông thường?”

“Nick thích mọi tư thế, mỗi lần mỗi cách. Chuyện đó thật không tưởng tượng nổi, nếu cậu định nghĩ về nó.”

“Tốt,” Gina nói. “Thế còn phần đèn tắt?”

“Đây là sự cường điệu. Nhưng anh ấy thích quan hệ trên giường. Anh ấy hạnh phúc hơn khi ở trên giường. Anh ấy thích giường hơn.”

“Mình cũng thế,” Gina nói. “Lưng sẽ không bị đau, rồi mình có thể cuộn tròn và ngủ mà không phải di chuyển.”

“À, đây là vấn đề,” Tess nói. “Mình ghét phải thừa nhận, nhưng mình cũng thế. Ý mình là, những nơi khác thật kích thích, nhưng không kéo dài lâu vì mạo hiểm, mình cũng không thể sờ vào anh ấy nhiều, và mình đang thật sự thích quan hệ trên giường.”

“Đấy đâu phải là vấn đề.”

“Có chứ,” Tess nói. “Mình đang trở nên truyền thống hơn. Mình đang mất quan điểm. Mình đang thay đổi.”

Gina cau có nhìn cô. “Cậu thôi được không? Cậu không thay đổi. Nào, giờ là về đàn piano. Chính xác nó ở đâu?”

“Ngôi nhà Opera Guild.”

Gina ngồi thẳng dậy. “Cậu có hăm không đấy?”

“Cậu biết không, cậu đang nói nghe như Nick ấy.”

“Làm gì có cửa ở căn phòng đó.”

“Sao cậu biết?”

“Park đã đưa mình đến đó trưa hôm qua.” Gina lại ngồi sụp xuống. “Mình không thể tin cậu đã nhử anh chàng lên cây đàn piano đó. Anh ấy hẳn phải phát điên vì cậu.”

“Ồ.” Tess dừng lại ngẫm nghĩ. “Cậu đúng. Anh ấy hẳn như vậy. Mình đã không nghĩ về chuyện đó. Anh ấy đang đứng ở ngưỡng cửa trông như Jekyll, và mình sợ, nên mình – ”

“Nên cậu cảm dỗ anh ấy vào trò sex mạo hiểm để giúp cậu cảm thấy tốt hơn?” Giọng Gina nghe không tin nổi. “Cậu có ý nghĩ nào về điều gì sẽ xảy ra với sự nghiệp của anh ấy nếu anh ấy bị bắt gặp đang cùng cậu trên một cây đàn piano trong ngôi nhà Opera Guild không hả?”

“Thật là mình chưa nghĩ về chuyện đó,” Tess nói. “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

Gina rên rỉ một cách điên tiết. “Cậu không nghĩ gì đến anh ấy sao? Mình không thể tin cậu ích kỷ đến thế.”

“Cậu đang nói về chuyện gì?” Tess nói, bị xúc phạm. “Dĩ nhiên mình có nghĩ đến anh ấy.”

“Thế thì cậu sẽ phải nhận thấy cuộc sống xã hội quan trọng nhường nào với sự nghiệp của anh ấy,” Gina nói. “Cậu sẽ phải nhận thấy anh ấy phải thường xuyên giao tiếp với mọi người và thiết lập quan hệ. Cậu sẽ phải nhận thấy danh tiếng vang lừng anh ấy có ở thành phố này.”

“Dĩ nhiên, mình biết,” Tess nói. “Mình đã trải qua hai tuần lễ của đời mình trên bề nổi xã hội nông cạn đó.”

“Nó nông cạn với cậu,” Gina nói. “Không phải với Nick hay Park. Hay với mình.”

“Cái gì cơ?”

“Mình nói, ‘hay với mình.’” Gina bướng bỉnh nhìn cô. “Mình xin lỗi. Mình đã gia nhập phe bóng tối rồi. Kiện mình đi.”

Tess ngó trần nhà đăm đăm, không nói gì được trong một khoảnh khắc. “Mình không tin nổi chuyện này. Sao cậu có thể?”

“Mình không tin nổi cậu,” Gina nói. “Mình không hiểu tại sao cậu quá mù quáng như thế.”

“Mù quáng!” Tess nói. “Mình á? Mình – ”

“Nghe này, nếu mình cạo đầu hay là quyết định trở thành tu sĩ hoặc là nói với cậu rằng mình là một anh chàng giả gái, cậu vẫn sẽ ở bên mình, không chỉ trích, không tranh cãi. Nhưng chỉ vì mình muốn đi theo xu hướng chung, cậu sẽ chê bai mình ngay.”

“Ồ, không. Mình chỉ - ”

“Và từ giờ mỗi lần trò chuyện sẽ là ‘Gina, cậu có chắc không?’ hay ‘Gina, cậu đã bị mua chuộc bởi sự giàu sang rồi,’ hoặc ‘Gina, nếu cậu không quên Park và gặp một anh chàng tử tế có nhiều phẩm chất ’ và – ”

“Ê này,” Tess nói. “Chỉ là – ”

“Chỉ là cậu không tôn trọng mình đủ như mình muốn,” Gina nói. “Mình phải muốn điều cậu muốn hoặc là không có lý hay không tốt. Nick cũng vậy mà Park cũng vậy. Đây, bọn mình không muốn điều cậu muốn. Và cậu không hiểu tại sao bọn mình phải như vậy. Ý mình là, miễn là bọn mình tôn trọng điều cậu muốn và để cậu sống cuộc đời cậu, sao cậu phải quan tâm?”

“Bởi vì cậu đang thay đổi,” Tess nói. “Mình nhìn cậu khi cậu ở bên Park. Cậu lặng lẽ hơn, cậu cũng không nói và cậu mặc – ”

“Mình mặc đồ phù hợp,” Gina nói. “Và mình sẽ bảo cậu điều này. Mình thích thế.”

“Nhưng cậu vẫn thường mặc...” Tess lóng ngóng tìm từ. “Cậu biết đấy, đồ vũ công. Cậu rất đáng yêu, đi tiên phong và gợi cảm. Và giờ thì trông cậu... Mình không biết. Đứng đắn.”

“Mình đã ăn mặc như một vũ công bởi vì mình là vũ công,” Gina nói. “Bây giờ mình muốn đứng đắn nên mình mặc như một người đứng đắn. Và khi mình và Park ở riêng, bọn mình nói chuyện. Bọn mình luôn trò chuyện.”

“Nhưng không phải ở bên ngoài.” Tess chớp lấy ý đó. “Khi cậu ra ngoài cùng Park – ”

“Mình chưa từng chuyện trò nhiều ở nơi công cộng,” Gina nói. “Mình thích lắng nghe hơn. Mình vẫn luôn như thế.”

“Thế sao? Vậy tại sao mình không biết?”

“Bởi vì cậu luôn luôn nói,” Gina nói. “Cậu nói. Mình thì không.”

“Mình vẫn nghĩ cậu đang thay đổi vì Park,” Tess nói bướng bỉnh.

“Được rồi, cho là cậu đúng,” Gina nói. “Thì sao?”

“Sao, thế là sai. Cậu phải là chính mình chứ.”

“Mình là chính mình. Chỉ là mình đang cố gắng trở nên tốt hơn như người mình quan tâm. Mình đang điều chỉnh. Và tại sao không? Anh ấy đang điều chỉnh mình. Anh ấy tới nhà mình qua đêm, mình đã làm bánh bao và anh ấy thích nó. Đợt cuối tuần trước mình đã cho anh ấy xem The Rocky Horror Picture Show và anh ấy đã ném bánh mỳ.”

“Park ném bánh mỳ?”

“Thay đổi không phải là tệ, Tess. Người ta vẫn viết sách về chuyện đó suốt đấy thôi. Họ gọi nó là ‘sự trưởng thành cá nhân.’”

“Mình hi vọng thế,” Tess miễn cưỡng nói. “Mình chỉ nghĩ là mình có thể xem sự trưởng thành cá nhân của cậu tốt hơn nếu nó không bị thúc đẩy bởi Park.”

“Tess, mình yêu Park.” Tess nhắm mắt lại trong sự khổ sở, nhưng Gina tiếp tục. “mình biết cậu không thích anh ấy, nhưng mình không quan tâm. Cậu không biết anh ấy. Ở bên trong anh ấy thật sự ngọt ngào, tốt bụng và hiểu biết, và mình chưa từng cảm thấy được bảo bọc như thế trong đời, mình muốn tặng cho anh ấy cả thế giới và mình sẽ làm thế, vậy nên đừng bàn ra nói vào nữa.”

Tess nuốt xuống mọi thứ cô biết về Park và mỉm cười. Nặng nhọc. “Được thôi. Được thôi. Mình hạnh phúc nếu cậu hạnh phúc.”

“Thật không?”

“Thật,” Tess nói dối.

Gina thở dài. “Ừm, vậy thì, nói thật với cậu, mình không biết liệu mình có hạnh phúc hay không nữa. Park rất tuyệt vời, và khi chỉ có bọn mình, mọi thứ đều tuyệt, nhưng sớm muộn gì mình cũng sẽ phải gặp gia đình anh ấy, và mình không nghĩ mình phù hợp để trở thành vợ của một người nhà Patterson.”

“Mình cũng không,” Tess nói. “Nhưng mình đã gặp họ và mình sẽ giả vờ. Chẳng có lý do gì cậu không thể làm thế.” Cô cựa quậy không thoải mái trong ghế, biết rằng cô nên nói sự thật với Gina – rằng không đời nào Park sẽ giới thiệu cô với gia đình hắn, rằng cô sẽ không bao giờ phải giả vờ, rằng Park đã phản bội cô ấy bởi ông bố xoi mói địa vị của hắn đang tìm mẹ cho những đứa cháu của ông ta. Lúc ấy cô nhìn Gina, sáng sủa, đáng yêu và sinh động, và cô nghĩ về việc Nick đã nói cô không dính vào cuộc sống của người khác, rồi cô kiểm chế bản thân mình. Biết đâu đấy. Có lẽ. Có lẽ Park sẽ yêu, tìm được dũng khí để chống lại cha mình, và lấy Gina.

Cơ hội lớn lắm sao.

“Xem nào, có việc gì mình có thể làm cho cậu ở đây không?” Tess hỏi, tuyệt vọng muốn giúp một điều nhỏ nhặt nào đó khi mà cô rõ ràng là không thể giúp gì Gina về vấn đề lớn kia.

Gina nhìn cô nghiêm nghị. “Ừ. Đừng để Nick bị bắt vì khiếm nhã nơi công cộng trên một cây đàn piano. Chuyện đó sẽ hại đến hăng.”

“Ôi, thôi nào, Gina, nó có đáng kể gì đâu.”

“Cậu biết không, cậu không cần thay đổi hoàn toàn để ở cùng Nick. Cậu chỉ cần hiểu vị trí của anh ấy thôi.”

“Anh ấy đã rất thích thú trên cây đàn đó.”

“Quên đi,” Gina nói. “Cậu sẽ không đời nào hiểu. Có lẽ cậu đúng đấy. Có lẽ tốt hơn hết cậu nên dọn đi. Với việc Nick đang cố gắng nhét cậu vào danh sách những người ăn mặc đẹp nhất và cậu đang cố gắng đưa anh ấy vào Sách Kỷ lục Guinness về Tình dục ở những nơi ngu ngốc nhất, có lẽ hai người thật sự hại lẫn nhau.”

Tess cảm thấy lạnh người. “Cậu nghĩ vậy à?” Cô cắn môi, cảm thấy còn khổ sở hơn trước đó.

“Nếu cậu sẽ làm làm cuộc đời anh ấy như địa ngục, phải.”

“Điều cậu đang nói là không thêm sex mạo hiểm nữa. Điều gì là đúng đắn trong cuộc sống nếu cậu không mạo hiểm?”

“Công việc. Tình yêu. Con cái.”

“Nghe thật buồn chán.”

“Vậy hãy dọn đi,” Gina nói. “Cậu sẽ chỉ đưa đến điều tệ hại cho anh ấy nếu cậu không làm thế.”

“Chắc hẳn mình nên làm thế,” Tess nói. “Mình đã ở đây gần một tháng rồi. Đã đến lúc.”

Gina gật đầu. “Đúng vậy.”

“Không có vẻ như là bọn mình đang yêu nhau hoặc là lên kế hoạch hợp thức hóa hay là gì đó.”

Gina lắc đầu. “Dĩ nhiên không.”

“Vậy mình thật sự nên đi thôi.”

Gina gật đầu. “Chắc chắn.”

“Mình không muốn,” Tess nói.

“Mình không nghĩ cậu muốn,” Gina nói.

“Cuộc sống với Tess ra sao rồi?” Park hỏi Nick vào bữa trưa ở The Levee ngày hôm sau.

“Tuyệt.” Nick nhìn anh ta một cách thận trọng qua lớp vải lạnh không vết nhơ. “Sao cậu hỏi thế?”

“Chỉ tò mò thôi,” Park có vẻ mất trí khi anh nói, trong lúc lơ đãng bóp vụn ổ bánh mì. “Tớ cho là đã có vài thay đổi ở nhà cậu.”

“Một vài.” Nick ngồi sau chiếc đĩa trống không của mình. “Nhưng đều là những thay đổi tốt. Quần áo của Tess là ví dụ. Cô ấy đã mặc như Annie Hall nhờ tiền phúc lợi vậy, nhưng tớ đã bảo Christine mua đồ mới và cô ấy trông rất tuyệt.” Anh mỉm cười, nhớ lại Tess đẹp thế nào trong làn vải len jersey xanh đêm trước. “Và tiếp theo là cái áo kiểu lính thủy chết dẫm đó,” anh nói thêm, giọng anh tràn ngập sự thỏa mãn.

“Cô ấy hơi bị... kỳ cục ở bữa tối,” Park nói. “Điềm tĩnh. Lịch thiệp. Cô ấy ốm à?”

“Không,” Nick nói, kiên nhẫn. “Cô ấy đang gắng giúp sự nghiệp của tớ.”

“Ồ.” Park ngẫm nghĩ lời Nick rồi nhún vai. “À, được việc đấy. Tớ nghĩ lý do duy nhất Welch chú ý đến chúng ta là vì Tess. Ông ta chưa lúc nào rời mắt khỏi cô ấy.”

“Tớ biết.” Nick quắc mắt, nhớ lại. “Đồ dê già.”

“Sao?”

“Tớ biết chúng ta muốn khách hàng,” Nick nói. “Tớ chỉ không thích ông ta liếc mắt đưa tình với Tess.”

“Ông ta không thể đâu,” Park nói.

Nick lại cau mày. “Chắc chắn. Ông ta – ”

“Không. Tớ không biết ông ta thấy gì ở Tess, nhưng không phải là sex.”

“Ồ?” Nick ngồi dựa lưng và quan sát bạn mình. “Sao cậu biết?”

“Bởi vì ông ta chưa bao giờ nhìn cơ thể cô ấy,” Park nói. “Thực tế đi, hầu hết đàn ông chú ý hoặc là bộ ngực hoặc là cặp chân, và Tess có cả hai thứ đó, nhưng ông ta chưa từng nhìn cái gì ngoài khuôn mặt cô ấy.” Anh ta tư lự, suy nghĩ. “Như thể ông ta đang tìm kiếm gì đó hoặc là chờ đợi gì đó.”

Nick chớp mắt. “Cậu đúng. Tớ chưa từng nghĩ đến, nhưng cậu đúng. Chuyện gì vậy nhỉ?”

“Tớ không biết,” Park nói. “Và tớ không quan tâm miễn là nó giúp chúng ta có khách hàng.” Anh ta tựa quây trong ghế và bắt đầu bẻ vụn một cái bánh khác. “Tớ đã kể cho cậu về cô nàng tớ mới phỏng vấn chưa? Rất nóng bỏng. Tớ nghĩ tớ có thể mời nàng đi chơi.”

Nick khoanh tay và dăm dăm nhìn Park trong sự điên tiết. “Park, cậu đang định làm trò quái gì thế?”

Park thả ổ bánh mì xuống. “Cái gì?”

“Vấn đề là cậu hẹn với Corinne lúc bảy giờ, với Gina lúc mười một giờ. Và bây giờ lại còn một nàng mới nữa.” Nick nhìn anh ta nghiêm khắc. “Chuyện này không hay đâu.”

“Sao cậu biết?” Park nói, sững sờ.

“Tess nói chuyện với Gina,” Nick nói. “Cậu mất trí rồi hả?”

“Ừ,” Park rầu rĩ nói.

Nick tròn mắt và cúi xuống. “Park, cậu không thể tiếp tục thế này. Tớ không muốn xen vào, Chúa biết thế, nhưng cậu phải dừng lại.”

Park nhăn nhó. “Tớ biết tớ phải bỏ Gina. Tớ biết thế. Nhưng cô ấy quá hạnh phúc – ”

“Ồ, vì cô ấy khóc thét à.” Nick ném khăn ăn xuống bàn trong sự phẫn nộ. “Cậu không thể làm ơn cho toàn bộ thế giới. Và tớ cảnh cáo cậu, tớ chỉ có thể giữ Tess không la hét một thời gian thôi. Lúc này cô ấy muốn cậu chết rồi.”

Park kinh hoàng. “Cô ấy sẽ bảo Gina?”

“Dĩ nhiên cô ấy sẽ bảo Gina,” Nick nói. “Chết tiệt, Park, cậu dễ dàng bỏ rơi Gina, đừng gặp cô ấy nữa. Điều cậu đang làm thật độc ác.” Anh hoang mang nhìn bạn. “Thế này không giống cậu.”

“Tớ biết,” Park nói. “Tớ biết. Tớ sẽ làm thế. Sớm thôi. Thật đấy. Dù sao tớ cũng không thể chịu đựng thêm nữa. Nó đang khiến tớ phát điên. Tớ ngồi đó uống sâm-banh với Corinne và rồi tớ đến nhà Gina, và cứ như là tớ đến một thế giới khác vậy. Bánh bao. Ném bánh mỳ. Xem TV mười hai inch. Không phải là điều tớ mong đợi.”

“Cậu đang nói về chuyện gì thế?” Nick nói, hết sức lúng túng.

“Không có gì.” Park nhún vai. “Quên đi. Nó qua rồi. Tớ biết sẽ thế. Chỉ là tớ đã nói chuyện với Gina và... và...” Anh dừng lại, khổ sở và mất phương hướng, rồi lại bắt đầu nghiền vụn ổ bánh. “Chết tiệt. Quên đi. Phụ nữ là địa ngục. Tớ không biết làm sao mà cậu vẫn tỉnh táo sau bốn tuần sống với Tess.”

“Tỉnh táo á? Không đâu.” Nick thoải mái dựa lưng vào ghế, vui mừng vì thoát khỏi chủ đề về Gina. “Cậu đã bao giờ sống với một người phụ nữ nào mà cậu không thể nói ‘không’ chưa?”

“Rồi,” Park ừ ừ nói. “Mẹ tớ.”

“Chuyện này khác,” Nick nói. “Bọn mình đã làm tình trên cây đàn piano ở ngôi nhà Opera Guild.”

Lúc này trông Park bối rối. “Tại sao?”

“Bởi vì nó ở đó,” Nick nói. “Tớ không biết tại sao. Tess nói, ‘Hãy làm đi,’ và tớ nói, ‘Không,’ và rồi bọn tớ đã làm chuyện ấy.” Anh lắc đầu. “Bọn tớ sẽ bị bắt một ngày nào đấy, nhưng nó cũng đáng lắm.”

“Vậy đó là điều đang giữ cậu gắn với cô nàng sao? Tình dục mãnh liệt trên đàn piano?”

“Không,” Nick nói. “Nhưng nó không tổn hại đến việc gì cả.”

“Nếu cô ấy là điều cậu muốn...” Park nói đầy hồ nghi.

“Cô ấy là điều tớ muốn.” Nick đẩy ghế lùi lại và đứng lên. “Đủ với tớ. Rồi khỏi Gina đi trước khi Tess kể cho cô ấy cậu đang làm gì và rồi chặt nhỏ cậu ra.”

“Phải,” Park nói. “Rời khỏi Gina.”

Mười một rưỡi tối hôm đó, Tess bước ra khỏi kho sách lịch sử ở thư viện trường đại học và thấy Nick đang ngủ với đầu đặt trên bàn.

“Nick,” cô nói dịu dàng, lay anh. “Nick, anh yêu, em xin lỗi.”

Anh lắc đầu một chút để tỉnh táo. “Không sao. Em có tìm được gì không?”

“Không,” Tess khổ sở nói. “Không có cái nào đề cập đến Lanny cả. Em thề là em không dựng chuyện.”

“Anh biết em không thể.” Nick dụi mắt. “Em sẵn sàng chưa?”

“Sao anh biết em không làm?” Tess hỏi.

“Đừng kỳ cục thế.” Giọng anh nghe gắt gỏng khi anh đẩy ghế khỏi bàn. “Em biết anh tin em. Dĩ nhiên em không dựng chuyện.”

“Vậy sao anh không làm việc với Welch?” Tess nói bực bội. “Sao anh không thể nói với ông ta về chuyện này? Sao anh không thể bảo ông ta đừng có xử tệ với Lanny? Anh là luật sư. Anh có thể nói với bất kỳ ai điều gì đấy. Và anh biết em sẽ không bao giờ tìm thấy tập bản thảo. Thật vô vọng.”

Nick tập trung vào cô, chậm rãi đứng dậy. “Em sẽ từ bỏ sao?”

Tess ngồi xụp xuống chiếc ghế cạnh anh. “Em đã nói chuyện với những người nhớ Lanny và những người nhớ cậu chuyện, nhưng không ai có bản thảo và không ai nhớ nó đủ rõ để dẫn ra. Em không có gì cả.” Cô vẫy tay hướng về kho sách phía sau. “Đây là cố gắng cuối cùng của em. Nhưng thậm chí không ai nhắc đến Lanny. Những lời ghi chú của năm mươi thành viên trong cộng đồng đó và không ai nhắc đến Lanny.”

Nick cau mày. “Sao không?”

“Gì cơ?”

“Ông ấy đã ở đó cả mùa hè,” Nick nói. “Sao không ai nhắc đến ông ấy?”

“Em không biết.”

“Tập tài liệu này trông ra sao?”

Tess nhún vai. “Nó chỉ là một tập hồ sơ lớn với những tờ giấy.”

“Nó không được gói à?” Nick nói. “Những tờ giấy có đánh số không?”

“Em không biết. Nó – ” Tess khựng lại khi Nick dựa lưng vào ghế và thở dài. “Gì vậy?”

Anh đứng dậy và kéo cô đi. “Tối đây. Anh ghét mình về chuyện này, nhưng chỉ cho anh cái hồ sơ chết dẫm đó.”

Mười phút sau, Tess nhìn những chú ý cô đã ghi. “Theo cuốn sổ này, bốn tập giấy đã bị mất,” cô nói. “Tất cả đều là mùa hè năm sáu lăm. Một trong số chúng là tập bản thảo. Ai đó đã lấy chúng đi. Tại sao?”

“Chúng ta biết tại sao,” Nick nói, nhét hộp tài liệu trở lại giá. “Ai đó đang cố gắng xóa sạch bằng chứng về Lanny. Điều chúng ta cần biết là ai.”

Người thủ thư giận dữ khi cô tìm ra đồng giấy đó đã bị lấy đi. Bà ngay lập tức kiểm tra file trên máy tính, và rồi họ thấy cơn giận của bà trở thành sự bối rối. “Không thể thế được,” bà bảo họ. “Tập hồ sơ đã ở đây mười năm rồi, và chỉ có một người đã xem nó.”

“Và đó là?” Nick giục.

Bà chớp mắt nhìn họ. “Norbert Welch. Sao ông ấy lại cố ý phá hoại một hồ sơ lịch sử truyền khẩu cũ chứ?”

“Tôi không biết,” Nick nói dối, dùng khuỷu tay thúc Tess để giữ cô im lặng. “Cảm ơn bà nhiều.”

“Đồ chuột cống,” Tess nói khi cô theo anh ra khỏi thư viện. “Đồ chuột cống chấy rận, lừa đảo, ăn cắp, phá hoại.”

“Anh biết,” Nick nói. “Anh sẽ nói chuyện với Park và bọn anh sẽ xem phải làm gì vào ngày mai.” Anh nắm tay cô và kéo cô theo đến bãi đậu xe, không nghe câu hỏi tiếp theo của cô. “Anh không biết bọn anh sẽ làm gì nữa. Và ngay bây giờ anh không quan tâm. Anh chỉ muốn về nhà đi ngủ. Anh phải có mặt ở phiên tòa đầu tiên vào sáng mai.”

Tess bắt đầu phản đối sự qua loa của anh với Welch và rồi cau mày khi tội lỗi ập đến trong cô. Anh mệt mỏi và cô đang cần nhân anh. Cậu đã bao giờ quan tâm đến anh ấy chưa? Gina đã hỏi, và giờ cô đang ở đây, hoàn toàn không nhớ tới một sự thực là anh đã dậy sớm sáng nay. Anh đã dành cho cô những điều tốt đẹp nhất và cô ghét tất cả chúng, và lúc này cô đang kéo anh qua thư viện ngay giữa đêm để anh có thể giúp cô phá hủy sự nghiệp của anh.

Nếu mày có chút suy nghĩ nào cho người đàn ông này, cô tự nhủ, mày nên ra khỏi cuộc đời anh ấy. Với cá nhân mình, cô không muốn chút nào, nhưng đây là một việc đúng đắn nên làm.

“Em ổn không?” anh hỏi khi họ đã xuyên qua bóng tối nơi bãi đỗ và trở lại xe. Anh quay chìa khóa để khởi động, và động cơ nổ đều đặn. “Em im lặng khủng khiếp.”

“Em nghĩ tốt hơn hết em nên dọn đi,” Tess nói.

“Cái gì?” Nick tắt máy và nhìn thẳng cô với vẻ mặt tối sầm. “Em đang nói về chuyện gì thế?”

“Em không tốt đối với anh,” Tess nói một cách khổ sở. “Em không trông chừng cho anh và em sẽ phá hoại sự nghiệp của anh và – ”

“Em đã nói chuyện với người quái nào thế?” Nick nói. “Anh không cần em trông chừng cho anh. Anh trông chừng cho mình. Và sự nghiệp của anh ổn thỏa. Em đang nói về chuyện gì thế?”

“Phải, nhưng lẽ có ai bắt gặp chúng ta trên cây đàn piano đó thì sao?” Tess nói. “Anh sẽ đi đến đâu?”

“Chắc chắn là được trân trọng cất giữ trong trái tim đầy ghen tỵ của mỗi người đàn ông ở Riverbend,” Nick nói. “Ai đã khơi chuyện này với em?”

“Em chỉ nghĩ rằng có lẽ anh sẽ tốt hơn nếu không có em hạ thấp uy tín của anh mỗi mười lăm phút một.”

“Anh thích hạ thấp uy tín,” Nick nói. “Anh đã có tình dục tuyệt vời từ khi anh khám phá việc hạ thấp uy tín với em hơn là anh từng mơ thấy trong đời. Lại đây.” Anh nghiêng qua và nâng niu má cô trong tay rồi hôn cô, và Tess tan chảy trong tay anh, quá sung sướng vì cô đã không mất anh đến nỗi cô giữ anh thật chặt và cảm nhận bắp cơ trên tay anh.

“Anh yêu em, Tess. Đừng đi,” anh thầm thì.

“Em sẽ không đi,” cô nói, tựa trán mình vào trán anh. “Không thể. Thật sự không thể. Không được nữa. Em cũng yêu anh.”

Anh lại hôn cô, miệng anh nóng bỏng, và mỗi lần hôn anh, cô lại thấy bờ môi anh làm cô choáng váng hơn. Khi cô đánh mất mình trong sức nóng ở đó, cô để tay mình lười biếng trượt từ ngực anh xuống bắp đùi. Anh thở mạnh và bàn tay anh khum lấy ngực cô và cô cảm thấy hơi thở nghẹn lại, cảm thấy máu sôi lên, và cô muốn anh, ngay lập tức, bây giờ, bất kỳ cách nào, cô ép mình vào anh mạnh hơn, nhưng anh bỏ tay ra và nói, “Không.”

11. Chương 11

Tess nao núng và dịch ra. “Em biết, em biết, lại là vụ đàn piano nữa. Em xin lỗi. Đây chính xác là điều em đang nói.”

Cô tránh ra, ráng đàn áp nhu cầu cần có anh đang khiến cô run rẩy, nhưng Nick với qua cô và nói, “Không, đây không phải là ý anh. Có cái cần gạt – không đủ chỗ.” Anh hôn cô, và cô ngã sát vào anh, bỗng nhiên lại tuyệt vọng, lưỡi cô điên cuồng ve vuốt miệng anh, cần được giải phóng trước khi cô hét lên. Cô lướt tay xuống để mở khóa quần anh, và mặc dù anh cũng di chuyển để ngăn cô, cô vọ má vào ngực anh, cảm nhận những đường cong và cơ bắp cứng chắc bên dưới làn áo trước khi cô chiếm đoạt anh qua miệng mình. Bàn tay anh nằm trong những lọn tóc của cô khi cô dùng lưỡi lần theo cơ thể anh, mất hút trong mùi vị, nhiệt độ và lớp lụa trơn tuột của anh cho đến khi, sau vài phút, anh kéo đầu cô lên và hôn cô, tìm kiếm miệng cô bằng lưỡi anh.

“Em cần anh ngay bây giờ,” cô thở, và anh nói, “Anh biết.” Anh cúi xuống mở ngăn để đồ lấy ra một cái bao cao su rồi đóng nó lại. Tay anh lướt qua ngực cô khi anh chuyển động về phía trước và cô rên rỉ bởi sự đụng chạm đó.

“Bình tĩnh nào,” anh nói, và rồi giây sau anh trượt tay mình xuống dưới lưng cô, và nói. “Nhích lên.”

“Gì?” cô hỏi, nhưng nghiêng người sang, vẫn choáng váng bởi nỗi ham muốn, anh khéo léo điều chỉnh quanh cần gạt để trượt vào ghế hành khách bên dưới cô, kéo hông cô dựa vào anh từ đằng sau.

“Chờ một phút,” cô nói, và rồi cô chống lên bằng đồng hồ khi tay anh di chuyển xuống dưới làn váy và kéo quần trong xuống, nhiệt từ tay anh lan tỏa trên đùi cô khiến cô cảm lạnh bởi nhu cầu.

“Em là người thích mạo hiểm,” Nick nói từ phía sau cô, nhưng giọng anh mang vẻ cười đùa chứ không giận dữ. Cô cảm thấy anh đẩy thứ cứng rắn vào trong cô và cơ thể cô cong lại trong sự co thắt đầy sung sướng,

rồi anh rùng mình và nói, “Ôi, Chúa ơi, Tess,” cô cảm thấy vai mình hạ xuống, ráng giữ kiểm soát và chịu thua một cách khổ sở.

Chờ đã, cô muốn nói. Em không thích thể này. Em không thể thấy anh. Em không thể sờ anh. Em không thể nếm anh. Em không thể làm việc gì. Em không thể -

Nhưng một bàn tay anh bên dưới lớp áo đang mơn trớn ngực cô rất dịu dàng khiến cô không thể chịu nổi, những ngón tay của tay kia đang trượt trên đùi cô và bên trong cô ve vuốt với cùng nhịp độ như hông anh, và sức nóng làm mờ đi suy nghĩ của cô, cô tan ra trong anh, quên mất rằng tại sao cô không thích như thế này.

“Nick,” cô thở ra, anh đưa miệng mình đến sát tai cô và nói, “Sao?” hơi thở của anh ấm áp và cô cảm thấy mình bắt đầu cuốn đi, cô bám chặt lấy sự tỉnh táo với tất cả sức mạnh của mình.

“Em không làm được gì cả,” cô nói, và nó nghe yếu ớt.

“Một lần thôi, hãy để anh làm tất cả,” Nick thì thầm. “Chỉ lần này thôi.”

Cô muốn nói với anh rằng cô là người cộng tác, một người trao tặng có trách nhiệm với khoái lạc của chính mình, nhưng anh cảm thấy quá tuyệt và cô không thể nói gì thêm nữa. Rồi cô cảm nhận sự tê tái nóng bỏng bắt đầu, và cô rên rỉ, biết rằng cực khoái sẽ tới, và chỉ chốc lát thôi, với nhận thức khủng khiếp là lần này cô thật sự không muốn có trách nhiệm. Cô muốn mọi thứ nơi anh, rồi cô thấy dễ chịu trong đợt sóng, để đầu mình dần dần chìm lên tay trên bảng đồng hồ khi Nick đưa cô vào sự mơ hồ chính choáng lần nữa và lần nữa.

“Em không thể tin là em đã để anh làm thế,” cô nói sau đó khi họ cuộn vào nhau trên giường. “Em ghét từ đằng sau.”

“Em không ghét từ đằng sau,” Nick buồn ngủ. “Ai đã nghe em tới tận Kentucky?”

“Thật đáng sợ,” Tess nói. “Em không thể nói không với anh.”

“Nói nghe xem,” Nick nói. “Anh đã thế nào trên đàn piano.”

“Em nghiêm túc đấy,” Tess nhấn mạnh. “Chuyện này giống như là hai người bạn thật sự thân thiết chia sẻ khoảng thời gian vui vẻ và tình dục tuyệt vời, và giờ em không thể rời anh.”

Nick hôn lộn tóc trên trán cô. “Luôn luôn hơn thế,” anh nói. “Em biết luôn luôn hơn thế.”

“Em thật lòng yêu anh,” Tess nói, và tay anh chặt hơn quanh người cô, cô run rẩy sát vào anh, sung sướng vì hơi ấm của anh.

“Anh cũng yêu em,” Nick nói. “Anh nghĩ chúng mình nên kết hôn.” Cô căng thẳng trong vòng tay anh, và anh lại hôn cô cho tới khi cô dịu đi. “Sao không?” anh thì thầm. “Đó là việc chúng ta nên làm bây giờ.”

“Em không chắc về việc chúng ta nên làm bây giờ.” Tess nhích ra một chút. “Em yêu anh, em thật lòng yêu anh, nhưng sống như thế này... Em không biết. Không phải là em. Em không biết.”

“Được rồi.” Anh kéo cô lại gần hơn. “Chỉ cần nghĩ về hôn nhân thôi. Chúng ta có thể nói chuyện vào buổi sáng.”

Cô cảm thấy cơ thể anh dịu đi khi anh chìm vào giấc ngủ, cảm thấy sức nặng của bàn tay anh đầy an ủi trên hông cô, trời đã gần hừng trước khi cô cũng thiếp đi.

Sáng hôm sau, Tess theo anh xuống nhà ăn sáng, nghiêng ngả vì thiếu ngủ trong khi anh lượn vòng quanh bếp, sửa soạn bánh mỳ và cà phê cho mình và phủ chỉ thị lên cô.

“Đón anh ở văn phòng lúc sáu giờ,” anh bảo cô, trong khi ngặm bánh mỳ. “Anh có cuộc gặp muộn, vậy nên bắt tắc xi đến đó thay vì chờ anh ở nhà.”

“Được thôi,” Tess nói một cách mệt mỏi. “Tối nay chúng ta sẽ tiếp đãi ai vậy?”

“Gia đình Patterson và Norbert Welch,” Nick nói, và khi Tess lăm bằm, anh thêm, “Đừng nói gì về mớ giấy tờ trong bữa ăn. Anh sẽ đề nghị đi uống sau bữa tối và nếu Park đồng ý, bọn anh có thể bảo ông ta. Nhưng không buộc tội, hiểu không?” Anh giơ miếng bánh về phía cô để nhắc nhở trước khi cắn nó. “Anh muốn hợp đồng này, và bọn anh sẽ có nó. Đừng lộn xộn.”

“Em biết, em biết, anh sẽ trở thành cộng sự,” Tess nói, gắt gỏng vì quá mệt mỏi. “Em không hiểu làm cộng sự thì có khác biệt gì? Ý em là, tất cả những người chúng ta nịnh bợ suốt ba tuần qua đều đã phát điên vì anh rồi. Em không hiểu việc làm cộng sự sẽ giúp anh có được điều gì khi mà cả Riverbend đã nghĩ anh là Chúa trong bộ đồ ba mảnh.”

Nick dừng lại một khoảnh khắc, như thể anh sắp trả lời cô, nhưng thay vì vậy anh nói. “Em sẽ không hiểu đâu.”

“Thử xem,” Tess tựa đầu lên tay và ngáp. “Hãy cho em vài lý do hợp lý tại sao anh cần nó.”

“Được.” Nick lại do dự. “Khi anh mười tám,” cuối cùng anh nói, “Anh đã được nhận vào học ở Yale. Bố anh hết sức tự hào. Ông đã để dành tiền học đại học cho anh, nhưng thậm chí nó không đủ cho một năm học ở Yale. Tuy nhiên ông nói không vấn đề, ông đã làm việc thêm giờ ở nhà máy, và khi đó, ông có thể có lương hưu, và với học bổng một phần của anh, mọi thứ cũng ổn cả.”

“Nghe như một người cha tuyệt vời,” Tess nói, thảng người một chút vì sự nghiêm túc trong giọng Nick.

“Rồi ngay trước Giáng sinh năm ấy, năm cuối của anh, ông bị nghỉ việc. Và bởi vì những trò được điều hành trong nhà máy, ông mất lương hưu. Ba tháng sau, vẫn thất nghiệp, ông mất lái và ông cùng mẹ đã chết.” Giọng Nick trở nên bằng phẳng, và anh kết thúc câu chuyện không chút biểu cảm. “Ông không để lại gì. Hai mươi ba năm làm việc ở nhà máy và cuối cùng ông tay trắng. Anh đã vượt qua. Ổn cả. Không đáng kể.” Hàm anh cứng lại và trông kiên quyết hơn bất kỳ khi nào Tess từng thấy. “Nhưng tất cả việc đó, cả đời làm việc, và rồi ông không có gì hết. Việc đó đã giết ông.” Anh bắt gặp ánh mắt cô. “Đó là lúc anh quyết định anh sẽ không bao giờ làm việc cho ai khác. Nếu anh là cộng sự, anh không phải làm việc cho ai khác.”

“Ồ,” Tess nói.

Nick lắc đầu. “Không đáng kể.”

“Phải,” Tess nói.

“Bánh mì của em được rồi. Nó đang nguội đấy.”

“Em rất tiếc,” Tess nói.

“Không sao. Chỉ cần đặt vào vài miếng nữa.”

“Không phải về bánh mì. Về cha mẹ anh.”

“Chuyện xảy ra đã hai mươi năm trước rồi, Tess,” Nick nói. “Nó qua rồi.” Anh đứng dậy để đi. “Đừng khóc lóc về chuyện đã qua. Anh chỉ muốn sự bảo đảm. Cho cả hai chúng ta. Cho con cái chúng ta. Anh không muốn chúng kết thúc mà không có gì. Vì vậy anh sẽ trở thành cộng sự, và không có gì có thể cản đường anh.”

“Con cái?” Tess nói. Nhưng anh chỉ hôn tạm biệt, môi anh lướt trên môi cô nhanh hơn thường lệ. Cô vùi mặt vào vai anh và nắm chặt áo khoác của anh. “Em yêu anh,” cô thì thầm, và anh nói, “Anh biết. Anh cũng yêu em. Trở lại giường đi. Em sắp gục rồi.”

Cô ngồi lại bàn một lúc lâu sau khi anh đi, nghĩ về Nick, về cha Nick và vai trò cộng sự, điều bây giờ có thể cảm thông hơn. Cô đau đớn cho chàng Nick-mười-tám tuổi, người mà toàn bộ thế giới đã bị xé toạc dưới chân, nhưng cô đau đớn nhiều hơn cho chàng Nick-ba-tám tuổi, người đang mất cuộc sống của mình trong khi anh làm việc để chắc rằng thế giới sẽ không bao giờ bị xé toạc dưới anh lần nữa. Và bỗng nhiên cô nhận ra rằng anh không chỉ yêu cô, anh còn cần cô nữa. Cô là niềm hi vọng duy nhất của anh về cuộc sống thật sự, cuộc sống anh có thể bắt đầu một khi anh có vai trò cộng sự chết tiệt ấy. Khi anh là cộng sự, anh sẽ thoải mái hơn, và họ sẽ ổn. Anh sẽ cảm thấy được bảo đảm và ngừng cố gắng gây ấn tượng với mọi người, và anh sẽ ngừng cố gắng thay đổi cô. Cô có thể từ bỏ mớ quần áo đáng ghét ấy, Jekyll sẽ biến mất, và họ sẽ ổn.

Lần đầu tiên, Tess nghĩ về việc kết hôn với Nick mà không co rúm. Họ quá phù hợp với nhau.

Vấn đề duy nhất khiến họ chia rẽ là sự truy lùng thành công của anh, và một khi cái đó được thỏa mãn... hôn nhân, cô nghĩ, và tương tượng ra họ sống cùng nhau trong ngôi nhà này. Nếu họ kết hôn, cô có thể đòi hỏi vài màu sắc. Rồi cô có thể trở về sau khi làm việc ở Decker và Quý trong một ngôi nhà tươi tắn với Nick và... các con của họ.

Các con. Một trai một gái bởi vì Nick thích sự cân đối. Không tóc đỏ. Hai mái đầu đen gọn gàng bé nhỏ, như Nick. Cô sẽ phải giữ chúng tránh xa bể bơi – trừ khi chúng đã học bơi ở câu lạc bộ. Dĩ nhiên chúng sẽ học bơi ở câu lạc bộ. Chúng là con Nick mà. Và dứt khoát là mấy cái trường kỷ da thuộc sẽ phải bỏ đi – trừ khi cô nuôi dưỡng chúng sạch sẽ không thể tin được, như Nick. Và cư xử tốt không thể tin được, như Nick. Và dĩ nhiên, chúng sẽ phải đi học ở những ngôi trường đúng đắn, mặc đồ đúng đắn và chắc chắn sẽ chơi trò Moby Dick, và khi Tess hình dung ra chúng trong những bộ đồng phục, đột nhiên cô không thích chúng lắm.

Lũ nhỏ ngốc nghếch chán ngắt, cô nghĩ. Và rồi cô nghĩ, Dừng đi. Sẽ không như thế. Nick sẽ thay đổi khi anh trở thành cộng sự.

Có lẽ.

Có quá nhiều việc cần nghĩ và cô cũng đã nghĩ cả đêm, nên cô lên gác, thiếp đi và mơ thấy lũ con tóc sẫm đang nhìn cô với sự khinh thường và nói, “Ồi, mẹ ơi, ” rồi Nick về nhà và thông báo rằng anh đang điều hành cho chủ tịch nên cô phải có quần áo mới. Cô không thức giấc cho tới ba giờ, khi Gina gọi cô, cuồng loạn, vì cô ấy mới vừa đọc về việc đính hôn của Park trên báo.

“Sao anh ấy có thể đính hôn?” Gina nói qua làn nước mắt khi Tess tới căn hộ của cô. “Anh ấy đã ở bên mình mỗi đêm. Sao anh ấy có thể đính hôn với người khác?”

“Ồi, Gina,” Tess nói, xụp xuống chiếc ghế trường kỷ cũ rích của Gina và kéo bạn ngồi xuống cùng. “Nghe này, bỏ ơi, Park chỉ...” Cô ráng nghĩ một cách nói tốt đẹp, nhưng sự thật là Park đã phản bội Gina và Tess đã không làm gì. “Park là một kẻ ngu ngốc,” cô nói. “Mình cũng vậy. Mình xin lỗi đã không nói cho cậu.”

Gina giật ra. “Cậu đã biết?”

“Nick đã bảo mình đừng dính vào,” Tess khổ sở nói. “Và mình đã nghĩ có lẽ sẽ không sao. Cậu đã quá hạnh phúc và... Ồi, chết tiệt, mình đã nhắm mắt. Mình xin lỗi. Nếu cậu không bao giờ tha thứ cho mình, mình cũng hiểu.”

“Anh ấy đã gặp cô ta bao lâu rồi?” Ánh mắt Gina cháy dữ dội vào Tess. “Bao lâu?”

“Mình không biết,” Tess nói. “Từ cách bố hấn nói, họ đã biết nhau từ lúc sinh ra.”

“Anh ấy đã biết cô ta trước mình?” Gina nói. “Vậy mình là cái gì? Một trò vui à? Anh ấy đã biết ngay từ đầu rằng...” Cô ngừng lại, nuốt xuống. “Và thậm chí anh ta không nói với mình. Anh ta để mình đọc thấy nó trên báo. Anh ta nghĩ mình không quan tâm sao?”

“Mình không biết,” Tess nói. “Mình không biết cả hai người họ nghĩ gì. Đôi khi mình nghĩ họ không hiểu chúng ta. Họ chỉ hiểu điều họ muốn. Có lẽ Park nghĩ cậu chỉ đang tìm kiếm một khoảng thời gian vui vẻ. Có lẽ Nick nghĩ mình thích trở thành Nancy Regan mới. Mình không biết. Ngay bây giờ mình chỉ muốn giết cả hai người.”

Gina chìm xuống ghế và nhặt một cái gối. Nó là một chiếc áo phông Cats, phồng căng bông nhồi và được may liền ở cổ, ống tay và gấu, trông nó giống một xác chết một cách kỳ cục khi cô ôm nó. Đó sẽ là vẻ ngoài của Park khi mình xong việc với hấn, Tess thề, và rồi cô tập trung vào Gina. “Cậu sao rồi? Cho mình hay. Cậu sẽ làm gì?”

“Mình không biết,” Gina nói từ cổ chiếc áo phông nhồi bông. “Mình không biết. Mình yêu anh ấy.”

Tess cảm thấy toàn bộ cơ thể mình lạnh đi. “Cậu sẽ không gặp lại hấn. Hãy bảo mình rằng cậu sẽ không gặp lại hấn. Cậu sẽ không làm thế.”

Bờ môi dưới của Gina run rẩy. “Mình không biết.”

“Cậu có ý gì đây, cậu không biết?” Tess khựng lại và gắng không hét lên. “Hắn sẽ kết hôn. Cậu sẽ làm gì? Trở thành cô nhân tình cảm thông của hắn sao? Mình biết cậu hết sức cố gắng thích nghi cuộc đời cậu với Park, nhưng cậu không nghĩ thế là hơi bị nhiều à?”

“Dừng đi, Tess,” Gina nói một cách mệt mỏi. “Không, dĩ nhiên mình sẽ không là nhân tình của anh ấy. Chỉ là mình cần nghĩ về chuyện này. Mình sẽ phải trả lại tất cả những gì anh ta đã tặng mình, và rồi... mình không biết. Mình cho là mình không muốn gặp anh ta nữa.”

“Mình cho là cậu không,” Tess nói. “Chúa ơi, mình cho là cậu không muốn.”

“Cậu có nghĩ là Nick sẽ giúp mang đồ đạc ấy sau khi mình gói ghém không?” Gina hỏi. “Nick sẽ đưa cho anh ta chứ?”

“Dĩ nhiên rồi,” Tess nói. “Bất kể anh ấy muốn hay không. Cậu sẽ không bao giờ phải gặp lại con chuột đó nữa.”

“Anh ta không hẳn là chuột,” Gina nói. Rồi cô khụt khịt. “À, có lẽ thế.”

“Mình sẽ giết hắn,” Tess nói, đứng lên. “Mình sẽ kiếm kem, khoai tây nghiền, nước xốt và đủ lượng sô cô la che phủ Riverbend cho chúng ta, và khi chúng ta đã bình tĩnh nhờ đồ ăn, mình sẽ xé gã con hoang đó thành nhiều mảnh bằng đôi tay này.”

“Không, cậu sẽ không làm thế,” Gina nói, giọng cô nghe kiệt sức. “Cứ để anh ta đấy. Đó không phải vấn đề của cậu. Đó là lỗi của mình. Mình nên hiểu rõ hơn. Dù sao thì mình đã nghĩ anh ấy đang làm gì với một người như mình chứ?” Cô ngược lên nhìn Tess. “Mình thật sự đã nghĩ anh ấy yêu mình. Thật sự. Không ngốc ngếch sao? Bảo sao mình chưa từng tốt nghiệp cấp ba. Làm gì có nào.”

Tess lại ngồi xuống và vòng tay ôm Gina, giữ cô ấy thật chặt. “Dừng đi,” cô nói. “Hãy dừng đi. Đây là lỗi của hắn, không phải của cậu.”

Gina vui mặt vào vai Tess. “Đừng lo,” cô nói, giọng cô bị nghẹt lại. Rồi cô nhích đầu ra và nhìn Tess. “Ồn thôi. Mình đã bảo cậu rồi. Đó không phải vấn đề của cậu.”

Tess ráng nuốt cục nghẹn trong cổ, thứ hình thành mỗi lần cô thấy khuôn mặt bị nước mắt tàn phá của Gina. Có lẽ nó không phải vấn đề của cô, nhưng nó sẽ là ý muốn của cô khi cô tìm thấy Park, gã chó đẻ. “Cậu muốn loại Haagen-Dazs nào?” cô nói, và quay sang công việc kéo tinh thần Gina trở lại.

Hai giờ sau, Tess ào qua khu vực tiếp tân bên ngoài của hãng Patterson và Patterson để lùng kiếm máu. Máu của Park. Bắn tung tóe lên tường nếu có thể. Chỉ ý nghĩ về bộ dạng bị tàn phá của Gina cũng làm cô rung động. Cô sẽ tìm Park, và khi đó, chú ý tiếp theo trên báo sẽ là về cáo phó của hắn ta.

“Xin lỗi, thưa cô, nhưng – ”

Tess lờ người tiếp tân đi và bước mạnh qua những cánh cửa dẫn vào phòng luật.

Vài thư ký giật mình nhìn lên, và một người, khổ trung bình với cặp kính, thực sự cố gắng chặn đầu cô, nhưng khi Park lòi ra không hay biết từ văn phòng của hắn, cô xông tới chỗ hắn ta với ý đồ sát nhân duy nhất giúp dẹp đi mọi thứ trên đường của cô.

Cô túm lấy ve áo Park khi hắn nói chuyện với thư ký của mình và kéo hắn xoay qua, khuôn mặt giật mình của hắn chỉ cách cô vài inch. “Tôi muốn gặp anh ngay bây giờ, đồ con hoang đồi bại,” cô rít. “Anh muốn chuyện này ở nơi công cộng hay riêng tư?”

“Tôi, à, có một khách hàng trong văn phòng tôi...” Park bắt đầu, lảm nhảm trong cơn sốc.

“Đây.” Một nàng tóc đen diêm tinh khoảng ba mươi mở cửa căn phòng phía bên kia. “Hãy sử dụng văn phòng của Nick.”

“Tôi không nghĩ vậy, Christine – ” Park nói, nhưng Tess nói, “Tuyệt,” và khi Park nói, “Thật tình, tôi không thể – ” cô túm lấy cà vạt của hắn và kéo hắn qua sàn vào phòng, đóng sầm cửa sau lưng họ.

“Đồ cặn bã đồi bại, tồi tệ, dối trá, lén lút lừa lọc,” Tess đập vào hấn, ép hấn lùi lại dựa vào tường. “Anh cứ phải làm tổn thương cô ấy sao? Quá nhiều rắc rối để cắt đứt quan hệ, quá khắc nghiệt để anh cho cô ấy biết rằng anh không thể gặp cô ấy nữa à, mà anh lại để nó tiếp tục mãi và rồi anh để cô ấy tìm ra từ một bài báo chết tiệt!”

“Cô đang nói về chuyện gì?” Park hỏi.

Điều đó khiến cô khựng lại. Park trông kinh hãi, nhưng trông hấn cũng không biết gì. Không có một chút nào về tội lỗi trên mặt hấn. Chúa ơi, hấn thật ngu xuẩn. Thậm chí hấn không nhận ra điều hấn đã làm với Gina bằng thông báo đó. “Gina,” cô phát vào hấn. “Tôi đang nói về điều anh đã làm với Gina.”

Park chớp vai cô. “Chuyện gì với Gina? Cô ấy bị đau à? Cái gì – ”

“Dĩ nhiên, cô ấy đau, đồ ngu ngốc,” Tess nói, giật vai khỏi sự kìm giữ của hấn. “Cô ấy vừa mới đọc về vụ đính hôn của anh trên báo. Cô ấy đã nghĩ anh yêu cô ấy, cô ấy thật sự đã nghĩ – ”

“Vụ đính hôn nào?” Park nói. “Tôi không đính hôn. Gina nghĩ tôi đã đính hôn?”

“Ờ báo nói anh đã đính hôn,” Tess nói, nhưng giọng cô hạ xuống một quãng tám khi cô trừng trừng nhìn hấn. “Với Corinne.”

Biểu hiện trên khuôn mặt Park làm bay biến cơn thịnh nộ của cô. Rõ ràng là nếu có điều gì đó Park không muốn, thì đó là đính hôn với Corinne.

“Park,” Tess bình tĩnh nói, “ai đó đã nói với báo chí là anh đã đính hôn với Corinne. Đây là một hiểu lầm sao?”

“Ôi, Chúa ơi,” Park nói. “Và Gina đã đọc nó? Tôi phải nói chuyện với cô ấy.” Anh xô qua Tess để lấy điện thoại của Nick, và Tess theo anh ta, đi nhưng bối rối.

“Ai đã nói với báo chí là anh đã đính hôn?” cô hỏi trong khi anh ta đánh số như một người điên khùng. “Và tại sao giới báo chí lại tin hấn? Hay cô ta? Corinne? Corinne làm thế sao?”

“Không,” Park quả quyết, và rồi vẻ mặt anh ta thay đổi. “Gina? Gina? Không, chờ đã, Gina – ” Anh đặt điện thoại xuống và nuốt khó khăn khi anh ta nhìn Tess. “Cô ấy đập máy ngay khi nghe thấy giọng tôi.”

“Cô ấy thật sự bị hủy hoại, Park.”

“Tôi không làm thế,” anh nói ai oán. “Tôi sẽ không làm thế với cô ấy. Tôi không làm thế.”

“Tôi biết,” Tess nói. “Tôi nhận ra rồi. Lý do duy nhất giúp anh còn sống đây. Ngồi xuống đi.”

Park chìm xuống ghế làm việc của Nick và vùi mặt trong tay. “Bố tôi đã làm việc này,” anh nói qua kẽ tay. “Ông muốn tôi kết hôn, ông đã chọn Corinne và giờ ông đang ép buộc tôi.”

“Ông ta thật sự nghĩ rằng nếu ông ta chỉ cần thông báo là anh sẽ lấy cô ấy, thì anh sẽ làm điều đó?” Tess hỏi không tin nổi.

Park nhìn lên từ sau bàn tay. “Tôi chắc hấn sẽ làm thế nếu tôi không gặp Gina. Tôi sẽ có nhiều Corinne trong đời mình. Có lẽ cũng sẽ lấy một người.”

Tess ngồi xuống đối diện anh ta. “Anh sẽ lấy Corinne? Anh không thể nghiêm túc. Thế còn Gina?”

Park lại vùi đầu trong tay. “Cô ấy sẽ không nói chuyện với tôi nữa.”

Tess chống lại ham muốn đập anh ta. “Park, giải thích cho tôi nghe. Anh đã làm chuyện quái quỷ gì với Gina và Corinne tháng trước thế hả?”

Park dựa lưng và nhắm mắt trong nỗi đau. “Tôi đã có ý định bảo Gina là tôi không thể gặp cô ấy nữa. Tôi biết bố tôi sẽ không thích cô ấy, và có Corinne. Tôi đã có ý rời khỏi Gina. Nhưng tôi không thể.” Anh ta mở mắt nhìn Tess trong sự đau đớn khôn khổ. “Tôi chỉ không thể.” Anh nuốt xuống. “Tôi đã quyết tâm làm điều đó sau ngày hôm qua khi Nick chỉ ra đồng lõa xôn xoi tôi đang gây ra. Tôi đã qua đây đêm qua, và tôi sẽ làm điều đó. Thật đấy.”

Anh ngừng lại, và Tess quan sát anh, sẵn sàng không tin mọi thứ anh ta nói nhưng cảm giác thương hại cho anh ta cùng lúc xuất hiện bất chấp ý muốn của cô.

“Và cô ấy mở cửa,” cuối cùng Park nói, “và cô ấy chỉ... rạng rỡ nhìn tôi, và tôi đã nghĩ cô ấy vừa trúng số hay là gì đó, nụ cười của cô ấy thật tươi tắn. Tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra, và cô ấy nói...” Park nuốt xuống lần nữa. “Cô ấy nói, ‘Anh ở đây.’” Anh ta chớp mắt nhìn Tess. “‘Anh ở đây.’ Là tất cả những gì cô ấy nói. Nụ cười toe toét ấy chỉ bởi vì tôi ở đó. Chưa ai từng mỉm cười với tôi như thế trước đây.”

Tess dựa lưng vào ghế, niềm cảm thông mới mẻ, nhưng vẫn chán ngán với việc hắn ta tự cho mình là trung tâm đến mức nào. “Và đó là lúc anh biết anh không thể rời khỏi cô ấy – khi anh nhận ra cô ấy yêu anh,” cô nói chế giễu. “Ha, cực kỳ, Park, nhưng việc đấy vẫn bỏ lại Gina trong sự ghê lạnh.”

“Không,” Park nói. “Đó là lúc tôi biết tôi yêu cô ấy.”

Tess nhìn anh ta đầy ngờ vực. “Bởi vì cô ấy cười toe toét mỗi lần cô ấy thấy anh?”

“Không,” Park nói. “Bởi vì tôi cũng cười toe toét mỗi lần tôi thấy cô ấy.”

Khuôn mặt Park nhần lại thành một nụ cười toe toét khi anh ta nghĩ, và Tess nhắm mắt lại rồi lẩm bẩm. “Đừng làm điều này với tôi. Tôi sẽ thấy tốt hơn nhiều khi ghét anh. Giờ tôi cần quan tâm đến cả hai người. Ôi, chết tiệt.”

“Tôi sẽ làm gì đây?” Park hỏi. “Gina sẽ không nói chuyện với tôi nữa.”

Tess có thể nghe thấy tiếng Nick đang nói, Ở ngoài chuyện này. Ha, quỷ tha ma bắt anh đi. Là lỗi của anh khi họ có hai đứa con ngốc ngếch. Cô ngồi thẳng lên và nhìn Park. “Được rồi, đây là việc anh sẽ làm. Trước tiên, anh sẽ gọi cho Corinne bảo cô ấy rằng anh không đính hôn. Rồi anh sẽ đến gặp Gina và mời cô ấy ăn tối với chúng ta tối nay.”

“Ăn tối với bố tôi á?” Park kinh hoàng nói. “Ông sẽ rất khủng khiếp với cô ấy. Tôi không thể làm thế.”

“Anh có nghiêm túc về chuyện yêu cô ấy không?” Tess sáng giọng.

“Có, nhưng – ”

“Vậy, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải gặp bố mẹ anh,” Tess nói, “Và trong hoàn cảnh này, càng sớm càng tốt cho anh. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi bố anh bắt anh đính hôn với Công nương Di.”

“Ông sẽ rất khủng khiếp với cô ấy,” Park lặp lại. “Và mẹ tôi... Ôi, Chúa ơi, mẹ tôi – ”

“Anh sẽ phải đứng lên vì cô ấy,” Tess nói. “Gina đang trải qua địa ngục, và cô ấy sẽ không tin anh nghiêm túc với cô ấy trừ khi anh thông báo điều đó trước mặt bố mẹ anh. Anh nợ cô ấy.”

Park nuốt xuống. “Được rồi.” Anh lại kéo điện thoại về phía mình và ấn nút liên lạc với thư ký của mình. “Gọi Corinne cho tôi,” anh nói vào ống nghe và nhìn Tess.

“Khởi đầu tốt đấy,” Tess nói.

Khi Park xong việc cắt đứt vụ hứa hôn không thực của mình, Tess gọi Gina.

“Nghe mình này,” cô nói. “Park đang qua. Vụ hứa hôn là một hiểu lầm. Anh ta cần nói chuyện với cậu. Để anh ta vào.”

“Cậu khiến anh ấy làm thế!” Gina kêu diên cuồng. “Mình đã bảo cậu đừng dính vào. Cậu không thể khiến anh ấy yêu mình. Dừng lại đi. ”

“Gina, nghĩ chút đi. Cậu biết mình nghĩ về Park ra sao.” Tess tránh ánh mắt anh ta khi cô nói. “Sao mình lại cố gắng để hai người quay lại với nhau nếu anh ta cũng không muốn thế? Anh ta yêu cậu và anh ta khổ sở khi cậu bị tổn thương, và anh ta đang trên đường đến chỗ cậu, hãy để anh ta vào.”

“Anh ấy yêu mình?” Gina nói một cách đáng thương.

Tess che máy và bảo, “Đi đi,” với Park, người đang ra khỏi văn phòng. “Anh ta yêu cậu,” cô nói lại vào máy. “Đi rửa mặt đi và trang điểm một chút. Chúng ta sẽ đi ăn tối.”

Tess vẫn còn nửa giờ rảnh rang trước khi Nick trở lại, và cô dành thời gian đó để thám hiểm phòng làm việc của Nick. Nó gồm vải da nâu và đồ gỗ thay vì trắng và đen, nhưng nó có cùng nét biểu hiện như mọi thứ Nick sở hữu. Cái vẽ không-ai-sống-ở-đây. Khi cô bước qua để ngồi vào ghế làm việc của anh, cô trông thấy một bức hình trên bàn trong một khung ảnh đóng da.

Sự chú ý của cô dừng lại, Tess nhìn bức ảnh gần hơn. Bất cứ điều gì cô muốn tìm thấy trên bàn làm việc của Nick thì cũng không phải là cái này.

Bức hình là một khoảnh khắc của họ - lấm bùn và rối tung – là tấm ảnh cô giữ ở căn hộ của mình, và cô ngạc nhiên là anh đã để nó trên bàn làm việc khi mà trông anh thật khủng khiếp trong đó. Thật ra là cuốn hút khủng khiếp, nhưng rõ ràng đối chọi với hình ảnh hoàn hảo mà anh thể hiện với khách hàng. Cô cầm bức ảnh lên và dăm dăm nhìn nó, nhớ lại rằng ngày hôm ấy họ đã vui thế nào. Họ đã luôn luôn vui thế nào. Cô dùng ngón tay vạch theo khuôn mặt Nick, hết sức yêu anh và cô mỉm cười chỉ bởi vì bức hình của anh đang ở trước mặt cô. Nếu anh luôn luôn như thế, tươi cười và thoải mái, thay vì sẵn đuối tham lam vai trò cộng sự chết tiệt đó. Có lẽ Nick có thể thay đổi, và có lẽ những đứa con của họ sẽ không là lũ nhóc ngốc nghếch. Park yêu Gina. Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Cô thở dài và nhìn lại hình ảnh của mình. Cô có một vết nhơ trên má và trông cô như lên mười vậy. Chắc chắn đó sẽ là hình ảnh lũ con của cô nếu không có gen Nick cân bằng lại. Cô cau mày nhìn bức ảnh, ghi lại những khuyết điểm của mình. Mái tóc cô đang dựng thẳng và khuôn mặt cô lấm bấn. Cô không trang điểm và cô đang cười khoe cả hàm răng.

Tess trừng trừng nhìn bức hình, đột nhiên bị đánh. Trông cô như lên mười. Mười tuổi với bàn chân dài, nhưng cũng như mười tuổi.

Hoặc là tám.

“Christine?” cô gọi, và Christine xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Chào, tôi là Tess.”

“Tôi cũng đoán vậy,” Christine nói. “Rất hài lòng được gặp chị. Chị đã làm gì với Park rồi?”

“Sửa chữa cuộc đời anh ta,” Tess nói. “Cho tôi hay, bức hình của tôi vẫn ở trên bàn Nick khi Norbert Welch ở đây à?”

“Phải,” Christine nói.

“Cô có nghĩ Welch thấy nó không?”

Christine dừng lại trong một phần triệu giây. “Ông ta đi quanh khá nhiều khi ông ta ở đây. Ông ấy thấy nó.”

Tess nhìn bức hình và chậm chậm lắc đầu. “Tôi sẽ bị nguyên rủa. Tôi sẽ bị nguyên rủa. Tôi chưa từng nghĩ về chuyện này.” Cô đặt tấm ảnh xuống và hỏi, “Tôi có thể gọi một cú đường dài bằng máy này không?”

“Chắc chắn rồi,” Christine nói. “Ấn số chín để nối ra ngoài.”

Năm phút sau, Tess nói chuyện với Elise trên điện thoại.

“Tập trung vào việc này, mẹ ơi,” cô bảo bà. “Vấn đề này quan trọng. Mẹ có nhớ con đã hỏi mẹ về Lanny không?”

“Dĩ nhiên mẹ nhớ,” Elise nói. “Mẹ chưa bị lẩn thẩn đâu.”

“Phải. Con xin lỗi.” Tess nói tiếp. “Một người khác đã tìm kiếm tập bản thảo và hẳn đã tìm thấy nó. Con không thể hiểu ra làm thế nào hẳn tìm thấy nó. Nhưng rồi con nghĩ, biết đâu hẳn cũng biết Lanny? Biết đâu hẳn cũng sống ở cùng khu với chúng ta khi Lanny viết câu chuyện ấy? Nên con muốn mẹ nhớ xem liệu có ai khác quanh quẩn trong mùa hè đó không. Nhỏ hơn Lanny. Béo hơn. Có lẽ già hơn một chút.”

“Ừm, có nhiều người trong vùng lấm, con yêu.”

“Tên người này là Welch,” Tess nói. “Norbert Welch.”

“Không,” Elise chậm rãi nói. “Mẹ không nhớ ai có tên như thế.”

“Chết tiệt,” Tess nói. “Con chắc là người này đã nhận ra bức ảnh của con và đây là lý do hắn mời con tới bữa tiệc của hắn – để xem liệu con có nhớ câu chuyện không. Nếu không thì quá sức trùng hợp. Khu đó, con, Lanny và câu chuyện... Làm sao mà Welch – ”

“Người họ Welch duy nhất mẹ nhớ là Lanny,” Elise nói.

Tess thả rơi tấm ảnh. “Dạ? ”

“Lanny Welch,” Elise nói. “Ông ấy là người duy nhất. Không phải là Norbert.”

“Họ của Lanny là Welch? Sao mẹ không bảo con?”

“Con có hỏi đâu. Và mẹ cũng không nhớ cho đến khi con nói tên ấy. Chúng ta không dùng họ nhiều lắm. Việc đó quan trọng không?”

“Có. Cảm ơn mẹ.” Tess treo máy trong nỗi sửng sốt. Lanny Welch? Có khi nào là em trai Norbert? Nhưng nếu thế thì tại sao Norbert lại nhận ra bức hình của cô nếu ông ta không ở vùng đó? Cô ấn nút liên lạc nội bộ. “Christine? Tên thật của Norbert Welch có phải là Norbert Welch không?”

“Phải,” Christine nói. “Norbert Nolan Welch.”

Tess chớp mắt. “Nolan?”

“Nick vừa gọi,” Christine nói. “Anh ấy đang về đây. Anh ấy bảo chị là anh ấy xin lỗi vì bắt chị phải chờ và anh ấy hi vọng rằng chị không buồn chán.”

“Không,” Tess nói, ráng sắp xếp điều cô vừa biết. “Tôi không buồn chán.”

Nolan.

Lanny.

Norbert Welch là Lanny.

Căn phòng quay cuồng và rồi đứng lại khi cô cố gắng quyết định xem cô cảm thấy thế nào, về kẻ thù ghê gớm nhất của Lanny lại là chính ông ấy, về việc làm sao mà Lanny lại phản bội mọi thứ ông tin tưởng và cũng là mọi thứ cô tin tưởng, về cuộc truy lùng để cứu người bạn đã mất tích rất lâu của cô kết cuộc lại là mất người bạn đó mãi mãi. Lanny không chết, nhưng có lẽ ông cũng không còn nữa.

Ông là Welch.

Nhưng vì lý do nào đó, khi cô đã hấp thụ tính tàn ác của sự thật, đó không phải là nơi tâm trí cô muốn đi. Nó muốn nghĩ về Nick. Nick và vai trò cộng sự. Bất kể cô cảm thấy thế nào về vai trò cộng sự đáng ghét ấy, nó cũng quan trọng đối với Nick và nó dựa trên Welch. Và lúc này cô có Welch đứng ở nơi cô muốn ông ta. Welch muốn làm chính trị như một kẻ bảo thủ, nhưng cô có thể kể cho cả thế giới biết rằng ông ta đã là một người cấp tiến trong những năm sáu mươi, rằng cùng lúc ông ta đã viết câu chuyện thần tiên mà ông ta đã giấu cọt mỗi từ trong đó. Cuốn sách kiêu kỳ nhỏ bé của ông ta có vẻ như sẽ không gần với sự khôi hài nếu người ta biết ông ta đã viết câu chuyện thần tiên ấy từ lúc đầu. Nó không có nhiều vấn đề với cô, nhưng nó sẽ gây ra nhiều vấn đề cho Welch bởi vì nó sẽ khiến ông ta như một kẻ ngốc. Tất cả những gì cô phải làm là, “Đừng xuất bản cuốn sách đó hoặc là tôi sẽ nói cho cả thế giới biết về Lanny và CinderTess,” và cô sẽ có ông ta. Mọi thứ ở đúng chỗ, và cuốn sách sẽ không được xuất bản.

Và Nick sẽ không có khách hàng, bởi vì không có cuốn sách thì cũng không có hợp đồng để thương lượng.

Cô xem xét nó từ mọi góc cạnh có thể trong mười lăm phút tiếp theo, và mỗi khía cạnh trông nó đều như nhau. Nếu cô dừng cuốn sách lại, cô cũng dừng vai trò cộng sự. Nếu cô không dừng cuốn sách, cô sẽ hi sinh mọi thứ cô tin tưởng vì vai trò cộng sự của Nick.

Xin chào, bà Jekyll.

“Ôi, chết tiệt,” cô nói, và Nick nghe thấy khi anh lướt qua cửa.

“Gì vậy?” anh hỏi, thả cặp lên bàn. “Không, lúc này đừng nói. Chúng ta có năm phút trước khi phải tới nhà hàng. Em đang mặc cái quái gì thế?”

Tess nhìn xuống chiếc áo phong cùng váy ngắn của mình, mất trí ngay tức khắc. “Em chỉ vớ bừa,” cô nói. “Gina – ”

“Ồ, tuyệt,” anh nói. “Và chúng ta sẽ ăn tối ở The Levee. Christine! ”

Người thư ký xuất hiện ở cửa. “Anh vừa rống lên?”

“Cô đã thay thế cái áo vét đó chưa?” Nick nói, không rời mắt khỏi Tess. “Nếu em che cái áo phong kinh khủng ấy thì trông cái váy không tệ lắm. May làm sao là em có cặp chân tuyệt vời.”

Christine biến khỏi phòng và rồi trở lại, đưa cho Nick một hộp đồ. “Hàng Donna Karen, sọc xanh,” cô nói. “Đừng nói là tôi không cảnh báo anh.”

Tess lạnh người, nhìn cái hộp.

“Cảnh báo tôi chuyện gì?” Nick nói, nhưng Christine đã đi rồi.

“Cái gì trong hộp?” Tess hỏi với giọng được kiềm chế.

Nick trao nó cho cô. “Áo vét khoác ngoài. Trông em sẽ tuyệt lắm. Mặc vào và đi thôi.”

“Em có áo vét. Một chiếc áo xanh tuyệt vời. Em yêu nó.”

“Cái này tốt hơn.” Nick bật ngón tay với cô và quay lại cửa. “Đi nào, em yêu.”

“Không,” Tess nói, và Nick lạnh người với sự sắc nhọn trong giọng cô, anh quay lại đối diện với cô. “Anh đã lấy áo của em,” cô nói lạnh lùng. “Em đã bảo không, và anh đã lấy áo của em.”

“Tess, nó cũ rách rồi và trông nó kinh khủng như địa ngục ấy,” Nick nói. “Có vấn đề gì?”

“Vấn đề là đó là áo của em, và anh không thích nó nên anh ném nó đi. Và anh sẽ làm điều tương tự với em.” Tess hếch cằm. “Anh sẽ ném em đi. Anh sẽ biến em thành bà Jekyll. Điềm tinh, lịch thiệp, không quan tâm. Em đã nghe anh và suýt để Park và Gina xáo trộn cuộc sống của họ. Em biết anh muốn em ở ngoài những vấn đề đó và chỉ làm cảnh thôi, nhưng em không thể, Nick. Em không thể sống trong những bộ đồ thiết kế với đôi tay nắm chặt sau lưng trong khi mọi thứ trở nên tệ hại quanh em. Ngày hôm nay em đã phải giải thích cho Gina tại sao em lại đứng đó và để Park nói dối cô ấy, và làm thế nào mà ‘Nick bảo mình không dính dáng vào’ hoàn toàn không thỏa mãn được cả hai bọn em.”

“Cô ấy đã biết?” Nick nói, hốt hoảng.

“Bố Park đã nói với báo chí rằng con trai ông ta sẽ kết hôn với Corinne.”

“Chết tiệt.” Nick nhắm mắt và nghiêng đầu lại một chút trước khi anh nhìn cô. “Vậy giờ sao?”

“Em đã lo chuyện đó,” Tess nói. “Park sẽ giới thiệu Gina với bố mẹ anh ta ở bữa tối nay.”

Nick nhìn cô như thể cô mất trí. “Ồ, tuyệt, em đã lo chuyện đó ổn thỏa. Thật tuyệt. Cái đó sẽ làm Welch ấn tượng.”

“Welch có vấn đề của ông ta,” Tess nói. “Em.”

Nick khựng lại, cảnh giác. “Tess, anh đã bảo em là nếu em chờ cho tới sau bữa ăn – ”

“Anh luôn luôn bảo em,” Tess nói. “Giờ em sẽ bảo anh. Có nhiều vấn đề sai lầm trong cuộc đời em. Và em sẽ sửa chữa chúng. Và nếu anh không thể chấp nhận nó, vậy thì anh không thể chấp nhận em. Anh sẽ phải có em như chính em, hoặc không có gì nữa.”

“Đó là tối hậu thư?” Nick hỏi, hàm anh cứng lại.

“Gần như thế,” Tess nói. “Em đã cố gắng theo anh. Em không thể. Vậy đấy.” Cô khó nhọc nuốt xuống, và khi Nick không nói năng gì, cô đặt cái hộp lên bàn và mở nó. Chiếc áo vét thật đẹp. Cô lấy nó ra và giữ nó, nhưng rồi cô mất trí bởi một thứ khác trong hộp. Cô thả chiếc áo mới lên bàn và kéo lớp giấy lụa. “Ồ, phước cho Christine,” cô nói, và kéo chiếc áo cũ của mình khỏi chiếc hộp. Cô mặc nó mà không nhìn Nick.

“Tốt hơn chúng ta nên đi thôi. Chúng ta sắp trễ nữa tối rồi,” cô nói, và rồi nhìn anh, vẻ thách thức trong lớp vải thô tả tơi của mình.

Nick mở cửa, khuôn mặt cứng như đá, rồi theo cô ra ngoài.

12. Chương 12

Bữa tối cuối cùng

Họ đến nhà hàng muộn, khi Kent, Melisande và Welch đã yên vị. Tess có thể trông thấy họ từ cổng, một chính phủ tí hon với sự ngạo mạn và đặc quyền, cô nghĩ về việc cô muốn tỏ ra thô lỗ thế nào nhưng sự thô lỗ sẽ không hiệu quả. Nick đã dạy cô vài điều. Khéo léo. Ngoại giao. Luồn lách. Cô sẽ vui thích những trò hài kịch ngay tức thì với Welch và rồi tấn công ông ta khi ông ta đã ăn no nê – chỉ như là mang heo tới lò mổ.

“Nếu em muốn cư xử tốt cả tối nay, em cần uống,” Tess nói.

“Tôi cũng thế,” Park nói sau lưng họ, Tess quay lại và thấy Gina đang đứng ngậy ra cạnh anh ta, đôi mắt cô đỏ rần vì khóc, khuôn mặt cô chùng xuống bởi sự sợ hãi.

“Gina?” cô nói. “Cậu ổn chứ?”

“Mình ổn,” Gina nói. “Hoàn toàn ổn. Mọi thứ sẽ ổn. Mình đã sẵn sàng gặp bố mẹ Park. Thật đấy. Mình ổn.”

“Tôi thì không,” Park nói. “Lấy rượu cho tôi. Chúng tôi đi tắc xi, nên nồng độ cồn không là vấn đề.”

“Gina, bờ ới?” Tess hỏi.

“Mình ổn,” Gina lại nói. “Mình có thể nhai kẹo cao su không?”

“Không,” Tess nói.

“Ôi, chết tiệt thật,”

Sự sắp xếp chỗ ngồi có thể tốt hơn, Nick nghĩ khi anh quan sát. Thế nào đó mà họ lại được sắp xếp với ông bà Patterson ở một cạnh của chiếc bàn vuông lớn, chăm chăm nhìn qua Park và Gina phía bên kia, Welch ở cạnh bên, anh cùng Tess ở phía còn lại. Park nhẩn mặt dưới ánh nhìn đăm đăm của ông bố như một kẻ có tội trong Ngày Phán Xét với vài điều cần giải thích về người phụ nữ vô thần nhỏ bé kề bên anh, người rõ ràng là không phải kiểu Radcliffe, trong khi Gina ngồi, choáng váng bởi nỗi khiếp sợ, đối diện với Melinsade, người phụ nữ chưa từng thích thú và thường kinh hoàng. Và hiển nhiên, Melisande chưa từng kinh hoàng nhiều như lúc này. Nick gọi bồi bàn trong sự tuyệt vọng.

“Mang rượu,” Nick bảo. “Loại nào cũng được. Ngay bây giờ.”

“Vâng, thưa ngài,” người bồi nói.

Kent Patterson mím môi mỉm cười. “Loại Chateau Rothschild, Dennis.”

“Vâng, thưa ngài,”

Kent Patterson cầm thực đơn. “Tôi sẽ gọi cho tất cả chúng ta.” Ông không thấy Welch đảo mắt khi ông bắt đầu. “Chúng ta sẽ bắt đầu với súp bí ngô và gravlax,” ông nói, thoải mái khi sử dụng quyền hành. “Sau đó là pho mát dê và rau diếp quăn. Nó rất ngon. Hiếm có, thật tình. Rồi đến vịt Muscovy, và tráng miệng với kem brulee.”

“Vâng, thưa ngài,” Dennis nói với Kent.

“Thịt bò,” Welch nói. “Tái. Khoai tây nướng. Và rượu đỏ.”

“Ngài Henderson sẽ không hài lòng,” Tess bảo ông ta.

“Henderson sẽ không biết,” Welch bảo cô. “Trừ khi cô phản bội tôi.”

“Tôi nên làm thế vì lợi ích của ngài,” Tess nói. “Ai đó nên nói sự thật và cứu ngài khỏi chính mình.”

Welch có vẻ giật mình bởi giọng điệu của cô, nhưng rồi Kent nói chuyện với ông ta và ông ta nhìn đi nơi khác.

“Chuyện gì vậy?” Nick thăm thì với cô khi Dennis mang rượu đến.

“Bữa tiệc tối đến từ địa ngục,” Tess nói. “Có lẽ bây giờ anh muốn đi đây. Nó sẽ trở nên tồi tệ.”

Kent quay đầu khỏi Welch và bắt lấy ánh nhìn của cậu con trai run rẩy của mình. Ông cầm ly lên trong sự ghê tởm và uống rượu của ông ta.

Melisande nhìn xuống Gina từ cái mũi dài của mình mà không chớp mắt và uống rượu của bà ta.

Gina run một cách rõ rệt và uống rượu của cô.

Park thở dài và uống rượu của anh.

Tess nhìn Nick, và cả hai người uống rượu của mình.

“Park kể cho tôi cô là một người Dân chủ,” Kent nói với Tess. “Điều đó ắt là gây ra vài cuộc chuyện trò thú vị với Nick.”

“Ồ, một vài,” Tess nói.

“Lũ Dân chủ,” Welch khịt mũi, nhưng ông ta nhìn Tess với cùng sự chú ý say sưa mà ông ta luôn dành cho cô, duy chỉ lần này có chút cảnh giác hơn thường lệ.

Kent mỉm cười với Tess ra vẻ bề trên. “Vậy đúng thật là quan điểm chính trị tạo ra những bạn cùng giường trái tính (bedfellows)?”

“Thật tình, Kent,” Melisande nói với sự khó chịu lạnh lùng.

“Bedpersons,” Park nói, và mọi người nhìn anh ta chăm chăm.

“Cái gì?” Kent hỏi.

“Bedpersons,” Park nói lại. “Tess sẽ thích ‘bedpersons’ hơn. Cụm từ không phân biệt giới tính.”

“Đừng khờ thế,” Keny nói, và Park ửng đỏ.

“Anh ấy không khờ,” Tess nói, bị tấn công bởi sự sâu sắc liệu có thể có trong não anh ta không. “Anh ấy nói đúng. Tôi thích ‘bedpersons’ hơn,” cô nói dối.

“Mớ rác đúng đắn khôn ngoan,” Welch nói, nhưng giọng ông ta nghe quẫn trí.

“Không có nhiều sức thuyết phục ở đây,” Tess nói. “Ông lại thay đổi quan điểm? Lần nữa à?”

“Cái gì?” Welch nói, và giờ thì sự cảnh giác rõ ràng rành.

“Bedpersons? Kỳ cục làm sao,” Melisande nói, và rồi bà dăm dăm nhìn Gina như thể cô là người có tội.

“Tôi nghĩ mình thích loại rượu khác,” Nick nói, lờ đi chai rượu trên bàn trong nỗ lực làm sao lãng Melisande. “Bồi bàn?”

Một người bồi bàn khác mang thêm rượu và khúm núm, trong khi Dennis điều hành việc phân phối món gravlax, sắp xếp nó như thể nó là rau và cá, thay vì chỉ là cá.

Tess nhìn xuống đĩa của mình. “Món gì thế này? Từ tên gọi, tôi đã nghĩ nó sẽ là đất nhồi.”

“Cá hồi nấu rượu,” Nick nói.

Tess nhìn miếng cá hồng tươi dầu trong sự chán ghét. “Nếu em có ra ngoài ăn với anh lần nữa, chúng ta sẽ tới Burger King.”

“Kể cho ta về cô, cô DaCosta,” Melisande nói với Gina khi món cá hồi đã được thay thế bằng súp bí ngô. Bà ta đã chờ cho tới khi Gina đang hớp món súp để hỏi, và Gina giật mình đến nỗi làm rơi cái thìa vào trong bát và bắn tung tóe lên lớp khăn trải bàn màu đào.

“Ôi, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi,” Gina túm lấy khăn ăn để chùi, và Park chặn tay cô bằng tay mình rồi mỉm cười với cô.

“Gina rất tài năng,” Tess nói. “Cô ấy có giọng ca tuyệt vời.”

“Opera?” Melisande hỏi một cách mượt mà.

“Không,” Park nói. “Hài kịch.”

Gina mỉm cười không chút thần sắc với anh.

Nick cầm đĩa bánh mỳ và đưa nó xuống dưới mũi Melisande. “Bác thêm bánh mỳ không?”

“Không,” bà nói ngắn gọn, và trở lại với Gina. “Vậy cô đã học ở đâu. Có khi chúng ta học cùng trường.”

“Trường phổ thông Brush,” Gina khỏ sở nói. “Nó ở Euclid. Cleveland.”

“Không, không, cô gái, ý ta là trường đại học,” Melisande nói.

“Thử món súp bí đi bà Patterson,” Tess nói. “Nó rất đậm đà.”

“Cháu không học đại học,” Gina nói. “Thậm chí cháu chưa tốt nghiệp phổ thông. Cháu đã gia nhập một công ty biểu diễn là Oklahoma! khi cháu mười sáu tuổi, và cháu đã làm việc đó trong mười tám năm.”

“A, cô là người hát đồng ca,” Melisande nói, hài lòng vì thể hiện quan điểm của mình.

“Vâng,” Gina nói, và uống hết rượu trong ly của mình.

Park bắt đầu có vết màu hồng kỳ cục trên làn da rám nắng của anh. “Mẹ à, con không nghĩ – ”

“Mẹ đã kể cho con là mẹ đã gặp Susan Vandervalk ở Cape chưa, Park?” Melisande nói. “Con bé luôn hỏi về con. Nó vừa lấy bằng thạc sĩ, và hiện giờ đang làm việc tình nguyện ở bảo tàng nghệ thuật. Một cô gái đáng yêu. Con nên gọi cho con bé. Nhớ các con đã vui vẻ thế nào trong mùa hè ấy ở Paris không?”

“Không,” Park nói, và Melisande chớp mắt, trong khi Welch ghen rượu và rồi nhăn nhó nhìn Park trong sự đánh giá cao.

Tess hất cái đĩa của cô lên sàn và kéo ống tay áo Nick khi cô cúi xuống nhặt nó.

“Sao?” anh nói khi cả hai người họ đều ở dưới mép bàn. Giọng anh nghe vừa bị bức bối vừa khó chịu.

“Có lẽ anh muốn thông báo công khai rằng chúng ta chia tay bây giờ, bởi vì em sẽ giết bà ta trước món tráng miệng và đó sẽ là cách anh không bị liên quan,” Tess nói, và Nick nao núng ở từ “chia tay”.

“Chờ chút,” anh nói.

Tess lắc đầu. “Em biết đấy không phải là việc người lớn nên làm, nhưng mụ phù thủy này đang đòi nó.”

“Anh đồng ý,” Nick nói. “Nhưng gượng chút đã. Em sẽ chỉ khiến Gina xấu hổ hơn nếu em làm gì đấy. Việc này không thể tiếp diễn mãi. Anh nghĩ Gina và Park có ý nghĩ thích hợp rồi. Uống rượu đi.”

“Không đủ cồn trên thế gian này,” Tess nói.

“Và chúng ta sẽ không chia tay,” Nick tiếp tục. “Anh ghét cái áo chết tiệt đó, nhưng chúng ta sẽ không chia tay vì nó. Em có thể mặc bao tải và tro tàn nếu em muốn, nhưng chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Không chỉ về cái áo. Có nhiều vấn đề hơn.”

Họ nghe thấy Melisande nói, “Thật tình, các cháu, bồi bàn sẽ lo cái đĩa.”

Cả hai người quay đầu lại và thấy người bồi bàn đang nhìn xuống họ.

“Bồi bàn sẽ lo cái đĩa, Tess,” Nick nói, và ánh mắt anh nhìn cô.

“Dĩ nhiên rồi, em quê làm sao,” Tess nói, rồi hai người ngồi thẳng lại trên ghế.

“Thêm rượu,” Nick nói với bồi bàn. “Mang tới.”

Khi món súp được mang đi, tất cả họ ngồi trong sự chệnh choáng của men rượu nhưng cũng không đủ cắt đứt sự căng thẳng. Một con dao rửa cũng không thể cắt được sự căng thẳng, Tess quyết định. Có lẽ một cái cưa. Có lẽ nếu Dennis thò mặt ra trong chiếc mũ bảo hiểm khúc côn cầu và...

Dennis thò mặt ra với món pho mát dê.

“A, pho mát dê,” Kent nói khi đĩa sa lát được đặt trước mặt mình.

“Pho mát dê,” Tess nói, tập trung vào nó qua tình trạng mơ màng vì rượu của mình. “Tôi ghét món này. Gia đình tôi đã từng sống ở một khu dân cư nhỏ, và tôi đã phải vắt sữa dê để làm món này. Mọi người sẽ không tin – ”

Nick lạnh lẽo đá vào mắt cá chân cô, và cô nhận ra mình đang huyền thuyên và ngậm miệng trước khi cô nhớ rằng từ giờ cô sẽ huyền thuyên bất cứ khi nào cô cảm thấy thích. Cô mở miệng để hỏi Welch xem liệu ông có nhớ món pho mát dê không, nhưng khựng lại khi Melisande Patterson ngắt lời cô.

“Dê?” Melisande nhìn Tess với sự ghê rợn chệnh choáng đến nỗi Tess tự hỏi liệu đây có phải lần đầu tiên Melisande nhận ra rằng pho mát dê không chỉ xuất hiện một cách kỳ diệu từ mớ rau diếp bao quanh nó. “Cô có dê?”

“Dĩ nhiên, dê. Melisande,” Kent nói bực bội.

Melisande quay qua bắn đôi mắt đen vào ông, và Nick ngay tức khắc ngăn chặn bà. “À này, bác Kent, có gì mới không?”

“Vui làm sao nếu cháu hỏi,” Melisande nói, chặn ngược lại. “Chúng ta mới vừa có một bữa tối thú vị với nhà Whitneys. Cháu có nhớ nhà Whitneys không, Nick? Cháu và Park đã hẹn hò với hai cô con gái nhà họ hồi đại học. Bea và Bunny. Nhớ không?”

“Một cách sinh động,” Nick nói trong khi Tess nhen rượu.

Melisande chạy đều đặn sự tán thành của mình. “Park đã rất nghiêm túc với Bunny. Con bé hỏi về con đấy, Park. Con bé vẫn hoàn toàn đáng yêu. Con nên gọi cho nó.”

“Không,” Park nói thẳng qua ly rượu của mình, và Melisande ngáp ngừng.

“Mọi người biết không, tôi đang thật sự thích bữa tối này,” Welch nói.

“Chờ một chút, chuyện đó thật không?” Tess hỏi Nick khi cô đã lau miệng. “Có thật họ được gọi là Bea và Bunny?” (Bee và Bunny – Ong và Thỏ)

“Cô thấy chuyện đó có gì thú vị à, cô Newhart?” Giọng Melisande lạnh lùng.

“Tôi thấy chuyện đó điên rồ,” Tess nói.

“Tôi không hiểu,” Gina nói, chăm chú nhìn họ khi cô nâng ly.

“Tôi tin là cô DaCosta đây đã đủ rượu rồi,” Melisande nói.

Gina chớp mắt nhìn bà.

“Có lẽ cô chưa từng uống rượu,” Melisande tiếp tục. “Tôi chắc rằng Dennis có thể tìm được thứ gì đó cô thích hơn. Có lẽ là bia chẳng?”

Màu đỏ trên da Park biến thành nâu sẫm. “Thế là đủ rồi, mẹ à.”

Gina uống hết ly của mình.

“Cô ấy là người Ý,” Tess bảo Melisande. “Họ phát minh ra rượu. Và họ không bao giờ đặt tên ai là Thỏ và Ong.”

“Bunny và Bea,” Melisande chữa lại, đầu bà chỉ khê lão đảo vì rượu.

“Bà nghĩ đó là sự cải thiện sao?” Tess nói.

“Đây là món pho mát dê tuyệt vời,” Nick nói.

“Thêm rượu,” Dina nói trong sự tuyệt vọng.

“Cô đúng là người Ý làm sao, cô gái,” Melisande nói.

“ Mẹ, ” Park bực bội nói.

“Nghe này, bà – ” Tess bắt đầu, và lúc đó Nick thả cái đĩa của anh khỏi bàn rồi kéo cô xuống dưới mép bàn với anh.

“Đừng làm thế,” anh thì thào. “Anh biết bà ấy thật ghê rợn, nhưng đừng làm thế.”

“Tại sao bà ta là người duy nhất được bất lịch sự thế?” Tess hỏi. “Vứt thứ vụn mình rác rưởi xuống địa ngục cho rồi. Em sẽ thách thức bà ta.”

“Không,” Nick nói, và rồi Melisande nói, “Các cháu, bồi bàn sẽ lấy đĩa.”

“Cảm ơn Chúa, anh là một đứa trẻ mồ côi,” Tess nói.

“Cảm ơn Chúa chúng ta đã say hoặc là chúng ta sẽ phải tự sát,” Nick thăm thì lại. “Nghe này, anh yêu em.”

“Gi?” Tess nói.

“Anh yêu em,” Nick nói. “Anh không biết chuyện gì sẽ diễn ra ở đây, nhưng anh yêu em. Anh biết em định làm gì đó, và anh không quan tâm. Anh yêu em.”

“Hãy nói với em là lũ con chúng ta không phải học bơi,” Tess nói.

Nick lúng túng. “Em muốn chúng chết đuối à?”

“Các cháu,” Melisande lại nói, và Tess đẩy mình thẳng lại, sử dụng cạnh bàn làm đòn bẩy.

“Coi này,” cô nói. “Chúng tôi đang bàn bạc dưới này. Cái đĩa chỉ là cái có thôi, được chưa? Nó là một mẹo. Chấp nhận đi.”

Rồi cô cúi xuống với Nick.

“Rất lễ độ,” anh nói. “Anh nghĩ chúng ta đã bị gạch tên trong danh sách gửi thiệp Giáng sinh của họ rồi.”

“Ồ, chết thật,” Tess nói, và cả hai người bật cười. Rồi Tess nhớ tới Welch và ngừng lại. “Không vui đâu. Chuyện này kinh khủng.”

“Sao?” Nick nói.

“Các cháu!” Melisande nói, và họ ngồi thẳng lại, hai người bối rối và một người khỏ sở.

Món vịt trứ danh được mang ra hộ tổng bởi ba cọng măng tây, hai mảnh cà rốt và một củ khoai tây đầy đặn. Welch nhìn đĩa của những người khác, khịt mũi và cắt miếng thịt bò của mình.

“Anh có cho rằng Dennis đã ném qua các đĩa rồi không?” Tess hỏi Nick. “Hình như em mất vài cọng rau.”

“Nó đây này,” Nick nói. “Đây là cách nấu thượng hạng. Thử không soi mói nó đi.”

“Em ghét cuộc sống này,” Tess nói.

Nick nhướng mày, lúng túng. “Vì món rau?”

“Không,” Tess nói. “Em nhớ màu sắc. Em ghét trắng đen. Và em ghét đồng quần áo mới đó. Và em ghét cái nhà hàng ngu ngốc này.”

Nick đặt đĩa xuống. “Được,” anh nói, chậm rãi. “Em thích gì?”

“Anh,” Tess nói. “Em yêu anh. Và em sẽ phá hủy cuộc đời anh.”

Nick chớp mắt. “Không đâu trừ khi em bỏ anh.”

Tess thả dĩa và lại kéo anh xuống dưới bàn. “Em có thể ngăn cuốn sách,” cô nói và quan sát Nick trong khi anh nhắm mắt lại.

“Nói xem,” anh nói, mắt vẫn nhắm.

“Welch là Lanny,” Tess nói. “Ông ta đã viết câu chuyện cổ tích từ lúc đầu. Ông ta phản đối chiến tranh. Ông ta sẽ tự giết chính mình.”

Nick mở mắt. “Chuyện đó chưa chắc ngăn được cuốn sách.”

Tess gật đầu. “Có chứ. Hãy nghĩ về lòng kiêu hãnh của ông ta.”

Nick cứng hàm. “Ngay bây giờ anh quá bối rối để nghĩ về chuyện này. Hãy tạm dừng chuyện săn đuổi này ở đây. Có điều gì anh có thể nói sẽ làm em dừng chuyện này không? Anh biết việc này quan trọng với em, anh rất hiểu, nhưng đây là vai trò cộng sự của anh. Anh cần nó, Tess.”

Tess nhìn anh và thấy ham muốn trong mắt anh, nhưng cô cũng nhìn thấy sức mạnh và lòng khoan dung ở đó. Anh đã cứu Angela, kiếm khóa cho những cánh cửa, lo việc cho Gina, giúp Tess có một cơ hội ở Decker và anh yêu cô trong niềm hạnh phúc vô bờ với cả thân thể và tâm hồn, và giờ đây cô sẽ phá hủy những hi vọng của anh. Và... và trong lúc đó cô sẽ mất anh. Cô sẽ không có anh mãi mãi. Ý nghĩ về cuộc sống không có Nick quá sức lạnh lẽo và quá lớn để hấp thụ được mà không khiến cô quay cuồng. “Anh có thể ngăn em,” cô thầm thì.

“Tuyệt,” anh nói, rõ ràng nhẹ nhõm. “Anh phải làm gì?”

“Nói với em rằng anh sẽ bỏ em,” Tess nói, và hàm Nick há ra. “Việc này quan trọng với em,” cô tiếp tục. “Nhưng em không bao giờ muốn xa anh một ngày nào khác. Em yêu anh. Nếu anh bảo em rằng chuyện này sẽ khiến chúng ta chia tay, em sẽ không làm thế.”

Nick áp tay lên má cô. “Anh sẽ không bao giờ nói thế. Anh sẽ không bao giờ làm thế. Anh yêu em. Vai trò cộng sự là quan trọng, nhưng anh sẽ không bao giờ - ”

“Anh không biết đâu,” Tess nói, đột nhiên chắc chắn về điều cô đang làm. “Anh sẽ bực tức, đầu sao chẳng nữa anh sẽ nghĩ về chuyện này. Nó có thể kết thúc chuyện chúng ta.”

“Không,” Nick lại bắt đầu, và rồi Melisande nói. “Các cháu.”

“Em sẽ không làm thế,” Tess nói, và ngồi thẳng lên ghế.

“Các cháu khiếm nhã quá chừng,” Melisande nói khi Nick ngồi thẳng lên, nhưng Nick lơ đãng đi và đối mặt với Welch.

“Vậy Tess vừa bảo tôi rằng ông là Lanny,” anh nói với người đàn ông lớn tuổi. “Thật hay ho về câu chuyện cổ tích ông đã viết. Ông định giải thích chuyện đó thế nào vậy?”

Đầu Welch giật lên rõ ràng và rồi nhìn Tess.

Nhưng Tess chăm chăm nhìn Nick. “Anh điên à?”

“Hiển nhiên.” Nick ngồi dựa vào ghế. “Nhưng giờ anh không bực tức với ai ngoài bản thân mình.”

“Chúa ơi, em yêu anh,” Tess nói.

“Tất cả chuyện này là về cái gì?” Kent nói, lúng túng và không hài lòng.

Tess quay lại với Welch. “Ông đã thế nào, Lanny?” cô hỏi.

Bỗng nhiên Welch thoải mái, và trông rất nhẹ nhõm đến nỗi Tess tự hỏi liệu ông ta có vui mừng vì ông ta đã bị tìm ra không. “Ta không nghĩ rằng cô sẽ không bao giờ hiểu ra,” ông nói với cô. “Cô từng sắc sảo hơn nhiều.”

“Ông từng cao hơn nhiều,” Tess nói lại.

Welch khịt mũi. “Không, cô từng nhỏ bé hơn nhiều.”

“Tóc ông màu nâu và ông không béo,” Tess kết thúc.

“Thật tình, Tess,” Kent nói. “Chuyện đó không – ”

“Ta không béo,” Welch ngắt lời ông ta.

“Có đấy,” Tess nói. “Ông đã thay đổi. Tưởng tượng xem bao nhiêu người sẽ thấy thú vị.”

“Không nhiều,” Welch nói.

“Có dám mạo hiểm không?” Tess nói. “Nên làm vài câu chuyện thú vị trong chiến dịch vận động của ông.”

“Ta không cần phải mạo hiểm. Ta có công việc mới,” Welch thông báo, và Tess chớp mắt vì sự đổi hướng thành linh của cuộc đối thoại. “Ta ở trong ban điều hành Decker Academy. Đã nghe chưa?”

Tess choáng váng không nói năng gì được.

“Đã nghĩ cô biết,” Welch nói một cách tự mãn. “Hiểu rằng bọn ta sẽ bầu chọn các hợp đồng dạy học vào ngày mai. Chỉ cần một người không bầu là khỏi thuê.”

“Ha, ông là đồ con hoang,” Tess nói với lòng cam chịu và thán phục ngang nhau.

“Tess,” Kent nói. “Nick, thật tình – ”

“Chiếu tướng,” Welch nghĩ lưng trên ghế.

Tess khoanh tay. “Tôi rút hồ sơ. Quý tha ma bắt ông đi.”

Welch gặp ánh mắt cô và rồi gật đầu. “Ta đã nghĩ rằng đó là điều cô sẽ làm.” Ông nhún vai. “Vây, cứ đi thẳng,” ông ta nói. “Cứ việc.”

“Ông biết đấy, tôi đã yêu ông,” Tess bảo ông ta, và đôi mắt Kent bắn khỏi đầu. “Ông đã là mọi thứ đối với tôi. Ông đã dạy tôi mọi thứ. Ông đã dạy tôi rằng tôi là ai.”

Welch lắc đầu. “Không, ta không làm. Cô luôn luôn biết mình là ai. Ta chỉ thúc đấy khi cô cần.”

“Khi ông viết cuốn sách chết tiệt ấy, tôi đã nghĩ rằng ông sẽ phá hủy mọi thứ,” Tess nói. “Tôi vẫn phát điên vì nó. Tôi vẫn ghét việc ông đã làm nó.”

“À há, ta đã e ngại việc ấy,” Welch nói. “Suýt đau tim khi ta thấy ảnh cô trên báo với Jamieson trong nhà hát opera. Và rồi tấm hình trong văn phòng cậu ta.” Ông cười. “Giống như nhìn thấy ma. Quá khứ trở về ám ảnh ta. Tessie Newhart.”

“Tôi đã thắc mắc về chuyện đó,” Tess nói. “Có vẻ quá sức trùng hợp để ông tình cờ mời tôi tới buổi đọc sách ấy. Vậy ông đã thấy tấm ảnh và rồi qua Nick kiếm tôi.” Cô ngẫm nghĩ và rồi gật đầu. “Không tệ đâu. Rất Lanny.” Cô nghiêng đầu nhìn ông ta. “Ông biết không, tôi lại thích ông nữa. Thậm chí suốt mấy tuần qua trong khi tôi phát điên đến chết với ông, tôi vẫn thích ông. Lanny vẫn ở đâu đó trong con người ông.”

“Hắn xuống địa ngục rồi,” Welch nói. “Thôi nào, nhóc, chúng ta hãy cho qua chuyện này. Cứ đi đường mình.”

Tess quay qua Nick, và Nick nhún vai. “Làm đi,” anh nói. “Dù sao em cũng sẽ làm.”

“Chuyện quái gì đang diễn ra đây?” Keny hỏi.

Tess nhìn Welch ngồi đối diện, tìm kiếm Lanny và không hề thấy. Welch đúng. Ông ấy đi rồi, quá khứ đã đi rồi, và tất cả những gì cô có là hiện tại. Hiện tại và Nick. Nhưng cô cũng có tất cả những bài học Lanny đã dạy cô – gồm cả bài học về việc không đấu tranh trừ khi nguyên nhân đủ mạnh và có thể chịu đựng sự thua cuộc sẽ đến.

“Không có gì hết,” Tess nói. “Hoàn toàn không.”

“Gà con,” Welch nói.

“Không,” Tess nói. “Có những nguyên nhân đáng để người ta hi sinh vì nó. Chuyện này không có. Ông chỉ việc vui mừng vì có luật sư giỏi nhất thành phố làm việc cho ông.”

“Sao, cảm ơn, Tess,” Kent nói, ầm áp hơn với cô.

“Không phải ông. Nick.” Tess nói.

“Hả, thật tình, Tess,” Kent nói, lại lạnh lùng. “Tôi là luật sư của Norbert.”

“Không. Ông bị sa thải,” Welch nói với ông ta.

“Sao? ” Tess nói. “Sau khi tôi vừa – ”

“Đây là lỗi của cô ta,” Kent nói với Nick, trở ngón tay về phía Tess. “Cô ta hoàn toàn không đủ tư cách và cháu biết thế. Cháu – ”

“Tess và cháu sẽ kết hôn,” Nick nói đều đều. “Nên hãy cẩn thận về những gì bác nói về cô ấy.”

“Ôi, thật là, Nick,” Melisande nói, chất cùn làm giọng bà lớn hơn. “Chuyện này ra ngoài giới hạn đủ rồi. Đừng có đề nghị ngu ngốc thế. Người phụ nữ này có thể thật sự đã trói buộc cháu vào chuyện đó.” Bà vẩy tay trước mặt cô. “Và rồi cháu sẽ khó lòng phá vỡ lời hứa.”

“Cậu ấy nghiêm túc, Mẹ à,” Park nói. “Và con cũng vậy.” Anh hít một hơi thở sâu. “Con sẽ kết hôn với Gina – nếu cô ấy đồng ý.”

Gina kêu nho nhỏ cạnh anh và chộp lấy mép bàn.

“À há, chuyện đó ổn đấy,” Kent nói, nghe như tiếng hí của một con ngựa hai tuổi.

“Con sẽ không lấy con ả này,” Melisande vỗ mặt con trai mình, sự chua cay trong giọng bà ta làm mọi người lạnh gáy ngoại trừ Tess, cô đập tay lên bàn khiến những món đồ nhảy lên.

“Nghe này, quý bà,” cô bảo Melisande. “Tôi đã có một buổi tối căng thẳng ở đây, và tôi sẽ không lãng phí thời gian. Bà đã hơn một lần tấn công bạn tôi, và sẽ có hậu quả đấy.”

“Mẹ, đừng lại đi,” Park nói. “Ý con là, đừng ngay.”

Melisande tựa cằm lên bàn tay đang lắc lư và trừng trừng nhìn Park, đầu bà ta đu đưa và lão đảo như một con rắn. “Những bà vú tốt nhất. Những trường học tốt nhất. Những trường đại học tốt nhất.”

“Ba trong số chúng trước khi con học năm thứ hai,” Park nói. “Mẹ chưa bao giờ từng nghĩ rằng có lẽ - ”

Melisande thỉnh thoảng ngồi thẳng dậy và chỉ một móng tay cắt tỉa đẹp đẽ vào Park. “Con sẽ không lấy một con ả người Ý rẻ tiền, và đó là kết thúc vấn đề.”

“Ôi, không,” Gina rên rỉ yếu ớt. Park ném khăn ăn của mình xuống và nhìn mẹ mình một cách ngang hàng. “Con sẽ lấy Gina. Nếu mẹ bắt con chọn giữa cô ấy và mẹ, con sẽ chọn Gina. Và nếu mẹ định nói một lời lăng mạ cô ấy nữa, nếu mẹ đề cập đến cô ấy với bất kỳ biểu hiện nào ngoài sự tôn trọng, con sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa.”

Miệng Melisande há ra.

“Con có ý đó,” Park nói. “Đừng ép con. Con yêu cô ấy, và con sẽ lấy cô ấy, và đó là tất cả.”

“Đừng nực cười,” Kent bắt đầu. “Mày không thể - ”

“Và đó cũng là rắc rối dành cho bố,” Park bảo ông ta.

Kent biến thành màu tím trong cơn phẫn nộ.

“Tốt cho cậu, nhóc,” Welch nói. “Ta đã không biết cậu có thể làm thế.”

“Vậy thì mày không còn là con tao nữa,” Kent nói. “Tao từ mày, đồ mất dạy vô ơn bạc nghĩa.” Ông ta chuyển cái nhìn trừng trừng sang Nick. “Và mày bị sa thải. Cả hai đứa mày đều bị sa thải.”

“Ôi, Chúa ơi,” Gina nói.

Rồi cô cúi đầu xuống dưới bàn và nôn thóc.

Toàn bộ những người còn lại đông cứng, và ngay cả Dennis cũng đột nhiên có vẻ bối rối.

“À, bồi?” Nick gọi. “Lần này không phải đĩa đâu.”

“Im đi,” Tess nói, gắng nhìn dưới bàn xem Gina có ổn không.

“Họ nhanh như quỷ khi vấn đề là đĩa,” Nick nói.

“Gina? Em yêu?” Park cũng cúi đầu xuống.

Welch nhấn khăn ăn của mình trong ly rồi cúi xuống đưa cho Gina. “Đừng lo, nhóc,” họ nghe ông nói. “Họ phục vụ những thứ đắt tiền tởm lợm ở đây. Điều thông minh nhất cô có thể làm là bỏ nó ra.”

“Giày của tôi,” Melisande nói trong cơn sốc. “Chúng là đồ Manolo Blahnik, và cô ta... cô ta...”

“Tôi đã bảo bà là sẽ có hậu quả mà,” Tess nói.

Nick xoay xổ đẩy cả bốn người họ ra khỏi cửa và vào trong tắc xi trước khi có đổ máu.

“Em không tin nổi,” Gina nói khi Park kéo cô lên lòng anh để lấy chỗ cho Tess và Nick trên ghế sau xe. “Em không tin nổi. Em đã nôn vào giày mẹ anh ở The Levee. Ôi, Chúa tôi, tôi muốn chết.”

Tess vỗ tay Gina, và Nick đưa cho bác tài địa chỉ của Park.

“Em đã phá hủy cuộc đời anh,” Gina nói với Park khi người lái xe đã đi. Đầu cô thả lên vai anh trong cơn chệnh choáng. “Em đã phá hủy cuộc đời anh mãi mãi.”

Park ngấm ngấm. “Như thế nào?”

“Em đã làm anh xấu hổ trong nhà hàng đó,” Gina rên rỉ.

“Nói đúng ra, cho đến khi cô quay lại bữa ăn của mình, cô là người điềm tĩnh nhất trong số chúng ta,” Nick nói. “Cô chắc chắn là người duy nhất trong số chúng ta không gây xấu hổ.”

“Họ sẽ không bao giờ để anh vào đó lần nữa,” Gina nức nở.

“Với giá cả ở đó, ai thèm quan tâm?” Tess nói.

“Và bố mẹ anh sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa,” Gina rên rỉ.

“Kiếm cho cô ấy viên kim cương lớn nhất ở Riverbend,” Tess bảo Park. “Anh sẽ không có cách nào trả nổi cái đó, nhưng ít nhất anh có thể chỉ cho cô ấy thấy lòng ngưỡng mộ của anh.”

“Không vui đâu,” Gina nói. “Thật kinh khủng.”

“Không kinh khủng đến thế,” Park nói. “Dù sao đi nữa, họ chưa bao giờ ưa anh lắm. Và hãy đối mặt với chuyện này, anh là con trai duy nhất của họ. Họ sẽ phải bảo anh quay lại. Họ không có lựa chọn khác.”

“Họ không xứng đáng với anh,” Gina nói.

“Ồ, anh không biết – ” Park bắt đầu.

“Không,” Tess nói. “Cô ấy đúng đấy. Họ không xứng đáng. Và tôi cũng nợ anh một lời xin lỗi. Tôi xin lỗi vì tôi đã quá khó chịu. Mặc dù anh cũng đáng bị vài thứ trong đó vì đã phản bội Gina, đồ lươn lẹo.”

“Anh ấy không phải đồ lươn lẹo,” Gina nói, lão đảo dựa lên vai anh. “Anh ấy là người đàn ông vô thừa nhận tuyệt vời nhất, sâu sắc nhất, đáng yêu nhất trên thế gian này, và mình yêu anh ấy.” Cô ngược nhìn anh trong ánh sáng mờ mờ của chiếc xe. “Và mình đã nôn vào đôi giày của mẹ anh ấy,” cô rên rỉ. Đầu cô nặng như đá trên vai anh.

“Cậu thấy đấy, cô ấy không phải là người uống giời,” Nick nói sau một lát suy nghĩ. Tess trừng trừng nhìn anh và anh nhún vai.

“Tớ nghĩ cô ấy hoàn hảo,” Park nói. “Tớ không xứng với cô ấy.”

“Ồ, không, anh có chứ, anh có chứ.” Gina ngừng đầu và chăm chú nhìn ánh mắt Park. “Nhưng em không xứng với anh.”

“Mình sẽ mất món vịt Muscovy của mình nếu chuyện này không sớm lắng xuống,” Tess nói. “Vì Chúa lòng lành, Gina, tất cả những gì cậu đã làm là thổi tắt bữa tối đó. Có chết ai đâu. Cho qua đi.”

Gina rên rĩ và đặt đầu trở lại vai Park.

“Gina? Em yêu?” Park nói, lo lắng, và Gina vẫy tay, chỉ vừa vặn còn tỉnh táo khi chiếc xe chạy chậm lại tới điểm đỗ trước tòa nhà nơi Park ở. “Giờ bọn tớ đi đây,” anh bảo Nick. “Chúa ơi, quả là một buổi tối kinh khủng.”

“Tớ biết,” Nick nói an ủi. “Nhưng nó qua rồi. Và không ai trong số những người phiền phức ấy sẽ nói chuyện với chúng ta nữa, nên chúng ta sẽ không bao giờ phải có lại đâu.”

“Có lý,” Park nói. Anh rời khỏi xe và giúp Gina. “Em ổn không?” anh hỏi cô.

“Không,” Tess trả lời trước khi Gina có thể nói. “Tôi đang rất bối rối.”

“Cô ấy là vấn đề của tớ,” Nick nói với Park. “Đưa vấn đề của cậu lên gác và mang cà phê cho cô ấy.”

“Ngày mai chúng ta sẽ cùng ăn sáng trước khi các anh đi làm,” Tess nói. “Bánh kếp. Cái đó tốt đấy. Nó có thể làm tôi vui lên. Cùng với hồ đào.”

Gina rên.

“Việc nào?” Nick nói. “Bọn anh vừa bị sa thải.”

“Đúng rồi. Em quên. Xin lỗi,” Tess nói. “Em vô tình.”

Park thở dài. “Sao không? Tám giờ sáng mai. Ăn sáng ở River Inn, và sau đó chúng ta có thể đến dọn bàn.”

“Cậu biết không,” Nick bảo Park. “chúng ta không hoàn toàn bị phiền phức đâu. Chúng ta có thể tự mình hợp tác với nhau. Chết tiệt, dù sao đi nữa, chúng ta đã làm mọi việc.”

Park gật đầu. “Tớ đã nghĩ về chuyện đó trước đây – ”

“River Inn. Các anh không thể đến một nơi không khoe khoang đất đỏ à?” Tess hỏi.

“Không,” Park buồn bã nói. “Tôi là sản phẩm của sự giáo dục của mình.”

“Ồ,” Tess cau mày. “Xin lỗi. Tôi lại vô tình nữa. Bởi vì tôi đang say.”

“Không sao,” Park nói. “Tôi cũng say, nên không đau đớn đâu.” Anh cúi xuống hôn gò má Tess, và Gina lảo đảo một cách nguy hiểm dựa vào anh khi anh di chuyển. “Giữ vững nào, em yêu,” anh nói với Gina khi giữ chặt cô.

“Anh là người tốt, Park,” Tess nói. “Tôi tha thứ cho anh về vụ Tess Chân-Thật.”

“Cảm ơn,” Park nói. “Tôi tha thứ cho cô về vụ khu-ổ-chuột.”

“Tôi thích hai người khi hai người chiến đấu với nhau hơn,” Nick nói. “Kiểu này đến ghê, và tôi đã bắt đầu buồn nôn rồi.”

Khi chiếc xe đi tiếp, Tess đặt đầu lên vai Nick. “Anh biết không, bây giờ anh thất nghiệp rồi, em nên bắt đầu tìm một nơi ở khác. Anh không thể giữ em lâu hơn nữa, và em sẽ không làm việc ở Decker, điều đó là chắc chắn.”

“Được,” Nick nói. “Chúng ta hãy kết hôn trong khi em tìm.”

Tess nâng đầu khỏi vai anh. “Hôn nhân à? Em không thể. Em yêu anh, nhưng em không thể.”

“Sao không? Nếu cảm thấy có tội đã phá hoại sự nghiệp của anh, bỏ nó đi. Anh càng nghĩ càng thấy là anh đã có một sự nghiệp cần bị phá hoại. Ý nghĩ không làm việc cho Kent Patterson nữa là một sự khích lệ lạ lùng.”

“Không phải,” cô nói. “Ích kỷ thôi. Nếu em lấy anh, em sẽ sống trong Lâu đài Pha lê và mặc đồ của người khác.” Cô lắc đầu. “Không có gì là em. Em yêu anh. Em đã gắng hi sinh cho sự nghiệp của anh. Chỉ là em không thể chịu nổi cuộc sống của anh.”

“Anh biết,” Nick nói. “Em hãy bảo anh. Anh có thể thích nghi. Em có thể giữ trang phục của mình. Em có thể sơn ngôi nhà màu đỏ. Bất cứ điều gì để có được em.”

“Anh không cần phải thích nghi. Em chỉ sợ hôn nhân thôi. Anh vẫn có thể có em.” Tess tựa đầu lên ghế. “Thực ra, anh đã có em rồi.”

“Không,” Nick nói. “Anh muốn hợp thức hóa.”

“Anh đang say. Anh không muốn hợp thức hóa. Anh là đàn ông. Suy nghĩ chút đi.”

Chiếc xe dừng lại trước nhà Nick, anh cúi xuống trả tiền cho bác tài trước khi mở cửa bước ra. Anh nắm tay Tess để giúp cô ra ngoài và rồi đưa cô tới cửa, cánh tay anh ôm chặt quanh vai cô. “Đến sáng chúng ta sẽ nói về chuyện đó.”

“Em không làm tốt lắm nhỉ?” Tess nói, trong khi anh mở cửa trước. “Welch sẽ vẫn xuất bản cuốn sách đáng ghét ấy. Và anh không có việc. Và em cũng vậy, vì Welch sẽ nhấn chìm em với Decker.” Sau đó cô rạng rỡ. “Nhưng mặt khác, em vẫn có cái áo vét của em.”

“Đến sáng,” Nick lặp lại, và dịu dàng đẩy cô vào trong nhà trước khi anh theo cô.

Quán River Inn đang đầy ắp những con người vui vẻ, tươi cười khi người bồi bàn chỉ cho Nick một chiếc bàn sáng hôm sau. Nick lơ đãng nhìn qua vành kính tối màu của mình, cau mày, và đeo lại nó.

“Cà phê,” anh bảo người bồi bàn. “Thật đậm.”

“Vâng, thưa ngài,” người bồi nói.

“Nhanh lên,” Nick nói, tập trung giữ đầu mình khỏi nổ tung trong khi anh chờ chất cà-phê-in và dịu dần.

Park và Gina chiếm hai chiếc ghế đối diện anh ngay khi người bồi bàn mang tách cà phê của anh ra.

“Sao lại đeo kính đen?” Park hỏi.

“Bởi vì tớ có dư vị từ địa ngục, và ánh nắng khiến não tớ rung rinh.” Nick cầm tách cà phê và nhấm nháp cẩn thận.

“Tess đâu?” Gina xoay đầu xung quanh như một chú chim hiếu động, rạng rỡ và hào hứng một cách căng thẳng khi thưởng thức buổi sáng. Quá rạng rỡ và hào hứng. Nụ cười của cô trông như kéo đến tận mang tai.

“Sao cô lại không bị đau đầu nhỉ?” Nick cầu nhàu với cô.

“Bởi vì cô ấy lại nôn nữa khi bọn tớ vô nhà,” Park nói. “Tớ nghĩ cô ấy đã mất mọi thứ cô ấy ăn trong cả tháng rồi. Dứt khoát không còn tí cồn nào. Không còn gì khiến cô ấy mệt cả. Người phụ nữ thông minh. Thế bữa sáng thế nào?”

“Này,” Nick cau có nhìn anh. “Cậu đã làm gì – nôn cùng cô ấy à?”

“Tớ á? Ồ, tớ không bao giờ có những dư vị cả.” Park cầm tờ thực đơn. “Crepe. Sốt anh đào nghe thế nào, Gina?”

“Chờ một phút,” Nick gơ tay. “Tớ người khỏe ở quanh đây. Tớ không uống rượu, hút thuốc, dъy muộn hoặc là đi quanh với những phụ nữ lạ. Thế mà tại làm sao cậu thì ổn còn tớ choáng váng hả?”

“Thiếu thực hành,” Park nói. “Cậu không thể chỉ nhảy vào một đêm trác táng và rồi mong đợi bình thường vào buổi sáng. Mất nhiều năm. À này, Tess là người lạ mà.”

“Cô ấy không phải,” Gina nói từ dưới tờ thực đơn.

“Lạ theo cách hay,” Park sửa lại. “Nhưng em sẽ phải thừa nhận cô ấy khác biệt.”

“Thật thế,” Gina nói. Cô chăm chú nhìn Park một cách cẩn trọng qua mép tờ thực đơn. “Thế nếu em lấy bánh quế cùng với sốt việt quất? Sau đó anh có thể lấy một ít của em và em sẽ lấy một ít crepe của anh?”

“Tuyệt,” Park nói, và Gina đặt tờ thực đơn xuống, mỉm cười e thẹn với anh.

Nick rên rỉ. “Mới sáng sớm mà các cậu đã thế rồi, tình yêu trẻ. Bớt chút đi.”

“Ê, bọn tớ đã phải chịu cậu với Tess trong nhiều tuần,” Park nói. “À này, Tess đâu?”

“Ồ quây sách kế bên, đang tranh cãi với người bán hàng.” Nick nâng kính lên, gắng tìm cô qua ánh nắng đã tràn qua nhà hàng. “Tớ không biết cô ấy đang làm gì. Tớ bỏ lại cô ấy bởi vì tớ cần cà phê.”

“Về ý tưởng cộng tác mới – ” Park bắt đầu và sau đó ngưng lại khi Tess thả mình lên chiếc ghế cạnh Nick.

“Nhiệm vụ hoàn thành,” Tess nói. “Thế sáng nay các cậu thế nào? Vẫn đính hôn chứ?”

Gina cứng lại và nhìn cô với sự nặng nề được bao phủ bởi nỗi thất vọng.

“Dĩ nhiên chúng tôi vẫn đính hôn,” Park nói.

Miệng Gina há mở và cô quay đầu nhìn anh. “Anh có ý đó?”

Anh nhìn cô trong sự ngạc nhiên. “Dĩ nhiên anh có ý đó. Sao anh lại đổi ý?”

Gina chớp mắt và nuốt xuống. “À, anh đã say khi anh hỏi em. Và rồi em đã nôn trong nhà hành đất giá nhất thành phố trước mặt bố mẹ anh và một nửa xã hội Riverbend. Và – ”

“Giờ anh tỉnh táo,” Park nói. “Em sẽ lấy anh chứ?”

“Vâng,” Gina nói yếu ớt.

“Tốt,” Park nói. “Hãy gọi đồ ăn đi.”

Gina đặt tay lên cánh tay anh. “Anh không quan tâm đến chuyện anh sẽ không bao giờ có thể trở lại The Levee nữa à?”

Park vỗ vỗ tay cô. “Gina, The Levee cần chúng ta hơn chúng ta cần họ. Chúng ta có thể quanh lại bất cứ lúc nào.”

“Chúng ta?” Gina nói.

“Chúng ta,” Park nói. “Em sẽ khiến anh cầu hôn lại sao?”

“Chắc rồi,” Gina nói. “Em đang có khoảng thời gian khó khăn để đón nhận chuyện này.” Cô dăm dăm nhìn anh trong nỗi hồ nghi dần biến mất và rồi cô bắt đầu mỉm cười qua những giọt nước mắt. “Có lẽ đêm qua không phải là đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời em.”

“À, cá nhân tớ thích tối qua vô cùng,” Tess nói. “Đây là lý do tớ vừa gửi một món quà cảm ơn cho gia đình Patterson.”

Nick nhìn cô một cách nghi ngờ qua gọng kính. “Em đã làm gì?”

“Em gửi cho họ một lịch đặt dài hạn rất hay ho,” Tess nói. “Đưa thẳng tới cửa nhà họ mỗi tuần.” Cô mỉm cười. “Trong năm năm tới.”

“Lịch đặt dài hạn cho cái gì?” Nick hỏi, khá chắc chắn rằng anh không muốn biết.

“Ờ Thông tin nội địa,” Tess nói.

(National Enquirer – là một tờ báo lá cải của Mỹ chuyên viết về những tin tức, chuyện tầm phào và tội ác có tiếng, thành lập năm 1926)

“Ồi, không,” Nick nói.

“Em đã nghĩ về tờ Sun,” Tess tiếp tục. “bởi vì nó có câu chuyện trang bìa đáng yêu về người ngoài hành tinh có đứa con của Elvis trong mục Dừng-và-Đi ở Minnesota, nhưng em quyết định rằng Melisande sẽ thích câu chuyện về Roseanne Arnold có cặp đùi hút mỡ đơn giản là lời đồn ác ý hơn. Tuy nhiên, vụ Liz là sự thật - ”

“Cô đã gửi cho mẹ tôi lịch đặt năm năm của tờ Thông tin nội địa?” Park nói.

“Ừm, Park, tôi phải làm,” Tess nói. “Bất kỳ kẻ ngốc nào cũng biết Elvis chưa từng ở Minnesota. Và tôi muốn mẹ anh biết rõ nhất.”

“Hãy để tôi mua bữa sáng cho cô,” Park nói. “Cô đã nói nó sẽ đưa đến tận cửa?”

“Mỗi tuần,” Tess nói. “Và anh biết không, tôi hồ nghi về việc bà ấy có thể hủy bỏ nó. Tôi hiểu rằng vô cùng khó khăn để chìm tở Thông tin nội địa.”

“Hãy để tôi mua cả bữa trưa cho cô nữa.”

“Ngài Patterson đã yêu cầu tôi làm thư ký của ông ta,” Christine nói với Nick khi bốn người họ đến văn phòng. “Anh bị sa thải rồi?”

“Có chuyện gì với cô không nếu tôi nghĩ?” Nick hỏi, bực bội.

“Không,” Christine nói.

Nick từ bỏ. “Phải, tôi đã bị sa thải.”

“Nhưng là lỗi của tôi,” Tess nói.

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ làm việc ở đâu?” Christine hỏi Nick.

Nick chớp mắt. “Cô sẽ đi với tôi?”

“Tôi đã mất nhiều thời gian để huấn luyện anh,” Christine nói. “Ngoài ra, Ngài Patterson là người bắt tài. Cô chăm chú nhìn Park. “Không phải chủ ý cá nhân.”

“Không sao,” Park nói. “Tôi biết ông ấy bắt tài. Ông ấy cũng đã sa thải tôi.”

Christine hoàn toàn điềm tĩnh với tin đó.

“Coi này, có lẽ nếu em nói chuyện với ông ta – ” Tess bắt đầu, và cả Nick lẫn Park đều nói. “ Không. ”

Ngay lúc ấy Kent bước ra khỏi văn phòng ông ta, Welch theo sau.

“Bọn cháu sắp rời khỏi,” Nick bảo Kent. “Bọn cháu sẽ đi ngay khi bọn cháu – ”

“Không, đừng quá hấp tấp,” Kent nói.

“Hấp tấp?” Tess nói, bực bội, nhưng Nick giơ bàn tay ngang miệng cô trước khi cô có thể nói tiếp.

“Suy nghĩ tốt đấy,” Welch bảo Nick. “Đấy là lý do ta muốn cậu là luật sư của ta. Cậu hãy tiếp tục nó.” Ông quay lại với Kent. “Ta có ý đó. Cách duy nhất để hăng luật của ông lo cuốn sách này là nếu Jamieson và con trai ông phụ trách. Ta không muốn ông xớ rở đến vấn đề của ta. Hiểu chưa?”

“Xin chào?” Nick và Park trao đổi với nhau một cái nhìn. Rồi anh mỉm cười thân thiện với Welch. “À, sẽ thật là tốt cho tôi, nhưng chúng tôi đã bị sa thải rồi. Xin lỗi.”

“Chờ chút – ” Kent bắt đầu.

Welch nhăn nhó nhìn Nick. “Nghĩ về việc tự thành lập một nơi riêng hả?”

“Hẳn rồi,” Nick nói, và Park gật đầu.

“Bây giờ không cần thế nữa,” Kent nói. “Bác đã để rượu nói tối qua, nhưng bác đủ lớn để nhận ra lỗi lầm của mình. Cháu không bị sa thải.” Ông liếc nhìn con. “Cả hai đứa bay.”

“Con sẽ lấy Gina,” Park nói. “Chấp nhận hoặc đuổi việc con lần nữa.”

Kent mỉm cười nhăn nhúm với Gina. “Chào mừng đến với gia đình, con yêu,” ông nói mà rõ ràng là không chút hăng hái nào.

“Cảm ơn bác,” Gina nói, và nắm tay Park.

“Ừm, đó là sự khởi đầu,” Park nói với bố mình. “Bố có thể ấm áp hơn.”

“Và giờ là Nicholas,” Kent nói, quay qua Nick và anh nói, “Không.”

“Không?” Tess hỏi, nhưng lần này Kent đi trước cô.

“Cháu muốn gì?” ông nói một cách cứng rắn.

“Cộng sự,” Nick nói. “Cháu xứng đáng. Hãy đưa cho cháu.”

“Đây là một hăng luật gia đình, con trai...” Kent nói.

“Vây hãy nhận nuôi cháu,” Nick nói. “Bởi vì cháu sẽ không tiếp tục nếu không có nó.”

“Và con sẽ đi với cậu ấy,” Park nói. “Chúa biết, dù sao con chưa từng làm việc mà không có cậu ấy.”

Welch nhìn Tess. “Cô thích chuyện này?”

Tess nhún vai. “Bình thường. Tôi vẫn không vui về cuốn sách chết dẫm ấy.”

“Nó là cuốn sách hay,” Welch nói.

“Nó là cuốn sách dối trá,” Tess nói.

“Cô nương trẻ à, đó không phải là cách nói chuyện với người lớn tuổi hơn mình,” Kent nói.

“Đó không phải là cách nói chuyện với vợ tôi,” Nick nói cùng lúc khi Welch nói, “Im đi, Patterson.”

Kent trừng trừng nhìn Tess nhưng cố gắng để làm dịu đi sự ghê tởm trong giọng mình. “Nếu cô kết hôn với một thành viên của hăng luật này, cô sẽ phải làm gì đó để mà trưởng thành lên.”

“Không, cô ấy không cần,” Nick nói. “Cô ấy luôn luôn là chính mình. Và một cách chính xác thì, cô ấy không kết hôn với một thành viên của hăng luật này. Cô ấy sẽ kết hôn với cháu, và cháu vẫn đang bị sa thải.”

“Không,” Khuôn mặt Kent nhăn nhúm bởi nỗi đau trong một chốc, rồi ông nói, “Bác sẽ thảo văn kiện về vấn đề cộng sự trong chiều nay.”

“Được rồi,” Nick nói. Rồi anh quay qua Tess. “Đừng quấy rầy khách hàng lớn nhất của anh nữa.”

“Thu lại đi, Jamieson,” Welch nói. “Ta không thuê cậu để bảo vệ ta khỏi cô ấy.”

“Ông nên đổi ý,” Nick nói. “Cô ấy ngoan cố như quỷ ấy.”

“Mình sẽ kết hôn,” Gina bỗng nhiên nói, nổi sùng sốt nằm trong giọng cô.

“Mình thì không,” Tess nói.

“Có chứ,” Nick nói. “Người duy nhất ngoan cố hơn em là anh. Ngoài ra, anh vừa trở thành cộng sự, nên bây giờ anh có thể tập trung toàn bộ vào cuộc hôn nhân này.”

“Đừng đánh cuộc vào nó,” Tess nói.

Welch nhìn cả hai người họ và rồi bật cười.

Tess chuyển sự chú ý trở lại ông. “Tôi muốn nói chuyện với ông.” Cô kéo ông ra chỗ khác, cách xa mọi người.

“Nếu cô định la hét với ta về cuốn sách, quên đi,” Welch nói. “Ta thích nó như thế.”

Tess đặt tay lên hông và giận dữ nhìn ông. “Cuốn sách đó là một đồng rác, Lanny.”

Welch nhắm mắt lại và rồi, sau một lúc, mở ra và tươi cười nhìn cô. “Hai mươi tám năm mà dường như mới chỉ hôm qua. Chết tiết, chú nhớ cháu.”

“Sao?” Nỗi ngạc nhiên khiến cơn giận của cô biến mất. “Ông không chú ý gì hết. Tôi vừa lãng mạ ông.”

“Hai mươi tám năm trước chú đã bị mắc kẹt ở vùng đó, ráng tìm ra lý do tại sao mọi thứ bỗng nhiên nghe đều ngu ngốc điên rồ cả,” Welch nói với cô. “Ồ đó có Daniel, khệnh khạng đi quanh như một đấng tiên tri già nua trong Kinh thánh, và ông ta luôn luôn quả quyết rằng ông ta biết những gì mình nói. Và Elise.” Một nụ cười làm dịu vẻ mặt Welch. “Mẹ cháu là một điều khác, Tessie. Đòi hỏi bình đẳng giới và tình yêu phóng túng. Người phụ nữ quỷ quái, Elise.”

Tess chớp mắt, và Welch quay trở lại mặt đất.

“Nhưng chú đã không thể chịu thêm nữa,” ông bảo cô. “Tất cả cái trò quyền-lực-hòa-bình-và-tình-yêu đó. Nghe thì hay đấy, nhưng chú biết nó đã không làm được gì, và cũng sẽ không làm được gì. Tất cả trò đó bắt đầu nghe như mớ rác, nhưng mọi người đều tin nó, và chết tiệt chứ, chú mới hai sáu. Chú biết gì?”

“Chú đã biết mọi thứ,” Tess nói, giật mình. “Cháu đã nghĩ chú là Chúa.”

“Và rồi một ngày,” Welch nói, “Chú đang ngồi trầm tư, cố gắng tìm ra lý do chú đã quá bứt rứt, và cháu lộ ra với mái tóc nghênh ngang và đôi mắt đen. Cháu đã nói, ‘Trò chìa-má-kia-ra là đồng rác, Lanny,’ giống như cháu đã làm bây giờ, và chú đã biết là cháu đúng. Cháu là người duy nhất trong toàn bộ nơi đó đã có một đầu mối.”

“Và đó là lúc chú đã dạy cháu chiến đấu như thế nào,” Tess nói, nhớ lại. Đột nhiên có một khối nghẹn trong cổ cô. “Và rồi chú đã bỏ cháu đi.” Cô hoảng sợ khi nghe thấy giọng mình run run.

Trông Welch giật mình bởi nỗi xúc động trong giọng cô. “Chú đã phải làm thế,” ông nói. “Cháu đã chỉ cho chú con đường thoát ra.”

“Cháu đã làm thế?” Tess nuốt khối u trong cổ cô xuống. “Không. Không, chỉ là chú đã buồn chán và bỏ đi.”

“Không,” Welch nói. “Chú đã sáng suốt và bỏ đi. Điều duy nhất chú hối hận là đã không đem cháu đi cùng với chú.”

“Chết tiệt,” Tess nhắm mắt. “Thật đáng ghét, cháu mong chú đã làm thế.”

Welch khịt mũi. “Ừ. Mẹ cháu sẽ không thể chớp mắt nếu chú bắt cóc cháu. Chắc chắn.”

“Chắc hẳn bà sẽ không chú ý,” Tess nói. “Cháu không thể tin chú đã bỏ đi vì một điều cháu đã nói.”

“Cháu là một viên đá mài, Tessie,” Welch nói. “Chú đã luôn biết điều gì đó đúng hay sai một khi chú đã được nổi lên nhờ cháu.”

“Cháu mới tám tuổi,” Tess nói, chết lặng.

“Ừ, và cháu vẫn thông minh hơn những người quanh cháu,” Welch nói. “Đó là lý do chú đã theo dấu Jamieson. Chú muốn nghe cháu cười cuốn sách đáng ghét ấy với chú. Sự công nhận.” Ông khịt mũi trong sự khinh thường. “Chú đã nghĩ bây giờ cháu sẽ hiểu được, nhưng chú sai rồi. Chú không bao giờ nên bỏ cháu lại với cha mẹ cháu. Họ đã đảo lộn cháu tốt đấy.”

“Không, họ không làm thế.” Tess dăm dăm nhìn ông và rồi dịu lại. “Được, hãy thử lại. Cuốn sách của chú không phải là đồng rác. Nó chỉ quá đơn giản.”

“Chú sẽ không viết lại cuốn sách ấy,” Welch nói. “Chú đã mệt mỏi với nghề viết rồi. Chú sẽ làm chính trị.”

“Ô, có một sự ngạc nhiên đây.” Tess đặt tay lên hông và cau mày nhìn ông, và rồi ông nhăn nhó với cô. “Thôi đi,” cô nói. “Cháu không còn tám tuổi, vì vậy đừng có lên mặt dạy đời với cháu nữa. Đây là thỏa thuận.”

“Không có thỏa thuận nào cả,” Welch nói.

“Chú hãy nghĩ lại về cuốn sách đó và làm nó cân bằng – ”

“Nó là sự trào phúng, chết tiệt. Nó sẽ không cân bằng,” Welch ngắt lời.

“ – và cháu sẽ tham gia vận động cho chú.”

“Cái gì?”

Tess tươi cười trước biểu hiện sững sờ của Welch. “À, ai đó sẽ phải trông chừng cho chú, và rõ ràng là Henderson không thể luôn luôn nhìn đến chú. Tối qua chú đã ăn thịt bò. Chú cần cháu, Lanny. Sửa lại cuốn sách đó, và cháu sẽ giúp chú không trở thành Jesse Helm của Kentucky.”

Trông Welch lặng người.

“Cháu là viên đá mài của chú, Lanny,” Tess nói. “Chú đã nói thế. Tất cả chúng ta đã làm những điều đúng đắn trong mùa hè đó. Và cháu sẽ nói thẳng với chú rằng, cuốn sách ấy quá thành kiến. Trào phúng hay không, nó đều như thế, Lanny. Chú sẽ sửa nó.”

“Không,” Welch nói, nhưng giọng ông trầm ngâm.

“Thôi nào, Lanny,” Tess nói. “Nghĩ xem chúng ta sẽ vui đến chừng nào với chính trị. Và cháu đã học nhiều từ Nick. Cháu có thể thật sự có ích. Chú cần cháu. Và cháu có nhiều thời gian vì bây giờ cháu sẽ không dạy ở Decker. Cháu sẽ cần làm việc các buổi chiều ở Quỹ, nhưng những dịp cuối tuần là của chú.”

“Jamieson có lẽ sẽ nói điều gì đấy về chuyện đó,” Welch gắt gỏng. “Và cháu biết quá rõ là cháu đã có việc ở Decker.”

“Cháu nghĩ mình thích chính trị hơn.”

“Không,” Welch nói. “Chúa ơi, không. Chú nài nỉ cháu nhận việc ở Decker.”

“Thế còn về cuốn sách?” Tess nói, và Welch nhắm mắt một lát trong sự thua cuộc.

“Chúng ta sẽ nói về nó,” cuối cùng ông nói, và Tess nghiêng người hôn má ông.

“Cháu yêu chú, Lanny,” cô nói. “Cháu thật lòng vui mừng vì chú lại tìm thấy cháu lần nữa. Và từ giờ trở đi, cháu sẽ lo cho chú.”

“Ôi, Chúa ơi, không,” Welch lại nói.

“Christine, đặt nhà thờ,” Nick nói mà không rời mắt khỏi Tess khi cô đang diễn thuyết với Welch. “Tôi sẽ kết hôn trong hai tuần tới.”

“Anh sẽ mất nhiều thời gian hơn để nói chuyện với cô ấy về nó.” Christine cầm tập tốc ký lên. “Để sáu tuần.”

“Hãy tổ chức thật sang trọng,” Nick khoanh tay và, lờ Christine đi, quan sát Tess tranh luận với Welch. “Có thể tổ chức một đám cưới lớn và mời tất cả mọi người. Sẽ tốt cho hãng.”

“Tess sẽ muốn một đám cưới nhỏ,” Christine viết khi cô nói. “Bên ngoài nhà anh, không phải ở nhà thờ.”

“Đồ ăn đẹp mắt,” Nick nói. “Vòi phun sâm banh. Trang trí nhiều kiểu.”

“Tess thích đồ Trung Hoa,” Christine nói. “Rượu trắng. Bánh fortune cookies.”

“Và một dàn nhạc.”

“Nó sẽ không vừa nhà anh. Có thể là tam tấu nhạc cổ điển.”

Christine nhìn Tess. “Không. Tess sẽ thích nhạc jazz hơn.”

Nick nhìn bộ phận phía dưới Tess đột nhiên cong lên khi cô cúi xuống hôn má Welch. “Đặt một váy cưới nữa. Một chiếc kiểu ôm. Không váy phồng.”

“Tess sẽ muốn tự tìm một chiếc cho mình,” Christine nghĩ một chút và viết một chú ý khác. “Có một cửa hàng trang phục cũ ở phố Hai mươi.”

Thình lình Nick chuyển sự chú ý của mình sang người thư ký. “Cô đã biết tất cả rồi?” anh hỏi.

“Phải,” Christine nói trầm lặng. “Anh có thể dựa vào tôi.”

Nick bắn cho cô một cái nhìn nghi ngờ, nhưng khi cô chằm chằm nhìn lại anh mà không bộc lộ chút cảm xúc nào, anh đưa mắt trở lại Tess.

“Đây sẽ là một đám cưới tuyệt vời,” anh nói.

13. Chương 13

Sáu tuần sau đó, khi dàn nhạc cuối cùng cũng đã rời khỏi khu vực bể bơi, Tess mơ màng thả bộ qua ngôi nhà của cô trong chiếc váy cưới bằng vải nhiễu trắng cô đã tìm được ở cửa hàng đồ cũ ở phố Mười hai, nhắm nháp sâm banh và suy nghĩ về tương lai của mình. Cô đi qua những căn phòng tràn ngập màu sắc mà cô và Nick đã đổ vào căn nhà trong những tuần trước và vẫn cảm thấy một chút u sầu. Bây giờ cô đã kết hôn rồi. Cô được tôn trọng. Có trách nhiệm.

Cô ngồi trên cầu thang và nhìn bể bơi sạch sẽ tinh tươm. Angela trèo lên lòng cô, cô vuốt ve con mèo và thở dài.

“Xin lỗi?” Nick nói từ phía sau, cô quay lại và thấy anh đang cau có nhìn cô qua những chấn song cầu thang. Anh vẫn đẹp như bao giờ, ăn vận hoàn hảo trong chiếc áo dạ phục, không một sợi tóc nào không đúng chỗ. “Em chỉ vừa mới kết hôn,” anh bảo cô với sự nghiêm nghị giả tạo. “Lẽ ra em phải vô cùng hạnh phúc. Nếu em thấy quá ít hạnh phúc, anh sẽ có căn phòng ngủ của chủ nhân mà em nên xem.”

“Em biết,” Tess nói. “Em là người đã sơn nó màu vàng.”

“Anh không quan tâm về màu vàng,” Nick nói. “Nhưng em cứ phải sơn trần màu xanh dương và dán tất cả những ngôi sao phát-sáng-trong-bóng-tối thế à? Đêm qua anh tắt đèn và hầu như phải cuộn tròn mà ngủ.”

“À, em đã biết rằng em sẽ dành nhiều thời gian chăm chăm nhìn lên đó,” Tess nói. “Anh biết đấy, trên lưng em khi đèn tắt.”

“Anh biết có một thông điệp ở đây mà anh chưa hiểu,” Nick nói.

“Giờ em là Bà Jekyll rồi, em phải cư xử đúng mực. Gina đã đọc cho em đạo luật ngăn ngừa phá rối trật tự, và cô ấy đúng. Không có thêm sex mạo hiểm nữa.”

Nick bắt đầu cười và rồi nín lại khi anh thấy cô nghiêm túc. “Vậy giờ đây em đang lên kế hoạch dành phần còn lại của đời mình trong tư thế thông thường hả?” Nụ cười của anh lại vỡ ra.

“Ê,” Tess nói. “Em đang thích nghi. Cho em một chút khen ngợi chứ.”

“Anh thích cho em một món quà cưới hơn.” Nick vòng tới trước cầu thang, nắm tay cô và kéo cô đi, đẩy Angela xuống sàn. “Nó ở trong phòng khách.”

“Phòng khách làm gì có gì. Chúng ta đã bán cái bàn, nhớ không? Và vì anh từ chối mua chiếc bàn màu đỏ em thích, nên...” Cô theo anh vòng qua chân cầu thang và rồi khựng lại, sững sốt.

Phòng khách bị choán đầy bởi một chiếc đàn piano lớn nhất cô từng thấy. Và nó màu đỏ sáng.

Nick tựa người vào đó. “Anh kiếm được nó ở cửa hàng giá rẻ, tin hay không tùy em.”

Tess bước tới, nụ cười rộng mở sau một phút. “Em không tin nổi.”

“À, nó có màu đen khi anh thấy nó,” Nick nói. “Anh đã sơn nó thành màu đỏ. Thích không?”

Tess vuốt lớp sơn đỏ bóng nhoáng khi cô chậm chậm vòng quanh cây đàn. “Em yêu nó. Nó chơi bản Minute Waltz à?”

“Không đâu trừ khi em gõ đúng phím,” Nick nói. “Đây là cây đàn piano chơi tay.”

“Em không biết chơi piano,” Tess nói.

“Anh cũng thế.”

Tess dừng lại và nhìn anh. “Vậy chúng ta sẽ làm gì với một căn phòng khách bị choán bởi chiếc đàn piano mà không ai trong hai ta có thể chơi?”

“Anh đã hi vọng em sẽ hỏi thế.” Nick nói lỏng cà vạt. “Hãy đấu tranh vì quyền con người nào.”

Tess vẫn đang cười khi anh đẩy cô lên cây đàn và trèo lên đó với cô, xoay tròn cho đến khi anh nằm dưới cô.

“Anh yêu em,” Nick nói khi anh kéo cô lại gần. “Nhưng nếu em trở thành Bà Jekyll, anh sẽ đá em khỏi cây đàn này.”

“Em đã biết anh sẽ trở thành bạo chúa một khi em lấy anh.” Tess giang chân anh ra và bắt đầu giật những chiếc khuy tán khỏi áo anh. “Với việc anh hành động như thế, anh nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài bao lâu?”

Nick nhóm dậy nhìn vào mắt cô, và anh không cười nữa. “Anh nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài mãi mãi,” anh nói. “Có ổn với em không?”

Tess ghen lời, bỗng nhiên tràn đầy ý nghĩa của việc kết hôn và tình yêu vô bờ của cô. “Không,” cô nói, và rồi cúi xuống trong vòng tay anh. “Mãi mãi không đủ lâu. Em sẽ yêu anh còn lâu hơn thế.”

Nick choàng cánh tay quanh vai cô và nhắm mắt lại một lát. “Cảm ơn em đã lấy anh,” cuối cùng anh nói.

“Bất cứ lúc nào,” Tess nói. “Bất cứ cách nào, bất cứ đâu.”

“Bây giờ và ở đây, mãi mãi,” Nick nói và hôn cô, rồi họ không nói gì thêm nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-giuong-trai-tinh>